

Б Я Г А Й, М А Л К И Я, Б Я Г А Й !

Ники Круц

Издателство “Филаделфия”, Велико Търново, 1992 г.

Съдържание:

БЯГАЙ, МАЛКИЯ, БЯГАЙ!	1
ПРЕДГОВОР	2
ОТПЪТУВАНЕТО	3
В ДЖУНГЛАТА НА УЧИЛИЩЕТО	10
НА СОБСТВЕНА НОГА	14
КЪРВАВО КРЪЩЕНИЕ	19
УЛИЦИТЕ СЕ ВЪЛНУВАТ	24
ПОДПАЛВАЧИТЕ НА АДА	31
СИН НА ДЯВОЛА	36
СМЕХЪТ НА САТАНАТА	40
БЛАТО	43
СРЕЩАТА	49
ПЪТ ОТ ПУСТИНЯТА	60
ТРУДНО УЧИЛИЩЕ	68
КЪДЕТО ДОРИ И АНГЕЛИТЕ СЕ КОЛЕБАЯТ	72
ГЛОРИЯ	78
ИЗЛЕТ В АДА	85
С ХРИСТА В ХАРЛЕМ	89
ПРЕЗ ДОЛИНАТА НА МРАЧНАТА СЯНКА	93
НА ТЕРИТОРИЯТА НА ГОСПОДА	97

ПРЕДГОВОР

Историята на младия Ники Круц е забележителна. Тя обхваща всички елементи на трагедията, силата, интригата, както и най-важния от всички елементи - могъществото на Евангелието на Исуса Христа.

Първите глави представляват тъмния, заплашителен фон, на който се развива действието. Ники е млад човек, но той днес упражнява силно влияние върху голяма част от младите хора в САЩ. Не бива вече по-възрастните поколения с лекота да подминават заплашителните проблеми на младежта от XX век. Тази младеж търси смисъла на своя живот. Тя не е съгласна с нашите остарели социални форми. Тя се стреми към политиката, бори се за права на страдащите. При моите срещи с хиляди млади хора от училища и университети ми е правило силно впечатление техният стремеж към истината, справедливостта, честността. Много от тези младежи търсят бурно правдата на нашето общество. И това е правилно. Някои от тях стават проповедници на насилието и се оставят да бъдат въвлечени леко в различни съмнителни неща. Ники Круц е един блестящ пример за това, как неспокойната младеж може да намери смисъл и цел в живота си.

При нашите големи евангелизации повече от половината слушатели са на възраст под 25 години. Те идват тук не, за да се подиграват с нас, а защото честно търсят истината. Стотици от тях приемат поканата на Христа. Тази книга предлага една история, пълна с напрежение. Аз се надявам, че тя ще бъде посрещната с интерес и

читателите ще разберат, че Исус Христос беше Този, Който преобрази празното, неспокойно сърце на Ники Круц, като го превърна в една легендарна личност.

Били Греъм

ОТПЪТУВАНЕТО

Очаквах с нетърпение излитането на самолета от летището на Сан Хуан. Когато най-после се отлепихме от земята, въздъхнах с облекчение и се отпуснах в мекото кресло. Не помня как съм задрямал.

Събудих се, когато самолетът бе кацнал вече в Ню Йорк и пасажерите се засуетиха около стълбицата. Както при качването ми в Сан Хуан, така и сега аз бързах - исках да бъда пръв - Ню Йорк ме очакваше.

На входа стоеше мургава девойка, облечена в хубава униформа и преглеждаше паспортите. Аз имах паспорт, но не устоях на желанието да я провокирам. Когато стигнах до нея, я блъснах силно и хукнах към оградата, която отделяше нашата група от залата за посрещачи. Тя трепна и мигновено сигнализира за нарушението. Ставаше забавно. Аз полетях като стрела. Вече бях в средата на оградата на летището. Зад мен чух гласове и бързи крачки. Спуснах се по дългия коридор, като се промушвах между хората. Изведнъж се намерих в една голяма зала на противната страна на която се намираше изходът. След миг аз бях на улицата.

Един автобус със запален двигател и отворена врата стоеше до тротоара. Хората се качваха и аз се бутнах между тях. Шофьорът ме хвана за ръката и ми поиска пари. Свих рамене и му отговорих на испански. Той ме бутна без желание настрана. Имаше твърде много работа, за да се занимава с някакво момче, което дори не знае да говори на английски. Докато неговото внимание беше привлечено от една жена, която нямаше дребни пари, аз се мушнах между хората и влязох в автобуса. Един поглед през рамо ми подсказва, че шофьорът не ме е забелязал. Вмъкнах се по-навътре и седнах на едно място до прозореца.

Когато автобусът тръгваше, аз видях дебелия портиер, който стоеше запъхтян на улицата и пъшкайки, се оглеждаше на всички страни. Не можах да устоя на изкушението да почукам на прозореца и да му махна с ръка. Бях успял да се измъкна! Облегнах се на седалката, натиснах колената си в предното кресло и опрях чело на мръсния прозорец.

Автобусът си проправяше път през гъстото нюйоркско движение към центъра на града. Сняг и кал покриваха улиците и тротоарите. Досега си бях представял снега като нещо чисто, а това беше само лепкава кал. Дъхът ми замъгли прозореца и аз нарисовах една кръгла глава.

Спомних си вчерашния ден. Тогава стоях на хълма пред нашата къща. Припомних си зелената трева под краката ми, изпъстрена с нежни цветя. Полето се спускаше с лек наклон надолу към селото. Аз си спомних за лекия полъх на вятъра, който нежно галеше изгорелия ми от слънцето гол гръб.

Порто Рико е една прекрасна страна, пълна със слънчева енергия и босоноги деца. Страна, в която мъжете не носят ризи, а жените се мъкнат уморено под палещото слънце. Ден и нощ там звучат китари и барабани. Това е една страна на песни, цветя, засмени лица и лазурносиня вода. Но това е също една страна на духовна нищета, суеверие и магьосничество. В мрака се носят удари на барабани, под ударите на които

магьосниците извършват своята работа принасят жертви на боговете и танцуват около огньовете, целите обвити със змии.

Моите родители бяха магьосници. Те изкарваха прехраната си, като изпъждаха демони и влизаха във връзка с духовете на умрелите. Татко беше човек, от когото всеки се страхуваше. Той беше един от най-страшните хора на острова. Имаше висок ръст и широки рамене. Ето защо островните жители го наричаха "Големия". През Втората световна война той бил ранен и сега получаваше пенсия от правителството. Но семейството имаше седемнайсет момчета и едно момиче и след войната той трябваше отново да се върне при своите духове, за да можем всички ние да живеем.

Майка ни му служеше като медиум. Нашият дом беше главната квартира на всевъзможни церемонии, заседания и магьосничества. Стотици хора от целия остров идваха тук за заклинания, магии или да участват в спиритически сеанси. От нашата къща на върха на хълма пътят се спускаше надолу към селото на Лас Пиедрас, където се гущеше долината. Неговите жители идваха тук, за да посетят дома на магьосника.

Татко беше водач на спиритистите, които използваха нашата къща като главна квартира. Някои оставаха у нас седмици наред, за да бъдат освободени от демоните и злите духове. В предната стая се намираше дълга маса, на която сядаха хората, които желаеха да разговарят с духовете на умрелите. В тази област татко беше напреднал много и притежаваше богата библиотека с магьоснически и спиритически книги.

Рано една сутрин двама мъже донесоха обладана с духове жена. Брат ми Джен и аз скочихме от леглата си, за да видим какво ще стане. Поставиха жената на дългата маса. Тя се въртеше непрекъснато и издаваше стенания. Двамата мъже стояха от двете ѝ страни и я държаха здраво. Мама седна в краката ѝ и като издигна очите си към тавана, започна да пее някаква странна мелодия. Татко отиде в кухнята и се върна с малка черна урна, в която гореше тамян. Той носеше и голяма, зелена жаба, която постави върху тялото на жената. След това окачи урната на тънка верижка над главата ѝ и посипа прах върху гърчещото се тяло.

Ние се разтреперахме от страх, когато той заповяда на злите духове да излязат от жената и да влязат в тялото на жабата. Изведнъж болната отметна глава назад и издаде нечовешки крясък. Жабата скочи с един скок през вратата навън. Жената започна да се мята и да удря около себе си. Откъсна се от ръцете на мъжете, изтърколи се от масата и падна на земята. Устата ѝ се запени. Изглежда зъбите ѝ се бяха наранили, защото на устните ѝ се появи кървава пяна.

Постепенно тя се успокои. Баща ми обясни, че тя е изцелена и мъжете му дадоха пари. След това те взеха жената и я отнесоха обратно, като благодариха на татко и го наричаха чудотворец.

Ранното ми детство беше изпълнено с ужас и страх. Голямото семейство беше причина всяко отделно дете да получава твърде малко внимание. Не обичах тяхната професия. През лятото, преди да тръгна на училище, татко ме заключи в гълъбарника. Беше късно вечерта, когато той ме хвана при опит да извадя няколко монети от портмонето на мама. Опитах се да избягам, но той ме хвана здраво за яката.

- Мразя те! - изкрещях му аз.

Той ме вдигна от пода и ме разтърси във въздуха като малко кученце.

- Аз ще те науча как се говори с баща!

След това ме взе като чувал с жито и ме понесе под ръка през тъмния двор към гълъбарника. Чух само, че отключи вратата.

- Ще останеш тук, при птиците, докато се поправиш!

След това ме бутна през вратата и я тръшна след мен. Намерих се в абсолютна тъмнина. Чух как той заключи вратата и гласът му прозвуча отвън:

- И вечеря няма да получиш.

Крачките му бавно се отдалечиха. Аз почти се вкамених от страх. С юмруци удрах по вратата, ритях с крака, крещях и виках. Изведнъж гълъбарникът се изпълни с пляскащия звук от крилата на възбудените птици, които в тъмнината летяха срещу стените, блъскаха се в мен, в тялото ми и ме кълвяха с човките си. Шумът от пляскащите крила изпълваше цялото помещение. Стори ми се, че е минала цяла вечност, когато татко най-сетне ми отвори вратата и ме измъкна навън.

- Следващият път ще си помислиш, когато поискаш да крадеш и да говориш дързости на родителите си - каза той. - А сега се измий и марш в леглото!

През нощта аз плаках на сън и сънувах пляскащите крила на птиците, които ме обкръжаваха. Аз вече мразех татко и майка така, както мразех училището. Мразех всеки авторитет. На осемгодишна възраст аз напълно отхвърлих родителите си.

Това се случи в един топъл летен следобед. Мама беше седнала с други няколко жени, на които служеше като медиум. Беше ми омръзнало да играя с братята си и влязох във всекидневната, като тупах една топка по пода. Една от жените се обърна към мама:

- Твоят Ники е хубаво момченце и прилича много на теб. Сигурно си много горда с него?

Мама ме погледна остро, а след това започна бавно да извърта стола си, като остави главата си да увисне назад. Очите ѝ се обърнаха така, че можеше да се види бялото им. Тя държеше ръцете си протегнати към масата. Пръстите ѝ се отвориха и затрепериха. След това тя ги издигна над главата си и с някакво странно полупееене, полуговорене каза:

- Това не е мой син... Не, не Ники... Той е дете на най-големия от всички магьосници. Той не е мой... Той е син на сатаната... Той е син на дявола...

Аз изтървах топката и тя се търколи през стаята. Уплашен се притиснах до стената, а мама продължаваше да вика в транс. Гласът ѝ се издигаше все по-високо:

- Не е! Не е мой... Ръката на дявола е над неговия живот... Пръстите на сатаната са докоснали неговата душа... Той има знака на грабливо животно в сърцето си... Не, не, той не е мой!

Видях как по страните ѝ се спуснаха сълзи. Изведнъж тя грозно се обърна към мен и с изумени очи тя изкрещя:

- Марш, дяволе! Махни се! Излез! Махни се!

От страх не можех да се помръдна. След като се поокопитих, изтичах в стаята си и се хвърлих на леглото. Мислите се блъскаха в главата ми като водопад в тясно корито: "Не съм тяхно дете... Син на дявола... Тя не ме обича... Никой не се грижи за мен... Никой!"

След това дойдоха сълзите и аз плачех и виках. Болката, която изпитвах, беше непоносима. Започнах да блъскам с юмруци по леглото, докато се изтощих напълно. Омразата преминаваше в сърцето ми като вълна, която се блъска о коралов риф. Мразех майка си. О, Боже, как я мразех! Искях да я измъчвам! Искях да ѝ създам болки! Блъснах вратата и се втурнах с вик към всекидневната. Жените седяха още около масата. Аз прострях ръце напред и закрещях. Омразата обхвана сърцето ми до такава степен, че започнах да заеквам. Думите не желаеха да ми се подчиняват.

- Мразя те! - извиках аз и с треперещ пръст сочех майка си. - Мразя те! За всичко ще ми платиш, чу ли? Ти за всичко ще ми платиш!

Двама от по-малките ми братя стояха любопитно до вратата. Скочих от стълбите надолу и се мушнах под верандата на едно сенчесто и прохладно място, където и преди това бях се скрил. Докато газех в мекия прах, чух как жените започнаха да се смеят и гласът на майка ми звучеше над всички други. Тя викаше:

- Видяхте ли? Аз ви казах! Той е истински син на дявола.

Как я мразех! Аз исках да я унищожа, но не знаех как. Плачех от разочарование. “Мразя те!”- крещях аз. Никой не ме чуваше. Никой не се грижеше за мен. В своето разочарование аз грабнах кал от земята и започнах да се мажа с нея. Най-накрая се успокоих. На двора чух, че братята и сестрите ми си играят. Някой от тях пееше за птиците и пеперудите. Обаче аз се чувствах самотен и изоставен от всички. В мене напираше желанието за отмъщение, но същевременно ме сковаваше ужас. По едно време чух как вратата на гълъбарника се затвори, а след това крачките на татко по стълбата нагоре. Изведнъж той се спря и се наведе над един процеп между стълбата.

- Какво правиш там долу, момче?

Замълчах с надеждата, че няма да ме познае. Той вдигна ръце и продължи по-нататък, като затвори вратата след себе си.

“Никой не се грижи за мен” - помислих си аз.

Вкъщи звучаха смеховете и басовият глас на баща ми се смесваше с гласовете на жените. Знаех, че те се смеят все още на мен. Отново ме обхвана омразата, отново дойдоха сълзите и аз отново започнах да крещя:

- Аз те мразя, мамо! Мразя те!

Моят глас изпълваше празното пространство под къщата. В състояние на пълно разочарование аз се търколих в прахоляка. Изтощен, затворих очи и плаках, докато изпаднах в неспокоен сън.

Слънцето беше вече залязло, когато се събудих. Измъкнах се от скривалището си под верандата. Зъбите ми скърцаха от пясък. Навън се обаждаха жаби и пееха щурци. Чувствах студената роса по голите си крака. Татко отвори задната врата и един жълт сноп светлина падна върху мен.

- Ах, ти, свиня! - изкрещя той. - Къде беше се заврял толкова дълго? Виж! Погледни се! Тук не се нуждаем от прасета. Марш! Измий се и ела да вечеряш!

Подчиних се. Докато се миех на помпата, си помислих, че вечно ще го мразя. Знаех, че никога няма да мога да обичам някой човек. Аз знаех също, че вече няма да плача. За сина на дявола съществуваше само страх, мърсотия и омраза. Аз бях започнал своето бягство.

Традиция на порториканските семейства е да изпращат децата си в Ню Йорк, когато те станат достатъчно големи, за да се грижат сами за себе си. Шест от моите по-големи братя бяха вече там. Те бяха женени и успяваха кой повече, кой по-малко да се справят с живота. Аз бях още малък, но през последните пет години родителите ми се бяха убедили, че не ще мога да остана задълго в Порто Рико. В училище бях бунтовник. Много обичах непрекъснато да търся скандали с малки деца. Един ден ударих едно малко момче с камък по главата. След удара спокойно наблюдавах как кръвта се стича по лицето му. Детето крещеше и плачеше, а аз стоях и се смеех. На следващата вечер баща ми ме удари по лицето и от устата ми потече кръв.

- Кръв за кръв! - извика той.

Купих си флоберова пушка, за да стрелям по птиците. Обикновената смърт не ме задоволяваше. Правеше ми удоволствие бавно да разкъсвам техните нежни телца. Братята ми бягаха от мен, защото се плашеха от моя необикновен стремеж за кръв. В осми клас имах неприятности с учителя си. Той беше висок, мършав човек. Един ден по време на час го нарекох “негър”. Класът изведнъж притихна. Другите деца оставиха заниманието си. Напрежението се чувстваше във въздуха. Учителят пресече стаята и дойде при мен.

- Знаеш ли какво, моето момче - каза той, - ти имаш голяма уста!

- Много съжалявам, негър! - отговорих аз. - Не исках да бъда с голяма уста.

Преди да мога да помръдна, той ме сграбчи с мършавата си ръка и аз почувствах как зъбите ми се удариха зад устните от силния шамар. Усетих кръвта в устата си и

отпуснах долната си челюст. Без да разбирам какво върша, аз се хвърлих към него. Той беше възрастен, а аз няхах и 50 килограма, но бесът ме заслепяваше и кръвта повишаваше възбуждението ми. Учителят ме задържа с протегнатата ръка далеч от себе си и юмруците ми безпомощно се мятаха във въздуха. Когато разбрах, че е безсмислено да продължавам, аз се отдръпнах настрана и казах:

- Засега достатъчно, негър! Отивам в полицията.

И с това напуснах класната стая. Той изтича след мен и извика:

- Чакай! Съжалявам!

Но аз бях вече далеч. Не отидох в полицията, а при баща си. Разказах му как учителят се е опитал да ме убие. Той побесня, изтича в къщата и когато се върна, видях, че беше мушнал в колана си един тежък пистолет.

- Ела, момче! Ела да видим кой кого ще може да убие!

Ние отидохме отново в училище. Не можах да догонвам крачките на баща си, но през цялото време се радвах на това, че дългият учител ще види какво представлява гневът на баща ми. Но учителят не беше в клас.

- Чакай тук, момче! - ми каза татко. - Аз ще говоря с директора и ще изясним някои неща.

Той изръмжа още нещо и изчезна. Татко стоя дълго в канцеларията на директора, а когато излезе, отново ме хвана за ръката.

- Мисля, моето момче, че имаме да си обясним още нещо. Тръгвай за дома!

Отново поехме през малкото село по пътеката нагоре към дома. Татко ме мъкнеше с ръка зад себе си.

- Ти, мръсен лъжец! - каза той, когато застана пред къщата.

Той вдигна ръката си да ме удари, но аз се измъкнах и побягнах по пътеката надолу.

- Да! Така е добре! - извика той след мен. - БЯГАЙ, МАЛКИЯ, БЯГАЙ! Ти пак ще се върнеш и ще получиш своята порция бой.

Аз наистина се върнах вкъщи, но три дни по-късно. Полицията ме залови на шосето, което водеше към вътрешността на острова. Дълго молих полицаите да ме пуснат, но те ме върнаха при баща ми и той удържа на думата си. Но аз исках отново да бягам и да бягам. И когато ми се отдаваше възможност, правех това с желанието никога да не се върна назад. През следващите пет години аз пет пъти бягах от къщи. Всеки път полицията ме хващаше и връщаше. Най-сетне, отчаяни, родителите ми писаха на брат ми Франк и го помолиха да ме вземе при себе си в Ню Йорк. Той се съгласи и ние се подготвихме за заминаване.

Сутринта, преди да полетя, всички братя и сестри се събраха до вратата на къщата. Майка ми ме притисна силно. Искаше да каже нещо, но думите не й се подчиняваха. Аз не чувствах нищо. Равнодушен към всички, взех куфара си и седнах в малката кола, с която татко щеше да ме закара на летището. Нито веднъж не се обърнах. До летището на Сан Хуан имахме 45 минути път. Там татко ми даде билета и ми бутна една 10-доларова банкнота в ръката.

- Извикай Франк по телефона, когато пристигнеш в Ню Йорк - каза той. - Пилотът ще се грижи за теб, докато дойде брат ти.

Той дълго ме гледа. Беше много по-висок от мен и къдравата му коса се развяваше от лекия вятър. За него аз трябваше да съм изглеждал малък и събуждащ съчувствие, застанал до вратата с картонения си куфар. И все пак долната му устна трепереше, когато ми подаде ръка. След това той ме прегърна внезапно с дългата си ръка, притисна ме до себе си и, хълцайки, ми каза:

- Хийо мио! /Сине мой!/

След това веднага ме пусна и ми каза бързо:

- Бъди добро момче, малка птичко!

Аз се обърнах и се изкачих по стълбата, за да си осигуря място до прозореца. Навън стоеше голямата самотна фигура на баща ми, "Големият", както го наричаха в селото. Той вдигна ръка, сякаш да помахва, но я отпусна смутено. След това се обърна и тръгна към колата. Как ме беше нарекъл? "Малка птичка"? Спомних си, че преди много години татко ми беше казвал така. Той седеше на люлеещия се стол на верандата, пушеше лулата си и ми разказваше за една птица, която в Порто Рико беше станала легенда. Тя нямала крака и затова трябвало да уповава само на крилете си. Татко ме гледеше тъжно.

- Ти приличаш на нея, Ники. Ти си неспокоен като тази птица, която непрекъснато трябвало да бъде в движение.

Той бавно поклати глава, погледна към небето и изпусна облак дим към листата, които висяха над верандата.

- Птичката е малка и лека. Тя не тежи повече от перо. О, тя улавя и най-малкия полъх на вятъра и спи във въздуха. Непрекъснато е в бягство. Тя бяга от ястребите, от орлите, от бухалите, от всички грабливи птици. Крие се непрекъснато от враговете си и се старае да стои между тях и слънцето. Ако те полетят по-високо от нея, могат да я забележат на тъмния фон на земята. Но крилата ѝ са прозрачни като бистрата вода на лагуната. Докато тя лети високо, те не могат да я забележат. Тя никога не си почива.

- Но как яде тогава? - попитах аз.

- Яде както лети - отговори татко.

Той говори дълго, замислено, като че ли виждаше нежната птичка пред себе си. Историята ми хареса.

- Ами, когато времето е лошо? - попитах аз. - Когато няма слънце? Тогава враговете ѝ ще я хванат...

- При лошо време тя лети високо и никой не може да я види, Ники. Само веднъж престава да лети. Само веднъж слиза на земята - при смъртта си. Когато се докосне до земята, тя никога не може да полети отново.

Татко ме потупа и ме отнесе въщи.

- Хайде, малка птичко, лети! Твоят баща ще те извика, когато е необходимо.

Аз се затичах по поляната, прострях ръце встрани и исках да литна...

Моторите на самолета забучаха и пуснаха черни облаци дим. Това ме стресна и ме изведе от света на спомените. Най-сетне ще мога да летя! Аз бях на път...

Автобусът спря. Навън уличното осветление и светлинните реклами блестяха в студения мрак. Човекът от другата страна на средния вход се изправи, за да слезе. Аз го последвах. Зад мен вратата се затвори със скърцане и автобусът изчезна зад следващия ъгъл. Аз бях сам в един град от 14 млн. души.

Габнах шепа мръсен сняг и го разтрих между пръстите си. Той искреше. Исках да го сложа в устата си и да го изям, но забелязвах малки черни петънца върху неговата блестяща повърхност. Изведнъж забелязах, че въздухът беше пълен със сажиди от комините наоколо. Снегът бързо губеше своя цвят на бяло сирене и се превръщаше в черен пипер. Захвърлих го.

Два дни се влачих из града. На една странична улица намерих старо палто, захвърлено от някого върху кофата с боклук. Ръкавите му стигаха до коленете, а полите му се влачеха до земята. Копчетата ми липсваха, джобовете му бяха скъсани, но палтото ме затопли. През тази нощ спях на една спирка в метрото. В края на втория ден аз се почувствах ужасно гладен и треперех непрекъснато. Два пъти се опитвах да заговоря хората и да ги помоля за помощ. Първият човек не ме погледна. Той отмина, като че ли изобщо не съществувах. Вторият ме блъсна назад:

- Махай се, хлапе! Ще ме напълниш с мръсните си буболечки.

Аз се уплаших, но се постарах да прикрия страха си. Вечерта продължих да скитам по улиците. Дългото палто се влачеше по паважа. Аз все още се мъкнех с малкия си куфар. Хората бягаха от мен и се оглеждаха. Никой не проявяваше съжаление към мен. Те ме поглеждаха с безразличие и продължаваха пътя си. Тази вечер аз изхарчих десетте долара, които татко ми беше дал. Влязох в един малък ресторант и си поръчах топли наденички. Понеже не знаех езика, показах ги на рекламата, която висеше над тезгяха. След това пожелах да взема още една порция. Човекът зад тезгяха поклати ръка и протегна ръката си напред. Бръкнах в джоба си и извадих смачканата 10-доларова банкнота. Продавачът я поглади с ръка и я бутна в престилката си. След това ми даде още една порция наденички със сос. Когато свърших, хвърлих поглед към него, но той изчезна в кухнята. Взех куфара си и отново излязох на студената улица навън. Моята първа опитност с американския делови живот беше зад гърба ми. И от къде можех да знам, че порцията наденички в Америка струва пет долара?

Поех надолу по улицата и спрях пред някаква църква. Тежка стоманена решетка преграждаше пътя, а входът беше заключен с катинар. Стоях пред сивата ограда и гледах към кулата нагоре, която се издигаше към небето. Студените каменни стени и тъмните стъкла на прозорците, като че ли търсеха прибежище зад желязната ограда. Статуята на някакъв мъж с усмихнато лице и тъжни очи стоеше зад стълбовете на оградата. Неговите протегнати ръце бяха покрити със сняг. Той беше от камък, а и оградата ми пречеше да се доближа до него. Промъкнах се отново по улицата все по-нататък и по-нататък. Беше почти полунощ, когато почувствах, че треперя от страх и студ. Все още се надявах, че някой ще ме спре и ще ме попита дали се нуждам от нещо.

Но аз бях сам, изплашен и изгубен. Забързани хора минаваха покрай мен и никой не ми обръщаше внимание. Аз още не знаех, че между милиони хора можеш да бъдеш самотен. Аз мислех, че самотата означава да бъдеш загубен сред пустинята или да се намиращ на самотен остров. Но сега, тук, аз бях много по-зле. Срещах елегантно облечени хора, които излизаха от театър, възрастни мъже, които продаваха вестници и плодове, полицаи, които вървяха на двойки по улицата. Тротоарите бяха пълни със забързани хора, по лицата им се четеше пълна самота. Никой не се усмихваше. Всички бързаха.

Седнах на земята и отворих малкия си куфар. Там се намираше една бележка, написана от мама с телефонния номер на Франк. Изведнъж почувствах, че някой застана зад мен. Това беше едно старо куче с увиснали уши, което като че ли искаше да се скрие под моето огромно палто. Протегнах ръка, хванах го за шията и го привлякох при себе си. То облиза бузите ми и скри муцуната си в обятията ми. Не знаех колко дълго съм стоял така с треперещото куче, но когато погледнах нагоре, видях краката на двама полицаи, които стояха пред мен. Техните ботуши бяха мокри и мръсни. Кучето усети опасността и побягна по улицата. Един от полицаите ме потупа с гумената си палка по рамото, а другият приклепна до мен на тротоара.

- Мога ли да ти помогна, малкия?

Аз кимнах и му показах бележката с номера на Франк. Там беше написано и неговото име.

- Брат? - попита той.

Аз кимнах отново. Той ме вдигна на крака и тръгна с мен към телефонната кабина зад вестникарската будка. Извади една монета от джоба си и избра номера. Когато сънливият глас на Франк се обади, полицаят ми даде слушалката. След малко време аз вече бях на сигурно място в жилището на Франк. Топлата супа имаше чудесен вкус и топлото легло беше много приятно. На следващата сутрин Франк ми каза, че ще трябва да остана при него. Той щял да се погрижи за мен и да ме праща на училище. Но нещо

ми подсказваше, че няма да остана дълго тук. Аз бях започнал своето бягство и вече нищо не можеше да ме спре.

В ДЖУНГЛАТА НА УЧИЛИЩЕТО

При Франк останах два месеца и се учих да се справям с английския език. Въпреки грижите, аз бях радостен, но моите вътрешни напрежения ме тласкаха напред. През първата седмица Франк ме записа в десети клас.

В училището учеха почти само негри и порториканци. То приличаше повече на възпитателен дом, отколкото на училище. Учителите бяха заети до гуша с работа по поддържане на дисциплината и почти не им оставаше време за преподаване. Училището беше място за диви побоища, аморалност и постоянно отхвърляне на всичко, което бе свързано с авторитета.

В това училище в Бруклин имаше най-малко две или три банди. Те се състояха от момчета и момичета от определени квартали. Бандите често враждуваха помежду си, което водеше до непрекъснати сблъсквания.

За мен това бяха съвсем нови преживявания. Ден след ден в класните стаи и по коридорите ставаха сбивания. Аз се притисках до стената от страх да не ме забележат някои от по-големите момчета. След училище в двора ставаха всеки ден сбивания, които завършваха с жестоки контузии и кръв.

Франк постоянно ме предупреждаваше да не ходя в тъмното навън.

- Бандите, Ники, ще те убият. Те бродят по тъмно като вълци единаци и убиват всеки чужд човек на улицата.

Скоро разбрах, че ще трябва да се пазя не само от бандите. По улиците имаше деца - девет-десет годишни, които изпълваха след обяд улиците и играеха пред своите домове.

Веднъж след обяд, когато се връщах от училище, една дузина деца на възраст между осем и десет години изскочиха от един вход и ме обкръжиха.

- Ей, деца, отваряйте си очите!

Едно от малките момчета пристъпи и каза:

- Върви по дяволите!

Друго едно, без да го забележа, се беше промъкнало зад мен на колене и преди да разбера какво става, вече лежах по гръб на асфалта. Искях да скоча веднага, но хлапетата пипнаха единия ми крак и ме повлякоха по улицата, като крещяха и се смееха невъобразимо. Ядосах се и с един удар хвърлих най-близкото. В този миг една жена започна да крещи. Погледнах нагоре и я видях на втория етаж на един от прозорците.

- Ей, мързелив въшльо, остави момчетата на мира. Иначе ще сляза и ще получиш от мен това, което заслужаваш.

В този миг аз не на шега исках да бъда по-далеч от нейните момчета, защото сега всички се бяха нахвърлили върху мен. Един хвърли бутилка "Кока-кола". Тя падна до мен на паважа. Стъклата ме удари по лицето. Жената крещеше все по-високо:

- Остави момчетата на мира! Помощ! Помощ! Той иска да убие децата ми!

Изведнъж друга жена изскочи на пътната врата с точилка в ръка. Опитах се да се изтърколя настрана, но точилката ме улучи по гърба. Вторият удар ме улучи по главата. Жената крещеше отвратително и непрекъснато нанасяше удари. И други жени се появиха по прозорците и викаха полиция. Едва успях да се изправа и да избягам.

- Ако още веднъж се явиш и смушаваш децата ми, ще те убия!

Това бяха последните думи, които чух от нея. На следващия ден аз се върнах от училище по околен път. Една седмица след този случай се срещнах за първи път с една банда. По пътя за дома си позволих да поскитам из някакъв парк и там видях човек, който имаше говорещ папагал. Започнах да танцувам около човека и да говоря с папагала. Изведнъж човекът загуби всякакъв интерес, притисна птицата до гърдите си и се приготви да си отива. Огледах се и забелязах 15 момчета, които ме заобиколиха в полукръг. Този път не бяха малки деца, а силни момчета, повечето по-големи от мен. Те стесниха кръга и едно от тях каза:

- Ей, малкия, защо се хилиш?

Аз показах човека с папагала, който се измъкваше бързо по алеята.

- Тук наблизо ли живееш? - попита момчето с мрачно лице.

Почувствах, че нещо не е в ред и несигурно отговорих:

- Живея при брат ми, малко по-нататък по улицата.

- И ти си мислиш, че само защото живееш тук наблизо, можеш да дойдеш в нашия парк и да се хилиш като хиена? Така ли мислиш? Не знаеш ли, че това е територията на "Епископите"? Ние не търпим чужденци и особено такива, които се хият като чакали.

Огледах се и видях, че те ме гледат напълно сериозно. Преди да мога да отговоря, едно от момчетата измъкна от джоба си нож и като натисна някакво копче на дръжката му, на слънцето блесна дванадесет сантиметрово острие.

- Знаеш ли какво ще правя сега? - попита той. - Ще ти отрежа гърлото и кръвта ти ще изтече като на животно, на каквото приличаш. Ти всъщност никак не ми харесваш. Трябва да знаеш това. - продължи той, като насочи ножа си към корема ми и се приближи към мен.

В този момент се намеси едно високо, цветно момче.

- Какво правиш, Бил? Нека бебето си върви! Той току-що е дошъл от Порто Рико и още няма представа какво става тук.

Момчето с ножа се съгласи.

- О'кей! Обаче той скоро ще разбере какво става. Да не мислиш, че така ще може да се разхожда из нашата територия.

Те се обърнаха и тръгнаха, а аз поех пътя за дома.

На следващия ден разбрах, че няколко момчета от улицата знаеха за случката в парка. От тях научих, че момчето с ножа се казвало Роберто. Следобед, в час по физкултура играехме бейзбол, Роберто ме удари и аз паднах на земята. Всички момчета започнаха да викат:

- Стани, Ники! Скачай! Покажи му, че той не е толкова опасен, когато няма нож! Хайде, Ники! Ставай!

Аз се изправих и изтупах праха от себе си.

- О'кей! - казах аз. - Искам да видя как можеш да използваш юмруците си.

Застанахме един срещу друг, а останалите ни заобиколиха в кръг. Чувах насърчителните викове и знаех, че числото на зрителите нараства. Роберто се ухили, защото аз бях заел боксова стойка. Той се наведе напред и твърде непохватно вдигна ръцете си. Явно беше, че не разбира нищо от бокс. Аз танцувах около него и преди още да може да разбере, му нанесох силно ляво кроше. От носа му бликна кръв. Той направи крачка назад и се огледа изненадано. Не исках да го оставя да се окопоти и отново се втурнах към него. Но този път той наведе глава и внезапно ме блъсна с нея по гърдите. Паднах по гръб на земята. Опитах се да стана отново на крака, но той скочи на раменете ми, дръпна главата ми назад и се опитваше да бръкне с пръсти в очите ми.

Все още мислех, че другите момчета ще се намесят, за да ми помогнат, но те си стояха и крещяха. Аз не знаех да се бия по този начин. До сега бях спазвал винаги правилата на бокса. В момента имах сигурното чувство, че това момче ще ме убие, ако не предприема нещо. Направих усилие, хванах го и смъкнах ръката му от очите си. После го ударих в зъбите. Той изрева от болка и се изтърколи от гърдите ми. Сkochих и отново заех боксовата стойка. Той бавно се изправи на крака, като придържаше ранената си ръка. Отново му нанесох два удара отляво на главата. Ударите бяха точни и му причиниха болка. Изведнъж той ме удари в слабините и задържа ръцете ми встрани, като с главата си започна да ми нанася удари по челото и лицето.

Имах чувството, че ме удря с чух. Носът ми се разкървави и вече не можех да виждам от болка. С последни сили се отскубнах от него и го ударих два пъти с юмрук, но в този миг дойде учителят и ни разтърва.

След обяд Франк ми се скара.

- Те ще те убият, Ники. Аз ти казах. Ти трябва да се пазиш от бандитите. Те непременно ще те убият.

Лицето ми беше наранено и имах чувството, че носът ми е счупен. Главата ме болеше и мислите ми се въртяха в кръг. Те се връщаха винаги към темата: Как да се пазя, за да не ме очисти някой?

Аз трябва да се бия така твърдо, както другите, дори по-жестоко. Следващият път ще бъда подготвен. А "следващият път" дойде една седмица по-късно. Училището свърши и аз си тръгнах сам през училищния двор. Забелязах, че няколко момчета ме следват. Погледнах през рамо назад. Зад мен вървяха петима млади негри и едно момиче. Знаех, че между порториканците и негрите съществува вражда и затова ускорих крачките си. Те също тръгнаха по-бързо.

Излязох от двора и тръгнах към средата на улицата. Те ме хванаха и единият от тях - широкоплещест и набит младеж ме притисна до стената. Аз изтървах учебниците си, а едно от момчетата ги ритна в един канал, където имаше вода. Огледах се и не видях никой, когото мога да повикам на помощ.

- Какво търсиш на нашата територия, малкият? Не знаеш ли чия територия е тук?

- Човече, та това е училище! То не принадлежи на никоя банда.

- Не си играй, малкият! Ти не ми харесваш.

Той постави ръка на гърдите ми и ме притисна до стената. В този миг аз чух прищракане. Знаех, че този звук означава изскачане острието на автоматичен нож. Почти всички момчета на нашата възраст си имаха ножове в себе си. Обикновено това бяха автоматични ками, чието острие изскачаше при натискане на едно копче на дръжката. Голямото момче постави острието на ножа пред гърдите ми.

- Внимавай какво ще стане сега, малкият! - каза той. - Ти си нов тук в училище, а който е нов, се нуждае от защита, разбираш ли? Ти ще ми даваш всеки ден по 25 цента и ние ще се грижим никой да не те закача.

Едно от другите момчета ухилено добави:

- Да, ще се грижим за това и ние да не ти правим нищо, разбра ли?

Останалите се засмяха.

- Така ли? - отвърнах аз. - Ако ви давам по 25 цента на ден, каква гаранция ще имам, че действително ще ме оставите на спокойствие?

- Абсолютно никаква, мъдрецо. Ти ще ни ги даваш така и така. Иначе ще те очистим!

- Е, добре тогава. По-добре ме убийте веднага! Иначе аз ще се справя с вас един след друг.

Забелязах, че тези думи им направиха впечатление. Голямото момче, което беше поставило ножа на гърдите ми, не предполагаше, че съм левак. Това ме улесни и аз светкавично го пипнах с лявата си ръка, отблъснах го от гърдите и го свалих по гръб. Той изгърва ножа си и аз го взех. Лежеше ми добре в ръката. След това обърнах лицето му към земята и поставих ножа под ухото му. Момичето започна да крещи. Обърнах се към нея:

- Ей, бейби, тебе те познавам и зная къде живееш. Довечера ще дойда и ще те убия. Ти не ми харесваш никак!

Тя се разкрещя още по-високо и се хвана за едно от другите момчета, което искаше да се измъкне.

- Бягай! Бягай! - извика тя. - Хлапакът е луд. Бягайте! Бягайте!

Те побягнаха. Избяга и голямото момче, което бях притиснал към земята. Отидох до канала, където лежах книгите ми. Взех ги и ги изтрих от водата. Ножът държах все още в ръката си. Дълго стоях и си играех с острието му. За първи път през живота си аз държах автоматична кама в ръцете си. Изпитвах приятно чувство. След като си поиграх, я пуснах в джоба на якето си и тръгнах към дома. "От сега нататък - помислих си аз - ще се замислят, преди да си играят с Ники." Скоро се разчу в училище, че съм голям побойник. Не позволявах на никого да ми се подиграва и търсех непрекъснато поводи за скандали.

Голямата бомба експлодира приблизително два месеца по-късно. Учителят беше току-що успокоил класа и четеше имената на учениците. Един младеж - негър, беше закъснял. Той влезе с шум и се засмя. На последната редица стоеше хубаво, дребно порториканско момиче. Той се наведе към нея и я целуна по врата. Тя се помъчи да се отърве от него, но той я прегърна и я целуна по устата. Тя скочи и започна да вика. Останалите момчета от класа се смееха и крещяха:

- Давай, момче! Карай по-нататък!

Погледнах учителя. Той стана и тръгна към средата на редицата. Едно голямо момче му препречи пътя и каза:

- Но... Вие няма да станете причина да се развали една хубава игра, нали?

Учителят погледна момчето. То беше високо колкото него самия. След това се върна отново на мястото си. Класът полудя от въодушевление. Междувременно негърът беше притиснал момичето и се опитваше да я целуне по устата. Тя крещеше и се мъчеше да се отскубне. Той накрая я пусна и седна на мястото си.

- Няма смисъл да си давам толкова труд - обясни той на другите. - Довечера ще я пипна и вече няма да може да ми избяга.

Чух как учителят започна да се кара. Нещо се надигна в мен. Станах, отидох в задната част на стаята. Момичето беше седнало отново на мястото си и хълцаше. Пристъпих зад младежа, който сега седеше на мястото си и чистеше ноктите си. Грабнах тежкия стол, който беше подпрян на задната стена.

- Погледни, момчето ми, тук има нещо за тебе!

Когато се обърна, аз го ударих с тежкия стол по главата. Той рухна на чина и кръвта бликна от една широка рана на главата му. Учителят изскочи от стаята и доведе директора. Той ме хвана за ръка и ме заведе в своя кабинет. Там трябваше да седя, докато извикат линейка, за да отведат ранения в болницата. След това директорът се върна при мен. Каза ми, че през последните два месеца е слушал за мене и че аз създавам мъчнотии и ме попита какво е станало в класа. По време на моя разказ, лицето му ставаше все по-червено. Изведнъж той скочи разярен и каза:

- Стига вече! Аз ще сложа край на тия побоища. Вие, хлапаци, да не мислите, че в училище може да се държите като зверове? Аз мисля, че е крайно време да ви се

покаже кой управлява тук. Аз нямам намерение да стоя така и да слушам как ден след ден стават побоища. Ще извикам полицията!

- Господин директоре, полицията ще ме затвори - казах аз.

- Надявам се! - отговори той. - Тогава другите непослушници ще се научат, че тук има авторитет.

- Извикай полицията! - казах аз и започнах да се измъквам назад към вратата, като треперех от страх и злоба. - Веднага след като изляза от затвора, ще дойда отново тук, ще ви пипна, когато сте сам и тогава ще ви убия!

Директорът пребледня и за миг се замисли.

- Добре, Ники. Този път аз ще те оставя да си заминеш. Обаче не искам повече да те виждам в това училище. На мен ми е все едно къде ще отидеш, не искам да те виждам втори път тук. Марш, изчезвай! Разбра ли?

Аз тръгнах... Аз избягах.

НА СОБСТВЕНА НОГА

В един живот, изпълнен със страх и омраза, няма място за другите. Аз мразех всички. И Франк включително. Той представляваше авторитет, а когато започна да ме поучава, аз реших да избягам.

- Ники - каза той, - градът е джунгла. Само най-силните устояват. Ти нямаш представа какво значи това, Ники. Аз живея вече пет години в Ню Йорк и добре го познавам. Тук гъмжи от проститутки, наркомани, пияници и убийци. Хората навън ще те убият и никой няма да обърне внимание, че те няма, докато не намерят трупа ти, захвърлен между някой куп с отпадъци.

Франк имаше право, но аз не можех да остана повече при него. Реших, че няма да ходя вече на училище. Нямах желание.

- Ники, не желая да те принуждавам да тръгнеш отново на училище, но ако не правиш това - ти си загубен!

- Но директорът ми каза да се изпарявам. Той никога няма да ме пусне отново.

- Това не ме интересува. Ще отидеш отново на училище.

- Ти си луд, ако мислиш, че ще се върна отново там. Ако ме принуждаваш, ще ти се случи нещо.

- Ники, ти си мой брат. Не говори глупости! Мама и татко те изпратиха да се грижа за теб. Аз няма да търпя да ми говориш така. Иди, където искаш, бягай, тичай, но ти ще се върнеш пак, защото не знаеш къде да отидеш. Но можеш да останеш и да ходиш отново на училище. Това е моята последна дума.

Този разговор се състоя в петък сутринта, преди Франк да отиде на работа. След обяд аз оставих една бележка върху кухненската маса. В нея пишех, че няколко приятели са ме поканили за края на седмицата. Аз нямах никакви приятели, но не можех да остана вече при Франк. Вечерта се лутах из квартала Бедфорд по посока на Бруклин, за да търся прибежище. По пътя срещнах група младежи, които стояха на ъгъла на една улица.

- Хей, знае ли някой от вас къде мога да намеря дупка за преспиване?

Едно от момчетата се обърна, погледна ме и запали цигара.

- Да! - каза той и показа с глава по посока на гимназията. - Моят дъртият е домоуправител на оня блок там! Можеш да говориш с него. Той ще ти намери нещо. Седи там и играе на карти.

Жилищният блок, който ми посочи момчето, се намираше на Грин плейс, в сърцето на най-големия квартал - сърцето на света. Повече от 300 000 души живееха във високите сгради, между които повечето негри и порториканци.

Приблжих се до играещите на карти и запитах за домоуправителя. Попитах има ли свободна стая. Той почти не ме погледна и промърмори.

- Да. Има. Защо?

Аз заекнах:

- Защото се нуждая от стая, в която да живея.

- Имаш ли 15 долара? - попита той и се изплю в краката ми.

- В момента не, но...

- Тогава нямам стая! - каза той и се обърна отново към картите си.

- Но аз ще получа пари - казах аз.

- Чуй, момчето ми! Ако ми донесеш 15 долара в предплата - стаята е твоя. От къде ще получиш парите, това не ме засяга. Можеш по моя сметка да ги получиш от някоя мила стара бабичка, обаче докато нямаш пари, не ми ходи по нервите.

Тръгнах обратно по улицата "Лафайет". Зад ъгъла свих по една широка улица и мислех от къде да взема пари. Ако се опитам да ограбя някого, ще ме пипнат, ще попадна в затвора. Бях отчаян. На Франк бях писал, че ще се върна в понеделник. Беше почти 10 часа вечерта, а зимният вятър свиреше ужасно неприятно. Застанах в сянката на една сграда и гледах хората, които минаваха по тротоара. Измъкнах ножа от джоба си и натиснах копчето. С леко прищракване острието изскочи навън. Ръката ми потреперваше. Няма ли да бъде добре да причакам жертвата си в алеята? Дали да я намушкам или само да я уплаша? Ами ако започне да вика?

Мислите ми бяха прекъснати от двама мъже, които се спряха пред входа на алеята и разговаряха помежду си. Един стар пияница беше спрял млад човек, който носеше голяма мрежа с хранителни продукти. Стариият просеше малко пари за чаша кафе. През главата ми веднага мина мисълта да задигна портмонето на стария, което сигурно беше пълно с изпросени пари. Той едва ли щеше да вика. Младият мъж остави мрежата на земята, извади една монета и я подаде на стареца. Той промърмори нещо за благодарност и изчезна в тъмнината.

- По дяволите! - казах аз. - Ами сега какво ще правя?

В този миг младият мъж се наведе за чантата. Няколко ябълки се търколиха по тротоара. Той се огледа, за да види накъде отиват. Без да мисля, аз го хванах и притиснах до стената. И двамата бяхме изплашени, но аз имах предимство на изненадата. Той пребледня, когато видя ножа ми пред лицето си.

- Няма да ти правя нищо, но се нуждая от пари. Дай ми ги! Сега! Бързо!

Ръката ми трепереше толкова, че се боях да не изпусна ножа.

- Може. Моля, вземи всичко, но не ми прави зло - молеше се човекът, като измъкна портфейла си. След това го пусна на земята и аз го натиснах с крак.

- Изчезвай! - казах аз. - Бягай, човече! Ако се обърнеш преди да си изминал два квартала, си мъртъв.

Той ме погледна ужасено и веднага след това бързо изчезна зад ъгъла. Трескаво вдигнах портфейла и побягнах по улицата. Стигнах парка Де Калб и се мушнах между дърветата. След като можех да си взема отново дъх, с разтуптяно сърце отворих портмонето. Там имаше 19 долара. Доставяше ми удоволствие да държа банкнотите в ръка. Портмонето хвърлих. Преброих парите още веднъж и ги мушнах в джоба. "Съвсем не е лошо. Бандитите понякога убиваха хора за по-малко пари, а аз още при първия опит получих 19 долара".

Но този успех не можа да пропъди напълно страха ми и аз прекарах до среднощ в парка. Сега беше твърде късно да наема стая и затова поех обратно към мястото,

където бях извършил първото си нападение. Някой беше събрал разпръснатите продукти. В мислите си изживях отново цялото нападение и се засмях. Всъщност аз можех поне мъничко да го намушкам. Ей така, само, за да почувствам какво значи това. Слязох в метрото и се качих на първия влак. Остатъка от нощта прекарах тук, а на сутринта се отправих за “Грийн плейс”, за да наема стаята. Домоуправителят ме заведе на третия етаж. Стаята гледаше към улицата, точно срещу техническия университет. Тя беше малка, в ъгъла имаше мивка. Домоуправителят ми обясни, че банята е на втория етаж и ми показа как да регулирам отоплението. Даде и ключ и ме предупреди, че наемът се плаща всяка събота в предплата. Вратата се затвори и след него аз чух как той тръгна към стълбите. Огледах се. Две единични легла, един стол, една маса, мивка и нисък шкаф. Отидох до прозореца и погледнах към университета. Оживеното улично движение течеше с непрекъснат шум под мен. Отсреща почти до небето се издигаше Бруклинският технически университет.

Аз бях най-после самостоятелен. Реших да направя обиколка и да огледам квартала. Когато слязох на първия етаж, видях един човек, чието лице беше бяло като вар, а очите му - дълбоко хлътнали. Мръсното му яке висеше на рамото му. Не можах да позная дали беше под влияние на алкохола или на наркотици. Заставах на площадката и гледах как залита по улицата. След няколко крачки той се спря и бавно се свлече на земята. Рояк деца изтичаха по улицата без да обърнат внимание на човека, който седеше на тротоара и гледаше безизразно пред себе си.

Над мен се отвори прозорец. Отскочих точно навреме, за да не попадна под водопада от отпадъци, които се изсипаха от третия етаж. От съседната къща се измъкна едно момиченце, което беше използвало входа на мазето за писоар. Всичко това ме отвращаваше, но трябваше да свикна. Зад къщата имаше спортна площадка, обрасла с бурени и храсти. Няколко мършави дървета протягаха тънки клони към синьото небе. Пролетта беше току-що започнала, но дърветата не бяха напъпили. Спънах се в празна бирена бутилка. Мястото беше пълно с отпадъци, стари картонени кутии, вестници, изгнили дъски се търкаляха в бурените. Погледнах към жилището си. Малки негърчета допираха нослетата си до мръсните стъкла и гледаха как крача из буренака. Те ми напомняха на малки, затворени зверчета, които копнеят за свобода.

Върнах се назад към предната част на къщата и надникнах в сутеренното помещение. То беше празно. Зелената желязна врата висеше на пантите си. Аз я ритнах и влязох вътре. Миризмата на урина, вино, дим и мърсотия беше отвратителна. Кашляйки, излязох веднага навън. Аз поне имах стая на третия етаж. Тръгнах по улицата. Видът на жените, които стояха пред къщите, беше окаян. Белите момичета работеха в дясната страна на улицата и живееха в същия блок. Цветните момичета работеха на другата страна на улицата и живееха в съседство със спирката на метрото. Всички те бяха наркомани. Някои изглеждаха болни и бяха употребявали възбудителни средства. Вече два месеца живеях в Ню Йорк и още не бях свикнал с него. У дома, в Порто Рико, аз имах снимката на статуята на Свободата и на сградата на Обединените нации. Обаче в гетото нямаше нищо друго, освен блокове, претъпкани с хора. Всеки прозорец означаваше семейство, което притежава малко жилище и води мизерен живот.

На ъгъла на “Миртл авеню” се спрях и почаках светофара да светне зелено. Над мен гърмеше и трещеше въздушната железница и отгоре ми се посипа фин прах от ръжда. Зад къщите от един балкон към друг висяха въжета за пране. Сини ризи и оранжеви панталони се люлееха във въздуха. Беше събота сутрин и търговците бяха свалили тежките железни решетки пред магазините си. Чрез тях те се обезопасяваха от нападенията на бандите. Най-много ме потискаше неугледния вид на жилищните блокове. Тук и там се виждаше, че наемателите се стремят да създадат нещо свое в тази джунгла от бетон. Това бяха безнадеждни опити. Мръсна саксия с цветя стоеше на един

прозорец и попарена гергина се облягаше уморено на стъклото. Тук и там пред жилищата се виждаха прясно боядисани стълби или някоя самотна реклама внасяше разнообразие в монотонността на сивите стени. От друг прозорец висяха пълзящи растения и няколко изкуствени цветя се вееха на зимния вятър.

Бях отишъл до улицата “Сейнт Едуард” и се спрях пред книжарницата на Уолт Уйтман. На другата страна на улицата се намираше огромен жилищен блок, чиито шестстотин прозорци бяха обърнати към улицата и всеки от тях разказваше по една история за човешката мизерия. Повечето прозорци бяха без пердета и гледаха като замръзналите очи на мъртвец. Обърнах се и тръгнах назад към “Вашингтон парк”. Как могат да живеят тези хора в такава мръсна обстановка? Няма дворове, няма трева, няма дървета. Аз още не знаех, че който попадне в плен на тези бетонни сандъци, не може вече да напусне асфалтовата джунгла.

След обяд се върнах отново на улицата. Зад католическата църква “Сейнт Едуард” открих една площадка за игра. На входа няколко момчета бяха наобиколили един човек, който свиреше на стара латерна. Те носеха черни якета с двойно кървавочервено “М” на гърба. Музиката на латерната почти не се чуваше от техните викове. Те пляскаха с ръце и танцуваха по асфалта. Сред групата имаше и един тъмнокош, светлоок младеж, приблизително на моята възраст. Неговото красиво лице беше изкривено в гримаса, а краката му се движеха в стъпките на бибоп. Той правеше кръгове с ръце в такт с музиката. Изведнъж светлите му очи се срещнаха с моите. Той се спря и лицето му придоби странен вид.

- Ей, малкият! Какво търсиш тук? Това е територията на “May-May”. Ние не обичаме други да се навъртат около нас!

Огледах се и видях, че другите момчета с черни якета ме обкръжиха. Момчето със студените очи се доближи към мен, хвана ме за яката и запита:

- Ей, ти. В коя организация членуваш?

- В никоя - отговорих аз. - Искях само да видя площадката. Нима това е престъпление?

Едно момче от групата излезе напред.

- Кажи, знаеш ли какво е това? - попита той и ми показва своя нож. - Това е кама, малкия! С нея мога да ти отрежа носа, разбираш ли? Аз не съм толкова нежен, колкото Израел!

Момчето, което нарекоха Израел, дръпна говорещия настрана и ми каза:

- Виждаш ли? Един шпионин тук бързо може да умре. Може би самият аз ще те убия. Ако искаш да останеш жив, изчезвай веднага!

Аз се ядосах и потърсих в джоба си камата. Разбрах, че положението ми е лошо. Въпреки това, не исках да бъда страхливец. Все някога щеше да ми се отдаде възможност да демонстрирам своята смелост. И така, аз кимнах, обърнах се и тръгнах към “Вашингтон парк”. Зад гърба си чух как бандата се смееше и крещеше.

- Ти му даде да разбере, Израел! Този мръсен хлапак много бързо разбра. Преди да се яви другия път тук, той ще си помисли.

Почувствах се унижен. Минах под въздушната железница в парка и седнах на една пейка. Не бях забелязал, че едно момче на около 13 години ме беше проследило. То се доближи и седна до мен на пейката.

- Общо взето е страшно, нали? - каза то.

- Какво разбираш под това? - попитах аз. - Бих могъл да очистя всеки един от тях поотделно, но с цялата банда наведнъж не мога да направя това.

- Бандите в тази област не се церемонят - каза той. Бръкна под ризата си и извади една собственоръчно направена цигара. - Който не съучастници, е почти мъртъв! - той запали цигарата си и забелязах, че ме наблюдава. - Пушиш ли хаш?

Поклатих глава.

- Искаш ли да опиташ? Тази тук е хубава.

- Сигурно! - казах аз. Този следобед се бях изложил няколко пъти и сега исках да изглеждам мъж. Той измъкна една измачкана цигара от джоба си. От двата края тя беше засукана.

- Трябва да теглиш добре! - каза той.

Момчето запали цигарата и аз запуших.

- Не така! - спря ме то и смукна дълбоко от своята цигара. - Ако ти така пафкаш, тя ще изгори и ти няма да усетиш нищо. Пуши с дробовете си, човече!

Поех дима. Той имаше сладникав вкус и миришеше силно.

- Какво чувстваш? - попитах аз, когато забелязах замайващото действие.

- Шашмата води към смях - отговори той. - Имаш чувството, че си най-добрият побойник. Всички момчета, които срещна на площадката, бяха употребявали хашиш. Ти не видя ли колко червени бяха очите им? Когато те така светят, трябва да знаеш, че са на градус.

- От кого получавате тази шашма? - попитах аз.

- О, това е много лесно! Тук в нашия квартал има най-малко сто търговци. Повечето от големите момчета могат да ни снабдяват. Те имат по-добра връзка с Куба, Мексико и т. н. А аз? Моят старият сади тази работа в двора. Там растат много бурени. Никой не се грижи за почистването им. Старият сади тази шашма между тях. И сега ние произвеждаме собствен "материал". Той не е така хубав, както другия, но за сметка на това е без пари.

- А какво трябва да платиш на един търговец, защото искам да зная това? - попитах го аз. Даже се срамувах, че това малко момче беше по-добре осведомено.

- Някои вземат по един долар на цигара, някои - по 75 цента. Обаче е по-добре да се купи цяла кутия. Разбира се, трябва да внимаваеш дяволски. Хлапаците бъркат най-различни мърсотии и "материалът" на цигарите не е чист.

Аз изпуших цигарата, протегнах крака и поставих главата си на пейката. Сега студеният вятър не изглеждаше толкова студен и лекото главозамайване беше преминало. Имах чувството, че плувам в облак от мечти. Обърнах лицето си настрана, за да мога да виждам момчето. То седеше на пейката и беше закрило лицето си с ръце.

- Аз мисля, че тази работа трябва да те прави радостен. А защо всъщност ти не се смееш?

- И на какво да се смея? - отговори той. - Моят старият е пияница. Той всъщност не ми е никакъв баща. Само живее при майка ми. Аз не зная всъщност кой е баща ми. А този тип непрекъснато бие мама. През последната седмица исках да го откъсна от нея, но той ме удари с една бутилка по главата и ми изби два зъба. Тогава аз хвърлих часовника по него и го улучих по рамото. След това майка ми каза, че съм "мръсен хлапак" и ме изгони от къщи. Сега живея на улицата и чакам момента да го убия. Не се свързвам с бандите. Само чакам да пипна този тип сам. Вече не обичам и майка си. И сега, кажи, за какво да се смея?

Докато той говореше, не вдигна глава.

- Този човек същият ли е, който сади марихуана в двора.

- Да, той също е търговец. Чакам да го пипна сам. Ще забия ножа в гърдите му.

Момчето ме погледна. Лицето му изглеждаше напрегнато и уморено. Имаше вид на стара маймуна, макар че беше едва на 13 години.

- А как е твоят дъртият? Пие ли?

- Вече нямам родители. Аз съм съвсем сам.

Момчето ме погледна.

- Горедолу и аз съм така - после се оживи. - Ние ще се видим сигурно пак! Внимавай с бандите!

- Какво става всъщност с тези банди? - попитах аз.

- О, те се бият. Какво друго? Или са някъде, за да нападат друга банда, или остават у дома и охраняват своята територия. А когато не се бият един друг, тогава се сражават с полицията. За оръжие употребяват всичко, което им попадне в ръце: ножове, пистолети, прашки, боксове, водопроводни тръби, велосипедни вериги. Дори използват сплиците на своите чадъри. Слагат пирони на обувките си. Ако останеш още известно време тук, ще се увериш сам. Затова аз не искам да имам нищо общо с тях и си вървя по своя път. Ти ще трябва да научиш всички тези работи.

Той стана, повлече се из парка и изчезна в мрака. Аз тръгнах отново към "Грийн плейс". Беше вече тъмно.

КЪРВАВО КРЪЩЕНИЕ

Няколко седмици по-късно, към осем часа вечерта аз напуснах стаята и отидох в кръчмата на папа Джо. Един млад порториканец на име Тино се беше облегал на вратата и пушеше цигара. Бяхме се срещали няколко пъти с него и знаех, че е първокласен майстор на ножа. Той ми каза:

- Ей, Ники, искаш ли да дойдеш тази вечер с мен? Ще те запозная с Карлос. Той е шеф на нашата банда.

Аз бях слушал за тези сбирки на бандите, но никога не бях ги посещавал. Ето защо с готовност приех поканата и последвах Тино в тъмната съседна улица, която водеше към едно избено помещение под стълбите на жилищен блок. Моите очи бавно свикнаха с тъмнината. Когато влязох в помещението видях двойки, които плътно прегърнати танцуваха под звуците на лека музика. Един младеж държеше зад гърба на своето момиче бутилка с вино. От време на време вдигаше шишето до устните си и бавно отпиваше глътка след глътка. Няколко момчета седяха на малка маса и играеха карти. Те пушеха и, както разбрах по-късно, това беше марихуана. Няколко бутилки вино седяха в средата на масата. В най-отдалечения ъгъл на помещението, доколкото можех да различа това на слабото осветление, върху една рогозка на пода лежаха две двойки.

Пред краката ми лежаха купища списания със снимки на голи и полуголи жени. Тино ме хвана през рамото и ме бутна към средата на помещението.

- Ей, спрете! Този тук е мой приятел! Какво, няма ли да го поздравите?

Едно русо момиче пристъпи от сянката на вратата и ме хвана за ръка. Тя носеше плътно прилепнал до тялото черен пуловер и кървавочервена пола. Беше боса. Аз я погледнах и казах:

- Хей, бейби! Искаш ли да танцуваме?

- Как се казваш? - попита тя и преди да мога да отговоря, Тино се намеси:

- Казва се Ники. Той е мой приятел и е дяволски добър хлапак. Може би той ще се прояви и при нас.

Момичето се притисна към мен.

- О'кей, Ники! Ако си наистина добър борец, хайде да видим дали можеш добре да танцуваш.

Свих рамене и започнахме да танцуваме. Чувствах всяко движение на тялото ѝ и я притиснах още по-близо до себе си. Изведнъж тя постави ръцете си на гърдите ми и едновременно каза:

- Ти какво си мислиш?! Аз принадлежа на Дико и той ще ти отреже главата, ако те види с мен.

Тя сигурно забеляза моята изненада и разочарование, защото се усмихна, постави си устните до ухото ми и каза:

- Не бързай толкова много!

Ние потанцувахме известно време. После видяхме няколко младежи, които изпробваха смелостта си с ножовете. Един от тях се изправи до стената, а другите започнаха да хвърлят камите си около краката му. Всеки се стремеше ножът му да се забие възможно по-близо. Ако момчето трепнеше, това означаваше, че то е страхливо. Веднага си предложих услугите, но момчетата не пожелаха да ме използват. Мисълта за кръв ме възбуждаше. Русата в черния пуловер ме помъкна по-нататък.

- Ела с мен! Сега ще те запозная с един много важен човек.

Тя ме заведе в съседното помещение. Висок, мършав порториканец лежеше в един люлеещ се стол, а краката му бяха сложени на масата. Беше прегърнал едно момиче и усилено издухваше дима от цигарата си в косите му.

- Ей! - извика той към нас. - Не знаете ли, че трябва да искате разрешение, за да влезете при мен?!

Той ме погледна и попита:

- Що за тип е пък този?

Русата отговори:

- Това е моят приятел Ники. Тино го доведе и каза, че е добър в боя.

Мършавият младеж избута момичето и ме изгледа изпитателно. След това ми подаде ухилено ръка.

- Добър вечер, Ники. Аз съм Карлос, президент на "Мау-мау".

Аз подадох ръка и ние допряхме само повърхността на дланите си, както беше обичаят сред бандите. За "Мау-мау" аз бях слушал вече. По улиците те можеха да се видят със своите черни, кожени якета, с двойно "М" на гърба. Те носеха много специални, тиролски шапки, които често бяха набучени с кибритени клечки. Повечето от тях носеха бастуни, а обувките им бяха толкова остри, че можеха да причинят смърт на човека. Карлос се обърна към ъгъла на стаята и аз открих момчето, което бях видял на игралната площадка в парка.

- Това е Израел, нашият вицепрезидент.

Израел ме погледна с безжизнен поглед. Черните му очи имаха вид на дупки. Вглеждайки се в него, изпитах неприятно чувство. По-късно научих, че президентът и вицепрезидентът са почти винаги заедно и се защитават в случай на нападение.

- На колко години си, Ники? - попита Карлос.

- Шестнадесет - отговорих аз.

- Разбираш ли нещо от бой?

- Естествено! - отговорих аз.

- Би ли могъл да се биеш срещу всеки срещнат, дори и срещу полицията?

- Разбира се!

- Успял ли си вече да намушкаш някого?

- Не! - отговорих със съжаление.

- А опитал ли се е някой теб да намушка?

- Да! - отговорих аз.

- Да? - интересът на Карлос нарасна. - И какво направи хлапакът с тебе?

- Нищо - отвърнах му и аз. - Сега чакам да ми падне още веднъж и тогава непременно ще го очистя.

Израел се намеси:

- Престани! Ако ти желаеш да станеш член на нашата банда, трябва да приличаш на нас. Ние сме най-дивата банда от всички. Дори и полицията се страхува от нас. Страхливци не искаме. Ако желаеш да бъдеш член на нашата банда - добре; но ако си страхливец - аз лично ще ти разпоря корема.

Не се съмнявах, че Израел говори истината. Вече бях слушал, че момчетата от "Мау-мау" бяха убили един от собствените си членове, защото беше ги предал на друга банда.

- Трябва да обърнеш внимание - каза Карлос - на две неща, ако искаш да влезеш в бандата. Това означава, че ти ставаш член на "Мау-мау" завинаги. Никой не може да се откъсне по-късно. И второ, ако те пипнат ченгетата и ти се разбъбриш, рано или късно ще те пипнем. Ще те чакаме да излезеш от затвора или ще те очистим в килията.

Израел се засмя.

- Е, момче, как е? Искаш ли да станеш член на нашата банда?

- Дайте ми три дена да си помисля - казах аз.

- О'кей! - каза Карлос. - След три дена ще ни кажеш какво си намислил.

Той се залюля отново в креслото. Постави крака върху масата и притегли момичето отново към себе си. Искях да изляза, но Карлос се обади:

- Още нещо, Ники. Ако чуем, че си казал на някого къде се събираме, тогава си свършен! Ясно ли е?!

- Ясно! - отвърнах аз. Знаех, че говори напълно сериозно.

Вън на улицата попитах Тино:

- Какво мислиш, да вляза ли в бандата?

Тино вдигна рамене.

- Това не е лош бизнес. Ако ти членуваш в нея, тя ще се грижи за теб, а ако не дойдеш при нас, ти и без това си загубен. Нямаш голям избор. Трябва да влезеш в някоя банда, ако желаеш да останеш жив.

- Що за тип е този Карлос? - попитах аз.

- О, той е наред! Не говори много, обаче като отвори устата си, знае какво казва. Той е шеф и всички се съобразяват с това.

- Вярно ли е, че президентът може да притежава всяко момиче, което пожелае?

- Разбира се - отговори Тино. - Те при нас са около 75. Президентът си избира която пожелае. Ако иска, той може да има всеки ден различно момиче. И това се харесва на момичетата. Това е почти чест да си приятелка на президента. Те даже се карат помежду си. Това не е всичко. Бандата се грижи за президента. От всичко, което се краде, той има право да получи най-хубавото. Това му стига за наема, за ядене и дрехи. Чудесна работа е да си президент.

- Кажи, Тино, щом като така добре играеш с ножа, защо не си станал президент?

- О, това не е за мен. Президентът не трябва много да се бие. Той трябва да стои назад и да планира всичко. Аз желая да бъда по-активен, изпълнител. Президентската служба не е за мен.

- И аз мисля същото, Тино.

Моето желание беше да се бия и да гледам кръв. Тино се върна при папа Джо, а аз се отправих към Грийн плейс. Започнах да мечтая: вечери, момичета и преди всичко кървави битки. Сърцето ми започна да бие по-силно. Може би аз ще мога наистина да намушкам някого! Почти видях кръвта да капе от ръцете ми. Вървах по пътя и замахвах във въздуха, като че ли мушкам някого. Бях обещал на Карлос да отговоря след три

дни, но още в същия момент вече бях решил. Две вечери по-късно отидох отново в главната квартира на бандата. Карлос ме поздрави на вратата:

- Ало, Ники! Идваш точно навреме. Тук има едно момче, което иска да стане "Мау-мау". Искаш ли да наблюдаваш приемането му?

Не знаех какво има предвид, но кимнах утвърдително. Карлос продължи:

- Може би желаеш още тази вечер да ни кажеш дали ще дойдеш при нас?

- Разбира се. Аз искам да се бия. Вярвам, че съм достатъчно твърд и ще участвам в битките може би не по-зле от вас.

- Добре - каза Карлос. - Сега ще имаш възможност да наблюдаваш, а след това ти си наред. Имаме два начина за приемане, чрез които разбираме дали кандидатът е страхливец. Или ще търпиш, без да издаваш звук, докато петима по-големи момчета те бият, или ще застанеш на стената и ще чакаш ножа. Ако покажеш страх, не можеш да бъдеш член на бандата. Малко е страшно, обаче тъкмо сега е моментът да разберем дали наистина си мъж.

Огледах се в помещението и открих другото момче. То беше на около 13 години. По лицето му имаше лунички, а дългата му черна коса падаше върху очите му. Беше малък и слаб, а ръцете му висяха като откъснати от тялото. Стори ми се, че съм виждал това момче някъде в училище, но не бях много сигурен, защото то беше по-малко от мен.

Около четиридесет момчета и момичета очакваха с напрежение представлението. Карлос им заповяда да направят място и те се наредиха около трите стени. Четвъртата оставаше свободна и до нея застана момчето. Карлос държеше своя автоматичен нож в ръка. Острието блестеше в мрака.

- Сега аз се обръщам и правя двадесет крачки назад - каза той. - Ти ще останеш там, където си, за да докажеш, че наистина си смело и сериозно момче. След като направя двадесет крачки, аз се обръщам и хвърлям ножа. Ако трепнеш или отскочиш настрана, значи ти си страхливец и не можеш да станеш "Мау-мау". Ясно ли е?

Момчето кимна.

- Още нещо - каза Карлос. - Ако се уплашиш, докато аз още вървя и броя крачките, достатъчно е само да извикаш и аз ще спра. Но в такъв случай трябва веднага да изчезваш от тук, иначе ще ти отрежем ушите и ще те накараме да ги глътнеш.

Момчетата и момичетата се разсмяха и започнаха да ръкопляскат.

- Хайде, човече! Започвай! - викаха те на Карлос.

Карлос обърна гръб на момчето и тръгна бавно. Той държеше ножа на височината на очите, готов за хвърляне.

- Едно, две... три... - броеше Карлос.

Тълпата започна да крещи:

- Хайде, Карлос! Извади му окото! Нека се поразкърва малко хлапакът!

Момчето се притискаше до стената като мишка, видяла пред себе си котка. То напразно се опитваше да си придаде смелост. Ръцете се притискаха до тялото, пръстите се свиваха на юмрук, а лицето му беше бяло като стената.

- Единадесет... дванадесет... - броеше Карлос високо и отмерваше крачките.

Напрежението растеше. Момчетата и момичетата крещяха все по-високо и по-високо.

- Деветнадесет... двадесет... - Карлос бавно се обърна, вдигна ръката си до ухото и задържа за миг острието му нагоре.

Всички присъстващи бяха обхванати от кървав бяс. В момента, в който Карлос се готвеше да хвърли ножа, момчето се хвана за лицето и изкрещя:

- Не! Не!

Ножът се заби в стената, само на сантиметър от главата му.

- Страхливец! Страхливец! - крещеше тълпата.

Карлос побесня. Той стисна устните си, а очите му се свиха.

- Хванете го! - заповяда той.

Две момчета хванаха ръцете на страхливеца и го натиснаха до стената. Карлос пресече помещението и застана пред треперещото момче.

- Страхливец! - изсъска той. - Веднага разбрах, че си страхливец, още, когато те видях за първи път. Трябваше всъщност да те очисти.

Останалите се хванаха за думите му.

- Очисти го! Убий мръсния хлапак!

- Знаеш ли какво правим тук със страхливците? - попита Карлос.

Момчето го погледна. Размърда устни, но от устата му не излезе никакъв звук.

- Искаш ли да ти го кажа?! Ние им отрязваме крилата и те никога вече не могат да летят.

Той измъкна ножа от стената и каза:

- Опънете го!

Докато момчето се усети, останалите го хванаха за ръцете и краката и го простряха на стената. С едно движение, което аз почти не можах да проследя, Карлос заби ножа си под слабината, под ключицата на момчето. То изкрещя от болка. Кръвта пръсна навън и бялата му риза бързо започна да почервениява. Карлос извади ножа си и го взе в лявата си ръка.

- Виждаш ли? - каза той и натисна ножа си в другата слабина под ключицата. - С лявата ръка работя не по-лошо от дясната.

Момчето падна на земята и се мъчеше да спре кръвта от раните. То крещеше и се търкаляше. Ризата му напълно беше пропита от лепкава кръв.

- Изхвърлете го навън! - заповяда Карлос.

Две момчета грабнаха ранения. Жертвата отпусна глава назад, когато се докоснаха до ръцете му. Карлос го удари по устата, за да прекрати виковете му.

- Марш вкъщи, страхливец! И ако още веднъж те чуя да крещиш или се разбъбриш за нас, ще ти отрежа езика. Разбра ли?

Детето кимна с глава. Момчетата го грабнаха и го изхвърлиха на тротоара. Карлос се обърна и се вгледа в мен.

- Кой е следващият? - попита той.

Всички замлъкнаха. Спомних си, че Карлос каза в началото, че сам мога да си избира изпита. Карлос сега беше много възбуден. Ако го оставя да хвърли ножа си върху мен, той непременно ще се опита да ме улучи. Аз бях достатъчно умен, за да избира другия метод.

- Има ли тук още един страхливец? - попита Карлос.

Едно високо и стройно момиче с тесни, черни панталони извика:

- Какво става с малкия? Страх ли го е? ние имаме излишна кръв и ако на теб ти липсва такава, ще ти дадем.

Всички започнаха да се смеят и те имаха право. На пода, където до преди малко бе лежало другото момче, имаше голяма локва кръв.

- Не! Не ме е страх! - казах аз. - Ти можеш да опиташ, бейби! Къде са момчетата, с които ще се биеш?

Знаех, че всички ме наблюдават и наложих на лицето си спокоен израз. Хората наоколо бяха напълно сериозни. Бих предпочел да умра, но не и да се покажа страхливец.

- От мен готово! Карайте!

Карлос извика пет имена:

- Джони! - едно ниско, набито момче излезе от тъмното и застана пред мен. Той беше широкоплещест, имаше ниско чело и дебел врат. Главата му изглеждаше набита в раменете му. Опитах се да сравня моите 55 килограма с неговите 80. той ме гледаше безстрастно и очакваше заповедта за нападение.

- Мети! - Напред излезе още едно момче. На ръст то беше колкото мен, но ръцете му бяха по-дълги. Той направи няколко движения с юмруци, като боксьор, а след това наведе главата си и я насочи към гърдите ми. Момчетата крещяха и свиреха от възторг.

- Джоуз!

Третото момче излезе напред. Лявото му око беше потънало в дълбок белег. Той съблече ризата си и направи няколко упражнения като культурист. Целият беше изграден от мускули. Той ме обиколи и огледа от всички страни.

- Оул!

Останалите момчета и момичета изкрещяха от възторг. Оул по всяка вероятност беше техен любимец. По-късно научих защо го наричат Ойле (бухал), защото през нощта виждаше така добре, както и на дневна светлина. При уличните сражения той излизаше винаги напред, първи откриваше противника. Имаше големи, кръгли очи и счупен нос. При някаква битка бяха го ударили с автомобилна антена и сега половината му ухо беше откъснато. Оул беше пълен, нисък младеж с напълно безучастен израз.

- Пацо!

Този обаче не можех да видя. Някой зад мен извика:

- Хей, Ники!

Аз се обърнах и изведнъж почувствах удара на юмрук, който ме подпря отзад в областта на кръста. Болката беше непоносима. Имах чувството, че ми се късат бъбреците. Докато си вземах въздух, той ме удари още веднъж. Когато протегнах ръце към бъбреците си, другият ме удари в стомаха и аз останах без въздух. Нямах и най-малкият шанс да отвърна на удара. Чувствах, че падам. Някой ме хвана за косата. Тялото ми падна на пода, обаче главата ми беше издигната нагоре. Някой ме ритна с мръсната си подметка право в лицето. Почувствах пясъка върху устните си. Посипаха се ритници от всички страни.

После ми причерня и повече нищо не си спомням. Малко по-късно усетих, че някой ме пляска по бузите:

- Хей, събуди се!

Не виждах нищо, освен пода на стаята. Когато избърсах лицето си с ръка, разбрах, че цялото е в кръв. Изведнъж забелязах дебелия хлапак, когото наричаха Оул. Кръвта ме подлудяваше. Надигнах се и го ударих с юмрук по устата. Внезапно цялата ми енергия се върна. Започнах да ритам наляво и надясно всеки, когото можех да достигна. Някой ме хвана за краката и ме натисна на пода, докато се усмири моя бяс. Израел се наведе над мен и смеейки се, ми каза:

- Ти си от нашите, Ники! Ние ще можем да те използваме. Ти си всичко друго, но не и страхливец. Това е сигурно! Вземи!

Той бутна нещо в ръката ми. То беше пистолет.

Ти си "Мау-мау", Ники! Истински "Мау-мау".

УЛИЦИТЕ СЕ ВЪЛНУВАТ

Още в самото начало с Израел станахме неразделни. Три дни след описания случай той дойде в моята стая и ми каза, че предстои битка с “Епископите”. Най-последен шанс да използвам своя пистолет.

“Мау-мау” се събраха във “Вашингтон парк” в девет часа вечерта. Нашият военен съвет се беше срещал с военния съвет на “Епископите”. Беше определен часът на битката - десет часа на игрището. Израел каза:

- Вземи револвера със себе си! Ако по време на битката се наложи да очистим някого, ще действваме без да загубим нито един от нашите. Ние сме “Мау-мау”. Африканските “Мау-мау” пият кръв, а ние сме също като тях.

Бандата се събра в 20.30 часа. Оръжията бяха скрити по дърветата и във високата трева на парка, защото не беше възможно да бъдат пренесени през деня поради полицията. Вечер обаче никой не можеше да ни види. Карлос и Израел дадоха своите заповеди. Към 10 часа около 100 момчета вече бръмчаха из парка. Някои от тях имаха револвери, а повечето - ножове. Можеха да се видят и бейзболни стикове, тояги с пирони, велосипедни вериги, които бяха особено опасно оръжие. Карлос носеше байонет, дълъг около половин метър, а Хектор - съвременно мачете (нож за рязане на захарна тръстика). Някои от момчетата трябваше да отидат напред в училищния двор, за да пресекат пътя на “Епископите”. Те имаха заповед да чакат, докато чуят шума на битката и тогава да ударят в гръб. Ние, останалите, трябваше да вървим по улицата и да се опитаме да изтласкаме “Епископите” в задната част на училищния двор.

Взехме оръжията от скривалищата и тръгнахме напред. Тино беше до мен и си подсвиркуваше едва-едва.

- Е, как е, Ники? Страх ли те е?

- Защо? Та аз отдавна чакам такова нещо! - казах аз и измъкнах от якето си револвера.

- Колко куршума имаш? - попита ме той.

- Пълен е. Пет изстрела!

- Не е лошо. Тази вечер ти непременно ще очистиш някоя черна маймуна. А аз тъжно трябва да въртя своя нож.

Ние се разделихме на малки групи, за да останем незабелязани от полицейските патрули. После се срещнахме в училището и Карлос даде заповед за нападение. “Епископите” ни очакваха вече.

- Напред! Убийте ги! - крещяхме ние и се вмъкнахме през празния вход, който представителите на другата банда бяха ни оставили.

Аз се намирах в първите редици. Измъкнах пистолета си от колана. Израел беше до мен и размахваше своя бейзболен стик. Беше тъмно и трудно се различаваха членовете на бандата. Видях как Хектор изгича по бейзболното игрище и някой го последва с капака на кофа за боклук. Изведнъж Хектор падна по гръб на земята. След това се чу изстрел и викове. Внезапно бях нападен в гръб и се намерих на твърдия цимент. Протегнах ръка, за да се отбранявам, но почувствах, че главата ми е пукната. Помъчих се да разбера кой е нападателят, но в този момент един бейзболен стик намери главата ми. Чух как тя издрънча. Още един удар ме намери в слабините. “Мау-мау” издадоха своя вик, а това означаваше нападение. Сках отново на крака. Обърканите “Епископи” тичаха към малкия изход на улица “Св. Едуард”. Израел, който тичаше зад мен, извика:

- Застреляй го, Ники! Ей този отпред!

Той показа едно момче, което навярно беше ранено и не можеше да настигне бягащите си приятели. Насочих пистолета към клатушкащата се фигура и натиснах спусъка. Чу се изстрел. Момчето продължаваше да бяга. Хванах оръжието с двете си ръце и стрелях още веднъж.

- Този път го очисти! Чу ли? Очисти го! - крещеше Израел.

Момчето беше паднало и се гърчеше на земята.

Изведнъж Израел ме хвана за ръката и извика:

- Изчезвай, Ники! Ченгетата пристигнаха.

Чухме полицейска сирена. Полицаяте се опитваха да преградят пътя на "Епископите", които се мъчеха да се измъкнат към съседната улица. Ние бягахме в обратна посока и се разделихме към края на площада. Докато се катерех по някаква сграда, погледнах назад. На улицата лежаха три неподвижни тела. Няколко други момчета седяха на земята и притискаха с ръка раните си. Цялата битка бе продължила не повече от 10 минути.

Изморени от продължителното бягство, ние се спряхме. Карлос и две други момчета ни поеха и ние скочихме в една канализационна шахта зад бензиностанцията. Израел не можеше да си поеме въздух, но въпреки това се смееше така, че аз изтръпнах.

- Видяхте ли този, лудия Ники? - крещеше Израел. - Той наистина е жив дявол. Изпълнен е с всички адски сили, но беше ужасно глупав, когато стреляше във въздуха.

Другите се засмяха и ме тупаха по рамото насърчително. Чувствах се отлично. Бях видял да се лее кръв. Бях застрелял някого. Дано да съм го очистил! А освен това успяхме да изчезнем. Никога до тогава не бях виждал хората да се бият и убиват. Ние бяхме сега почти като едно семейство и аз се чувствах изключително щастлив. Израел постави ръка на рамото ми.

- Ти си наред, Ники! Такъв като тебе дълго съм търсил. Ние с теб сме от един сорт. И двамата сме луди!

Отново се засмяхме. Бях щастлив, че ме смятат за луд. И по-добре да си луд, отколкото наркоман, както всички други.

- Какво би станало, ако си пийнем малко? - каза Карлос и общото настроение порасна с няколко градуса. - Кой има пари?

Никой нямаше пари.

- Аз ще се погрижа! - предложих си услугите.

- Как? Искаш да ограбиш някого? - попита Израел.

- Правилно, малкия! Тръгвай с мен!

Той ми стисна ръката и каза:

- Ти наистина си чудесен, Ники! Изобщо нямаш сърце и абсолютно никакво чувство. Хайде, момче! Аз съм с теб!

Хвърлих поглед към Карлос, който в края на краищата беше нашият ръководител. Той кимна с глава. До ъгъла на блока се виждаха светлините на една бензиностанция, а до нея имаше закусвалня, която работеше цяла нощ. Аз влязох първи. Вътре имаше трима души, двама от които - мъж и жена - стояха зад бара. Той така се уплаши и изненада, че устните му започнаха да треперят. Допрях ножа до стомаха му и казах:

- Хайде, стария, дай ми ги! - и показах банкнотите в ръката му.

Човекът зад бара посегна към телефона. Израел обаче щракна със своя автоматичен нож, хвана го за престилката и каза:

- Хей, човече, искаш ли да умреш?

Жената изпищя. Израел блъсна човека и той падна като чувал. После откъсна кабела на телефона и каза, държейки го за престилката:

- Искаш да викаш полицията? На ти на теб полиция! - След това той запрати телефона по него. - Викай!

Уплашеният човек хвана апарата и видя, че шнурът лежеше до него на пода.

- Хайде, стария! Няма да те чакам цяла вечер! - заплаших аз.

Той протегна ръка и аз грабнах банкнотите.

- Това ли е всичко?

Той искаше да отговори, но не можа да издаде никакъв звук. Очите му се бяха обърнали и устните му трепереха. Не можеше да се помръдне.

- Хайде, изчезвай! - каза аз.

Карлос обърна ключа на касата, измъкна парите и ги набута в джоба си. А ние през това време се измъкнахме заднишком през вратата. Старият човек лежеше на земята. Биеше се с ръце в гърдите и стенеше.

- Ей, чакайте! - извика Израел, като взе една шепа монети от касата.

Няколко цента се търколиха по пода. Израел се засмя:

- Една кръчма никога не бива да се напуска без бакшиш! - каза той. Всички се засмяхме. Аз взех една празна бутилка и я хвърлих върху витрината.

- Човече, ти си луд! - каза Карлос, докато бягахме. - Ти ще вдигнеш на крак полицията на целия Бруклин. Днес наистина трябва да изчезнем!

Два месеца по-късно Карлос беше заловен от полицията и осъден на шест месеца затвор. Вечерта имахме събрание цялата банда. То се състоя в аулата на училището. След занятията никой не можеше да прекрачи прага на гимназията, но ние бяхме дали бакшиш на портиера. Той ни пусна, защото се страхуваше за сина си. На това събрание Израел беше избран за президент, а аз единодушно - за вицепрезидент на бандата. След събранието отпразнувахме това събитие в мазето на училището. През тази нощ ние останахме за дълго заедно. Пушихме марихуана, пиехме евтино вино и седнали на стълбите, ние се целувахме, а останалите танцуваха под звуците на стар грамофон.

Хванах Лидия за ръката и казах:

- Хайде, тръгвай с мен навън!

На излизане тя ми каза:

- Аз съм твоя, Ники! Ако ме искаш, аз ти принадлежа напълно!

Отидохме във "Вашингтон парк", но не можахме да намерим самотно място. Най-после прескочихме една ограда и паднахме със скок във висока трева от другата страна. Изведнъж почувствах, че някой ни наблюдава.

Погледнах към сградата от другата страна на улицата и забелязах, че десетина момичета от сестринското училище ни наблюдават. Имах чувството, че съм на сцена на някоя опера. Искях да стана, но Лидия каза:

- Какво ти става?

- Погледни остреца! - отговорих аз. - Цялата въшлива банда ни наблюдава.

- И какво ти пречи това? - каза Лидия и ме дръпна отново към себе си.

След това често ходехме в парка и никак не се смущавахме от любопитните погледи на хората, които ни наблюдаваха. През следващите четири месеца бях арестуван четири пъти, но нито веднъж не можах да ме осъдят. Отървах се с предупреждения. Аз бях щастлив. Членовете на бандата ме уважаваха. Не се страхувах от никого. Биех се смело, както на дневна светлина, така и в мрака на нощта. Една вечер ми казаха, че Лидия е разговаряла с един "апах". Ядосах се и заплаших, че ще го убия. Отидох у тях и поприказвах с по-възрастния ѝ брат Луис, който ми обясни как точно стоят нещата. Един от "Апахите" нападнал миналата вечер Лидия и се опитал да я принуди да му каже моя адрес.

Заедно с Израел и шест други момчета решихме да направим едно посещение на "апах". Намерихме го на един ъгъл и го обградихме. С един удар го свалих на земята, а после го ударих с една метална тръба по главата. Момчето молеше за милост, но аз продължих да го блъскам, докато вече не беше в състояние да държи ръцете пред лицето си, за да се отбранява от ударите ми.

- Въшльо такъв, сега знаеш какво ще ти се случи, ако не престанеш да се занимаваш с моето момиче.

После изчезнахме. Аз отидох при Лидия и ѝ обясних как съм употребил своето право на защита, без дори да помисля, че само преди няколко часа бях решил да постъпя по същия начин и с нея.

През лятото битките по улиците станаха по-чести. Топлината в жилищата бе непоносима, поради което по-голямата част от момчетата оставаха на улицата през нощта. Почти не минаваше нощ, без да предприемем нещо. Никой от нас нямаше кола, но ако ми трябваше, можех винаги да си открадна. Не можех да карам, но вечер с мен идваше Мани Дуранго. Веднъж той ми предложи да си направим разходка с кола.

- Видял ли си нещо подходящо? - попитах аз.

- Разбира се! Точно зад ъгъла има чудесна кола. Един глупак я е оставил заедно с ключовете.

Мани имаше право. Колата беше наистина хубава, почти нов Шевролет. Ние скочихме вътре. Мани седна зад кормилото, а аз се отпуснах на седалката до него, запалих цигара и изтърсвах пепелта по улиците като някой богат собственик. Мани завъртя кормилото наляво и надясно, като имитираше с уста звука на мотора. Аз се засмях.

- Кажи, Мани, можеш ли да караш кола?

- Сигурно! Не съм опитвал.

Той завъртя ключа и моторът заработи. След това се облегна назад и даде газ. Шевролетът изсвири и тръгна на заден ход право към един камион. Чу се звън на счупени стъкла.

- Ей, човече! - извиках аз. - Ти наистина си чуден шофьор. Щом върви назад, може би ще се опиташ да тръгнем и напред.

Мани включи на първа скорост. Трябваше да се хвана здраво, защото Шевролетът подскочи с шум и се блъсна в нещо отпред. Отново счупени стъкла. Двамата се смеяхме като луди и съвсем не забелязвахме как един човек, който излезе от същата къща се хвърли към нас:

- Махайте се от колата ми, мръсни въшльовци! - крещеше той и се опитваше да ме измъкне навън.

Мани включи на заден ход и човекът загуби равновесие. Взех една бутилка от "Кока-кола", която се търкаляше на задната седалка и го ударих по ръката. Човекът изкрещя от болка. Мани отново включи на първа скорост и ние се понесохме напред. Хвърлих бутилката навън и чух как тя се разби на тротоара. Мани не знаеше да кара. Гумите изскърцаха докато направи първия завой и тръгна по лявото платно на "Парк авеню". Две коли му препречиха пътя, а третата изсвири високо, качи се на тротоара и се блъсна в къщата. Ние продължавахме да се смеем. Мани се отправи към една бензиностанция, а после сви в съседната улица.

- А сега да изгорим тази шашма! - предложи той.

- Не! Това е чудесна кола! Ще я запазим. Хайде да качим някои момичета.

Но Мани не можеше да обърне колата. Скочихме и побягнахме, а изоставената без спирачки кола пое по нанадолнището и се блъсна в един камион. Мани беше момче по моя вкус. Аз не знаех още какви ужаси ще преживеем заедно. Всеки нов ден носеше нова лудост и нова престъпна активност. Нощите бяха още по-лоши. Една нощ с Тони и четири други момчета хванахме една жена, замъкнахме я в парка и я изнасихме. По-късно разбрах, че Тони и другите момчета са попаднали в затвора за това. Малко по-късно хванахме едно италианско момче, което беше пристъпило в нашата територия. Обградихме го и го премахнахме. Заставах над него с нож, насочен към адамовата му ябълка. С проклетия момчето изби ножа от ръката ми. Тино го хвана и го удари по лицето, после му разкъса ризата и изряза на гърдите му едно голямо "М". Същото направи и на гърба му. Изхвърлихме окървавения младеж на улицата.

Всеки ден вестниците съобщаваха за убийства в предградията, в метрото, в градините, в големите блокови жилища, в тъмните странични улици. Всяка нощ правехме по някоя битка. Много собственици купуваха полицейски кучета и ги държахме нощно време в магазините си. Бандите обаче се организираха все по-добре и по-добре. Скоро разбрахме, че полицейските предписания в Ню Йорк забраняват на полицаите да претърсват момичета. По тази причина те, момичетата, носеха нашите оръжия. Когато полицаите ни задържаха понякога, момичетата стояха до нас и викаха:

- Хей, ти, мръсно ченге, защо не ме пребъркаш? Тогава ще мога да те затворя в моя собствен затвор. Искаш ли да опиташ? Хайде, ела!

На четвърти юли всички банди се срещнаха в Кони Айсленд. Вестниците преценяваха, че броят на младите гангстери е около 8 000 души. Нито един от тях не беше платил вход. Те просто се вмъкнаха през вратата и никой не смееше да им каже нито дума.

На първи август Израел беше арестуван от полицията. Когато излезе от затвора, той ни каза, че положението му не може да се нарече розово. Беше решил да остане в сянка, докато се уталожат нещата. Ние бяхме съгласни и бандата ме избра за президент, а Израел трябваше да стане мой заместник. Едва от шест месеца бях в бандата, а вече бях неин президент. Не ми беше необходимо дълго време, за да установя, че "Мау-Мау" бяха много опасни и че самият аз се ползвам със славата на кървав побойник. Това ме ласкаеше.

Една вечер отидохме на танцова забава, организирана от католическата църква. Тя се опитваше със всички средства да привлече момчетата от улицата и затова в близост до полицейския участък откри младежки клуб. Всеки петък вечер там свиреше голям оркестър и цялата банда отиваше на танци. Момчетата стояха предимно навън и пиеха бира или евтино вино. Преди една седмица ние се бяхме напили и вдигнахме шум. Свещеникът ни помоли да бъдем по-въздържани. Ние го пребихме. След това дойде полицията. Почти не минаваше петък без да се случи нещо в това помещение. Тази вечер отидохме там с Мани и Пацо. Пихме извънредно много и пушихме марихуана. Открихме едно хубаво русо момиче, което танцува няколко пъти с мен. Тя ми разказа, че брат ѝ имал мъчнотии с членове на бандата "Фантом лорд".

- Къде е брат ти сега? - попитах аз. - Никой няма право да му прави нищо лошо, ако аз не желая това. Искам да говоря с него.

Тогава тя ме заведе в един ъгъл на помещението и ми представи своя брат.

- Знаеш ли какво? - казах му аз. - Твоята сестра е мило момиче и искам от време на време да излиза с мен. Тя ми харесва. А аз ще се грижа и за теб.

Уговорих се с момичето да идем на кино. Казах ѝ, че съм президент на "Мау-Мау". Тя се уплаши и каза, че иска да излиза с мен, но се бои от другите момчета. Ние се целунахме и аз ѝ обещах да я закрилям.

В този момент погледнах към вратата и видях, че влизат трима от "Фантом лордовете", облечени както винаги с цветни якета и карирани панталони, на които висяха дълги верижки. Едно от момчетата измъкна връзка ключове и повика русото момиче при себе си. Тя се отдръпна и аз я прегърнах.

- Ей, бейби! - каза другият. - Ще стане ли нещо между нас двамата? Брат ми има една кола и ние можем да използваме задната седалка напълно спокойно.

- Искаш ли да умреш? - попитах го аз.

- Я не разправяй басни! - отвърна той. - Ние вече имаме план какво да правим с пияния ти приятел, а теб, мирноразлично куче, ще оправим моментално!

В същия миг Мани удари момчето с лакът в ребрата. То обърна глава.

- Кой ме блъсна?

Мани се засмя. Аз усещах как напрежението във въздуха расте.

- Никой - казах аз и отстъпих няколко крачки назад.

В това време момчето хвана Мани и го запрати с удар на пода. Израел и Мани бяха моите най-добри приятели. Който посегнеше на тях, трябваше да получи отплатата си от мен. Отвърнах на хлапака със силен удар в слабините, точно под бъбреците. Той се хвана за мястото с двете си ръце и изкрещя от болка. Мани скочи на крака и измъкна ножа си. Аз вече търсех моето оръжие. Останалите младежи в помещението направиха кръг около нас и започнаха да се приближават. Те бяха твърде много за нас и ние трябваше да се измъкнем през вратата. Когато стигнахме стълбите, срещу нас изскочи голямото момче с нож в ръка. Не можа да ме улучи, но ножът му се плъзна под якето ми. Аз успях да отскоча настрани и му нанесох силен удар по темето. Той падна на каменните стъпала. Мани се хвана за якето и извика:

- Хайде! Сега ще извикаме бандата и ще изгорим този хамбар.

Момчетата се оглеждаха. Те не знаеха, че съм "May-May", тъй като тези вечери бях облечен с костюм и носех връзка. При тези думи те се отдръпнаха и ни пуснаха да си отидем. На следващия ден потърсихме Санто - фантом лорда, който беше заплашил брата на русото момиче. Бяхме пийнали малко повече. Отидохме в сладкарницата на трета улица и там открихме няколко фантом лорда.

- Кой от вас е Санто? - попитах аз.

Едно от момчетата посочи с глава едър, широкоплещест младеж. Аз извиках към него:

- Ало, малкият! Как всъщност се казваш? Санто Николаус?

Мани се засмя. Големият ни погледна изпод вежди и започна да говори мърсотиин по мой адрес.

- Не се изразявай така неучтиво! - отвърнах аз. - Знаеш ли кои са "May-May"?

- Да, чувал съм за тях. Обаче те могат да си гледат работата и да не се навират тук.

- И все пак ние се навираме, малкия! Ние сме "May-May". Аз се казвам Ники и съм техният президент. Запомни добре това име!

Собственикът на сладкарницата посегна към телефона. Аз бръкнах в джоба на панталоните и натиснах ръба им, като че ли държах пистолет.

- Ей, ти! - извиках аз. - Остави телефона!

Приближих се до Санто и го ударих два пъти по лицето, като същевременно държах другата си ръка в джоба.

- Друг път ще си спомняш по-добре за мене, малкия!

Той се наведе напред и аз го ударих в стомаха.

- Ела! - казах на Мани. - Да вървим. Хлапаците тук се уплашиха.

Обърнахме се да си вървим и аз подхвърлих през рамо:

- Когато ме видиш следващия път, кажи на майка си да ти смени пелените. Ти си още бебе!

Когато излязохме на улицата, Мани мушна ръката си в джоба на якето и насочи пръста си:

- Пинг! Пинг! Ти си мъртъв! - извика той.

Изсмях се високо и поехме по улицата. Вечерта при мен дойде Израел и каза, че "Фантом лордовете" се готвят за битка, поради случилото се днес следобед. С Израел и Мани отидохме на тяхната територия, за да ги изненадаме. В близост до Бруклинския мост се разделихме. Израел и Мани обиколиха един жилищен блок, а аз продължих нататък. Няколко минути по-късно Израел изтича при мен. Бяха открили един "Фантом лорд" съвсем сам на улицата. Сега той лежеше на паважа и стенеше за милост.

- Събуй му панталоните! - заповядах аз.

Двамата му отвързаха колана и аз свалих панталоните.

- Изправи се на крака, гола жабо! - заповядах аз. - Изчезвай!

Момчето побягна като лудо по улицата и като се отдалечи на известно разстояние, започна да прави нелюбезни забележки по наш адрес.

- Карай нататък! - каза Израел. - От тези хлапаци вече няма да видим никого. Хайде да си отиваме вкъщи.

Едва бяхме тръгнали, когато на пътя ни се изпречи една банда от 12-15 "Фантом лордово". Те ни обкръжиха. Това се казваше случай! Между тях различих няколко гангстера от еврейската банда. Един хлапак се приближи до мен с нож, но аз го ударих с една водопроводна тръба по главата. В този момент почувствах нещо като експлозия по темето си и паднах на земята. Изпитвах непоносима болка в главата. Надигнах се да видя какво е станало, но някой ме ритна с обувка в лицето, а другите започнаха да ме налагат с ритници по гърба. Помъчих се да стана, но получих удар с тръба по очите. Беше ми напълно ясно, че ще ме убият, ако не успея да се измъкна. Лежах на земята с лице към паважа. Бях почти в безсъзнание от болки. Като на сън си спомням, че Израел и Мани ме замъкнаха в един вход. Бях тежко ранен и не можех да се държа на крака.

- Хайде, бързо! - повтаряха те. - Тези бандити ще дойдат отново. Ние трябва да изчезваме.

Отново изпаднах в безсъзнание и когато дойдох на себе си, вече лежах в моето легло. Израел и Мани бяха ме носили по целия път до дома.

Топлото слънце напираше през прозореца.

Чувствах се много слаб и подтиснат. Искях да си събуя панталоните, но те бяха залепнали от кръв. Имах чувството, че ми е одрана кожата. Замъкнах се до банята и напълно облечен застанах под душа, докато напоените с кръв панталони се отделиха от краката ми. Гърбът и лицето ми бяха набраздени от дълбоки рани. Отново се повлякох по стълбите нагоре, почти гол, и мислех за момчето, на което бяхме смъкнали панталоните на улицата. "Момче, момче - мислех си аз, - сега ако ме видиш, ще се смееш."

Проснах се на леглото и прекарах остатъка от деня в грижи около раните си. Да бъдеш президент на "May-May" не беше безопасно. Това можеше да означава и смърт. Този път бях много близо до нея.

ПОДПАЛВАЧИТЕ НА АДА

През есента ме посети брат ми Луис, който живееше в Бронкс. Той ме помоли да живея при него. От вестниците беше научил за моите неприятности с полицията.

- Ники, ти си играеш с живота! Това е опасна игра. Един ден ще те убият. Жена ми и аз те молим да дойдеш да живееш при нас.

Аз се изсмях.

- Ти сам не вярваш на това! Никой не го е грижа за мен. Още от самото начало мен никой не ме обича.

- Не е вярно, Ники! - отговори Луис. - Ние всички те обичаме. Франк и Джен и всички.

- Престани! Мен никой не ме обича! Ти лъжеш - и ти не ме обичаш. И Франк - също! И мама и татко не ме обичат!

- Престани най-после - прекъсна ме Луис. - Мама и татко те обичат!

- Така ли? Защо тогава ме изгониха от дома? Можеш ли да обясниш ти, мъдрецо?

- Защото не можеха да се справят с теб. Ти си много буен. Непрекъснато вършиш неща, които не са редни.

- Да, това е вярно, но знаеш ли колко пъти татко е сядал да разговаря с мен? Един единствен път! И тогава ми разказа историята за някаква глупава птица. Веднъж! Това е всичко! Ти няма да ме поучаваш кой ме обича и кой не! Той има време само за себе си.

Луис стана и започна да се разхожда напред-назад.

- Ники, трябва поне веднъж да бъдеш разумен!

- Защо трябва да се преместя при теб? Ще ме прашаш на училище както Франк. Аз тук преуспявам. Имам двеста момчета, които ще направят всичко, което им кажа и 75 момичета, които са готови да дойдат с мен само ако им кимна с глава. Те ми дават всичко. Имам достатъчно пари, за да живея. Дори полицията ме уважава, защото се страхува от мен. Защо да идвам при теб? Бандата е моето семейство. Повече от това не ми е нужно.

Луис стоя до късно през нощта до моето легло и се опитваше да ми обясни, че всичко това един ден ще свърши. Той ми каза, че ако не ме измъчват и убият, един ден ще отида в затвора. Луис беше на мнение, че се нуждае от професия, но аз му казах, че няма нужда да се грижи за мен.

Когато останах сам в стаята, се обади страхът, който така умело се мъчех да прикрия. Лежах на леглото, пих вино, докато се унесох. Тази нощ имах ужасен кошмар. Видях татко, който лежеше окован в някаква дупка. Той имаше зъби на вълк и груба, рунтава козина. Това странно животно виеше ужасно и искаше да се приближи до мен, за да го погала, но аз се страхувах да не ме ухапе.

След това дойдоха птици, страшно много птици. Лицето на Луис се приближаваше от време на време към мен и аз видях, че той летеше из въздуха на гърба на една от тях. Изведнъж се видях обграден от милиони пляскащи с крила птици. Те разкъсваха тялото и душата ми, искаха да изкълват очите ми. Когато успях да се освободя за миг от тях, аз виждах как Луис се издигаше към небето на гърба на птицата към някаква далечна, непозната свобода. Събудих се с вик. Така продължи две години. Веднага щом затворех очи, аз виждах татко, вързан в мрака и птиците, които летяха около него. Страхувах се да заспя. Искаше ми се баща ми да дойде в Ню Йорк и да изгони демоните от мен.

Само бандата ми помагаше да не изгубя разсъдък си. “May-May” бяха станали част от моя живот. Макар че бяхме достатъчно силни, сключвахме съюз с някоя друга банда. През зимата на 1955 година ни посетиха “Подпалвачите на ада” от Уилямс Бърг и ни помолиха за помощ. Беше вече тъмно. Ние разговаряхме за едно бъдещо нападение над един универсален магазин. В мрака видях трима младежи, които се приближаваха към нас.

- Хей, какво искате? - извиках аз.

Единият от тях отговори:

- Търсим Ники, президента на “May-May”.

Това можеше да бъде номер, затова отговорих:

- Какво искате от него?

- Ние имаме трудности и искаме да говорим с него.

Все още бях недоверчив.

- Какви трудности?

- Аз съм Уили - каза говорещият. Той беше достатъчно близо, за да го позная. - Аз съм шеф на “Подпалвачите на ада”. Ние се нуждаем от помощ.

Сега се чувствах по-сигурен.

- Каква помощ?

- Чухте ли какво направиха “Фантом лордовете” с нашия Айк? - каза той и показа с глава момчето до себе си.

Историята ми беше позната. Тя беше изнесена във всички вестници. Айк беше на 14 години и живееше на “Кийпстрийт”. Фантом лордовете го нападнаха, когато играел с други момчета на улицата. Двете от тях успели да избягат, но Айк бил хванат. Вестниците съобщаваха, че са го вързали и го били, докато изпаднал в безсъзнание. След това полели ръцете му с бензин и го запалили. Така го оставили на улицата, докато един полицейски патрул го открил.

Погледнах момчето. Ръцете му бяха бинтовани до раменете. Лицето му също беше много пострадало. Уили продължи:

- Единствено вие можете да ни помогнете. Дойдохме да се побратимим. Всички се страхуват от “Мау-Мау”. Ние се нуждаем от вашата помощ, за да се справим с “Фантом лордовете”. Искаме да отмъстим за Айк. Ако не направим това, ще ни мислят за страхливци.

Всички банди познаваха нашата слава на побойници. Не за първи път ни молеха за помощ. Аз се радвах на тази слава.

- А ако не ви помогнем?

- Тогава ще загубим територията си. “Фантом лордовете” запалиха вчера една наша аптека.

- Вашият магазин? Добре, моето момче! Тогава ние ще изгорим всички “Фантом лордове”. Утре вечер ще дойда при вас и ние ще можем да поговорим как да се справим с хлапациите.

Същата вечер, когато започна да се стъмва, напуснах моята стая и се отправих към Уилямсбърк. По пътя взех десетина момчета от моята банда. Когато навлязохме в чуждата територия, веднага почувствахме напрежението във въздуха. “Подпалвачите на ада” се страхуваха и бяха се качили на покривите на къщите. Започнаха да ни замерят с камъни и бутилки.

За щастие те се целеха лошо и ние бързо се скрихме в един вход, за да избегнем този поток от камъни и стъкло. Заповядах на моите момчета да чакат, а аз тръгнах по стълбите към покрива. На най-горния етаж намерих стълба, която водеше към един люк. Промъкнах се през него и видях, че момчетата лежат до ръба на покрива и гледат надолу към улицата. Тихо се приближих до двама от тях и ги потупах по рамената. Те изкрещяха от ужас и без малко да паднат от покрива. Гледаха ме с широко отворени очи.

- Кой си ти всъщност? - заекнаха те.

Аз се захилих.

- Здравейте, хлапаци! Аз съм Ники. А вие?

- Кой Ники? - промърмори един от тях.

- Аз съм шефът на “Мау-Мау”. Ние дойдохме да ви помогнем, а вие едва не ни убихте. Къде е вашият шеф? Къде е Уили?

Уили се намираще на съседния покрив. Те ме заведоха при него. Той ми обясни, че искали да отбият нападенията на “Фантом лордовете”, но до сега не са имали успехи. Тази вечер всичко беше спокойно, но никой не знаел кога могат да се появят противниците. Уили носеше револвер, а другите момчета изглеждаха невъоръжени. Изслушах разказа му, а след това изложих моето становище.

- Вие губите, защото се защитавате. Трябва по съвсем друг начин да свършим работата. Трябва да отидем при тях.

Аз замълчах, за да видя какво въздействие ще окажат думите ми. След това продължих:

- И моля, без пистолети!

Тълпата започна да шуми.

- Без пистолети? Тогава “Фантомите” ще ни очистят!

- Ние ще употребим леко оръжие - казах аз и измъкнах своя 50-сантиметров байонет, който бях скрил под шлифера си.

Всички подсвиркваха с одобрение. Обърнах се към Уили:

- Имам нужда от теб и твоите най-добри момчета. Аз ще взема пет от моите. Утре вечер ще отидем на територията на “Лордовете” и ще поприказваме с техния шеф. Те сигурно не биха желали да имат срещу себе си “Мау-Мау”. Аз ще им обясня, че ние сме се побратимили и че ако не ви оставят на мира, ще си теглят последствията. Ще изгорим техния магазин и ще разберат, че не се шегуваме.

Всички започнаха да викат един през друг:

- Точно така! Ще им покажем ние! Ще ги очистим всичките!

Следващият следобед заедно с пет от моите момчета отидохме в аптеката на “Уайт стрийт” на територията на “Подпалвачите”. След събитията на миналата седмица магазинът беше тежко пострадал, но отново бе възстановен. Петима от “Подпалвачите”, между които и Уили ни очакваха там. Поприказвах със собственика и му обясних, че съжаляваме за това, че “Лордовете” са опустошили неговия магазин. Обещах му, че ще се погрижим никой да не го смущава. Накрая му предадох байонета си, за да го съхранява. Беше около пет часа следобед и се смрачаваше. Ние тръгнахме в ситния дъжд, който току-що беше започнал да вали.

Навлязохме в територията на “Фантомите”. Петима от тях стояха в сладкарницата. Ние преградихме входа и те не успяха да се измъкнат. Всички поставиха ръце в джобовете на якетата, като че ли държаха револвери, а аз тръгнах към момчетата, които седяха до тяхната маса.

- Къде е вашият шеф? - попитах аз.

Един широкоплещест младеж с тъмни очила отговори:

- Фреди е нашият бос.

- А кой от вас е Фреди?

Един младеж от групата на около 18 години с къса, черна коса се обади:

- Аз съм, а ти кой си?

Аз стоях пред него с ръце в джобовете. Бях вдигнал яката на шлифера си.

- Аз съм Ники, президента на “Мау-Мау”. Този тук е Уили водачът на “Подпалвачите”. Нашите две банди се побратимиха и ние желаем да се прекъснат всякакви битки.

- О’кей! - каза Фреди. - Седни тук, за да уредим всичко.

Ние отидохме настрана, за да уговорим условията, но в това време един от “Фантомите” напсува Уили. Преди да мога да направя нещо, последният измъкна своя автоматичен нож. Вместо да побегне, “лордът” със светкавичен, силен удар го удари с острието на своя чадър. Върхът проби дрехите на Уили. Тогава един от “Подпалвачите” грабна голям захарен конус и го хвърли по нападателя, като го улучи в рамото.

- Ей, успокойте се! Спрете най-сетне! - извика Фреди, но никой не го послуша. Тогава се обърна към мен и каза:

- Това трябва да направиш ти! Твоите момчета първи нападнаха. В този момент някой ме удари отзад по главата и аз чух звън от счупени стъкла. Една бутилка бе разбила огледалото до мен.

Навън изскърцаха спирачки на полицейска кола с включена сигнална светлина. Двама униформени полицаи скочиха и като оставиха вратите на колата отворени, нахълтаха в сладкарницата с гумените си палки. Като по даден сигнал всички се втурнахме и започнахме да бягаме между тях.

Един от полицаите почти ме беше настигнал, но аз повлякох след себе си една кофа за боклук, която се намираше на тротоара. По този начин спечелих време и успях да избягам. Битката между бандите беше вече неизбежна.

На следващия ден около 100 “Мау-Мау” се събраха на територията на “Подпалвачите”. Уили беше довел около 50 от своите момчета. Тръгнахме заедно по улицата към квартирата на “Фантом лордовете”.

Един “Мау-Мау” - Чарли Кортес през цялата седмица си беше впръсквал хероин и сега се чувстваше обладан от желание за бой. Когато стигнахме магазина, той счупи стъклото на вратата, като хвана един от “Фантомите”, който се опитваше да се измъкне. Чарли замахна с ножа си, но не можа да го улучи и бутна момчето към мен. Аз се засмях и го ударих с водопроводна тръба по главата. То крещеше от болка. Преди да падне на земята, аз го ударих още веднъж и край главата му се събра цяла локва кръв.

- Хайде, момчета! - изкрещя някой. - Да изгорим цялата улица!

Всички се пръснаха. Едни нападнаха аптеката, а други - намиращата се до нея игрална зала. Потокът ме увлече и ме вмъкна в магазина. Все още държах водопроводната тръба и удрях всеки, който се изпречеше на пътя ми. Витрините бяха счупени. Собственикът се мъчеше да се скрие зад тезгяха си. Момчетата бяха загубили всякакъв разсъдък. Някой събори мюзикбокса, друг скочи върху него, а аз го ударих с тръбата и го разбих на парчета. Други се намираха вече зад тезгяха и хвърляха стоката зад лавиците, чупеха стъкла, чаши и чинии. Някой отвори касата на магазина, а други хвърляха “Лордовете” през разбитата витрина на улицата. Изскочих навън. Лицето ми беше цялото в кръв.

Около 50 момчета се бяха мушналия в игралната зала. Те бяха преобърнали масите, счупили билиардните щеки и сега хвърляха топките по витрините на магазините от другата страна на улицата. Няколко момчета скочиха върху паркирала кола и я блъскаха до тогава, докато стана неузнаваема. Всички се смееха и крещяха от въодушевление.

Засвириха сирени и полицейските коли преградиха улицата. Обикновено това беше за момчетата сигнал за бягство, но сега лудостта на разрушението ги беше обхванала така, че никой не обръщаше внимание на полицейските сирени.

Една от патрулните коли се приближи до нас, но полицаите не можаха да отворят вратата, защото бяха заградени от всички страни. Момчетата разбиха фаровете на колата. Един скочи върху покрива, счупи стъклата, ритна сирената и тя се търколи на улицата. Пристигнаха и други полицейски коли. Те се мъчеха да ни обградят, но крещящите, обезумели младежи се спуснаха към тях и разбиха стъклата им. Полицаите бяха объркани и не знаеха какво да предприемат. Насред улицата Чарли се биеше с двама полицаи. Притекох му се на помощ, но чух изстрел и разбрах, че е крайно време да се погрижа за собствената си безопасност. Ние се спуснахме към къщите, тичахме по стълбите, прехвърляхме се по покривите и след няколко минути на улицата вече нямаше никой.

Магазинът беше напълно разрушен. Игралната зала нямаше по-добър вид. В бара на другата страна на улицата бяха счупени стъклата и повечето стъкла бяха строшени, напитките - изчезнали. Някой беше разбил покрива на една от колите и след това през отвора беше налял бензин и я беше запалил. Полицията се опитваше да загаси пожара, но колата още гореше. Всички, освен Чарли Кортес, успяхме да се измъкнем благополучно, без да дадем никакви жертви. Чарли Кортес беше осъден на три години затвор.

След тази случка бандата на “Фантом лордовете” не посмя вече да се появи на територията на “Подпалвачите на ада”!

СИН НА ДЯВОЛА

Когато дойде лятото, цялото гето изглеждаше полудяло от злоба. Бандите, които през зимата се бяха изпокрили, сега се проявяваха с нови сили.

Междувременно аз бях станал един от най-опасните водачи. През зимата прекарах 30 дни в следствено отделение, но обвинителният материал не беше достатъчен, за да бъде повдигнато обвинение срещу мен.

Със затоплянето на атмосферата ние все повече изпадахме в бяс. На първи май Минго - президента на "Капланите", въоръжен с пистолет, влезе в един магазин.

- Ей, бейби - каза той на едно момче, което стоеше до масата и насочи към него оръжието си, - ти ли си Саугрейс?

- Да, аз съм. Какво има?

Минго не отговори. Той вдигна пистолета и се прицели в главата му. Момчето се засмя.

- Слушай, момче, махни тази играчка, че може да гръмне!

Минго беше под влияние на хероин. Той безизразно гледаше човека пред себе си. Изстрелът улучи момчето точно под носа и пръсна черепа му. Кръв, кости и мозък опръскаха стената. Минго се обърна и напусна магазина. Когато полицаите го настигнаха, той насочи пистолета си към тях. Предложиха му да вдигне ръцете си и да остави оръжието. Вместо това той откри огън срещу тях. Няколко куршума изсвириха над главите им. Полицията отговори и Минго падна мъртъв на улицата. Във всеки един от нас се криеше по един Минго. Като че ли целият град беше полудял. През това лято ние обявихме война на полицията. Написахме писмо на 88-ми участък, в което съобщавахме, че всеки полицай, който прекрачи нашата територия, ще бъде смятан за враг.

Полицията удвои своите сили. Контролните патрули се увеличиха от двама на трима. Но това не ни пречеше. Ние се събирахме на покривите и хвърляхме камъни и бутилки по тях. Когато патрулираха по средата на улицата, ние откривахме огън. Не се прицелвахме много добре, а и оръжията ни бяха собственооръчно направени. Мечтата ни беше да очистим някой полицай. С особено голямо удоволствие използвахме бензиновите бомби. Бензинът крадахме от паркираните коли и пълнехме с него бутилки от "Кока кола". Слагахме шнур, запалвахме го и хвърляхме бомбата върху полицейската кола, която минаваше по улицата.

Понякога ставаха и непредвидени неща. Един следобед Дан Броусън, член на нашата банда, запали шнура на една бензинова бомба, за да я хвърли върху полицейския патрул, но шнура се оказа твърде къс и бомбата експлодира в ръцете му. Преди да можем да му се притечем на помощ, той бе обгърнат от пламъци. Полицаите дойдоха и се помъчиха да угасят огъня с ръце. Един от тях пострада, като получи тежки обгаряния. Дан беше закаран веднага в болницата, но трябваше да минат години, докато се възстанови напълно.

Празниците бяха особено желани от нас. На Великден, Петдесетница и на Националния празник ние се събирахме в Кони Айсленд заедно с всичките 285 банди на Ню Йорк. Всички носеха своите най-хубави неща и се опитваха да правят размяна, която често завършваше с кървави сблъсъци. На този 4 юли "Епископите" убиха Лари Щайн, едно от нашите момчета, което беше едва на 13 години. Пет момчета го бяха били до смърт с велосипедни вериги. После заровили трупа му в пясъка. Едва няколко дена по-късно той бе открит.

Когато научихме за смъртта му, ние се отправихме към квартирата на “Епископите”. Момчетата жадуваха да запалят целия Бруклин, но аз ги задържах с цел да си отмъстим след погребението на Лари.

На следващия ден следобед ние се събрахме близо до гробищата. Две коли докараха опечалените. Аз познах майката на Лари, неговия баща и четиримата му братя. Ние стояхме досега настрана, но когато останалите пристигнаха, се присъединихме към тях. Бяхме около 200 момчета и момичета, повечето от които носеха черни якета с двойно “М” на гърба.

Аз отидох при госпожа Щайн, за да изкажа съболезнованията си. Тя ме погледна като обезумяла и започна да крещи:

- Махнете го от тук! Изгонете този дявол!

Тя се обърна и направи няколко колебливи крачки към колата, загуби съзнание и падна на тревата. Мъжът ѝ се наведе над нея, а четирите малки момчета гледаха уплашено как цялата банда се разположи около гроба.

Господин Щайн ме погледна и каза:

- Ти си отговорен за всичко! Без теб и твоята банда Лари днес щеше да бъде жив!

Очите му горяха от омраза. Все пак аз послушах служителя от погребалното бюро, който ми прошепна:

- Моля, почакайте от другата страна на гроба! Дайте ми възможност да извърша погребението почтено. Разбрахме ли се?

Аз кимнах и преминах отатък.

Нищо не беше в състояние да ни задържи тази вечер. Бяхме научили, че някой е очистил един от “Епископите”. Погребението щеше да се състои на следващия ден. Момчетата смятаха да нападнат шествието и да хвърлят няколко бензинови бомби в тълпата. Всички бяха изпълнени с желание да отмъстят за своя загинал другар. Те горяха от омраза. Мани предложи да отидем в залата, където лежеше трупът на младото момче и да го запалим.

- Хайде да го изгорим! - изкрещя той. - Ако чакаме, утре ще бъде твърде късно!

- Да! Да! Хайде! - изкрещяха всички в хор.

Двадесетина момчета нахлуха в дома на покойника до гробищата, събориха саркофага с останките на починалия и запалиха ковчега. Погребението се състоя при силна полицейска охрана, но ние бяхме отмъстени. Бяхме като животни без съвест, морал, съзнание и изобщо някакво чувство за добро и зло.

Франк се мъчеше от време на време да ми помага. Отказвах помощта му и го убеждавах, че сам мога да се грижа за себе си. През пролетта на 1957 г. Франк дойде при мен и ми каза, че татко и майка щели да дойдат в Ню Йорк. Той ме покани да ида на другия ден при него. Аз отказах. Не се нуждаех от родителите си. Те ме бяха изпъдили и сега аз не желаех да имам нищо общо с тях.

На следващата вечер Франк доведе татко при мен. Мама, както каза той, не искала да дойде, защото съм отказал да ги посетя. Когато те влязоха, аз продължих да лежа в леглото, без да им обръщам внимание. Татко се спря на вратата и дълго ме гледа.

- Франк ми разказа за теб! - започна той едва след няколко минути, като гласът му ставаше все по-силен и по-силен. - Той ми каза, че ти си шеф на банда и полицията е по стъпките ти. Вярно ли е това?

Не отговорих. Обърнах се към Франк, който стоеше до него и изсъсках:

- Защо си му разказвал това? Не ти ли казах, че не желая да виждам никого от вас?

- Аз му казах само истината, Ники! - отговори Франк спокойно. - Ще дойде време и ти сам ще разбереш това.

- Той е обладан от демони - каза татко и ме погледна строго в очите. - Той е обладан, но аз ще го освободя сега!

Погледнах го нервно и се изсмях.

- Миналата година и аз си мислех, че имам демони, обаче сега и демоните се страхуват малко от мен.

Баща ми се приближи, постави ръката си на рамото ми. Натисна ме така силно, че трябваше да коленича на пода. Неговите яки ръце ме държаха като в клещи.

- Чувствам пет нечисти духа в теб - каза той. След това кимна на Франк да хване раменете ми. Опитах се да се измъкна, но двамата бяха по-силни от мен. - Пет демона викаше татко. - Ето защо е станал престъпник, но тази вечер аз ще го излекувам.

Той постави ръка върху главата ми и ме натисна така силно, като че ли тя беше тапа, която трябваше да се набие в някаква бутилка.

- Марш! - крещеше той. - Аз ви заповядвам да излезете от него!

След това той ме удари силно по слепите очи и заповяда на демоните да излязат от мозъка ми. Франк държеше ръцете ми високо над главата, а баща ми ме стисна за врата така силно, че помислих, че иска да ме удуши.

- Ето, на езика ти има един демон. Марш навън! - След това започна да крещи. - Ето го! Аз го измъкнах. Видях го да излиза. Сърцето му е черно - продължи той, като ме блъскаше непрекъснато по гърдите.

Струваше ми се, че ще ми счупи ребрата. Накрая ме хвана, вдигна ме на крака и заповяда на демоните да излязат от моето тяло. След това ме остави и Франк каза:

- Татко ти направи голямо добро, Ники. Ти беше лош, но той отново те очисти.

Баща ми стоеше настрана и трепереше като лист. С ругатни напуснах стаята. Спуснах се по стълбите и излязох на улицата. Два часа по-късно видях един моряк, който под влияние на наркотици спеше на една пейка във "Вашингтон парк". Измъкнах портмонето му. Ако татко наистина беше изгонил демоните от мен, те бяха се върнали много бързо. Сега повече от всякога бях "син на дявола".

Един ден замислихме голям обир. Бях забелязал, че всяка събота около три часа следобед един човек с черен "Кадилак" спира пред една съседна къща. И другите момчета го бяха виждали и разказваха вицове за него. Знаехме вече, че гостът е от Джърси и идва, когато Марио Силварио отиде на работа. Всяка събота се повтаряше същото. Той паркираше своя "Кадилак", заключваше вратата и влизаше в жилището на Марио.

Разказах на Мани какво съм замислил и той се съгласи с мен. Поканихме и Уили да дойде с нас. Определихме да се срещнем в два часа. Когато стигнахме до жилището, Уили вече ни чакаше там и почистваше пистолета си. Беше извадил всички патрони и ги беше наредил по стъпалата. Когато ни видя, той зареди отново пистолета си и го бутна в джоба. Според нашия план Мани и Уили трябваше да чакат зад къщата. Когато човекът слезе от колата, аз ще се приближа към него и ще го запитам нещо. В това време Мани и Уили трябваше да застанат зад гърба му, Уили да сложи пистолета си зад плешките му, а ние да измъкнем портмонето с всичките пари.

В три часа черният "Кадилак" спря на ъгъла и аз, с шлифер в ръка, тръгнах по тротоара. Човекът излезе от колата. Беше едър, приблизително 40-годишен, носеше скъпо палто. Той грижливо заключи колата и тръгна към входа на къщата. В това време аз се изпречих пред него.

- Моля ви! - казах аз. - Знаете ли, изглежда съм се загубил. Можете ли да ми кажете къде се намира "Лафайет авеню"?

- Слушай, момче, не искам никакви неприятности - каза той.

- Аз искам да знам къде е “Лафайет авеню” - отговорих аз ухилено и сложих ръката си в джоба на якето, като че ли там имаше пистолет.

- Помощ! Разбойници! - закрещя той и се спусна към колата.

Преградих му пътя и казах:

- Дръж си муцуната или ще те очистя!

Той се огледа ужасен и започна отново да крещи:

- Помощ! Помощ!

В този миг Мани се промъкна зад него, хвана го за гърлото и го стисна. С дясната ръка прилепи пистолета до гърба му.

- Нито звук, малкия, иначе ще натисна спусъка.

Човекът занемя от ужас и ние започнахме да го претърсваме. В джоба на самото намерихме голяма пачка банкноти. Не бях виждал толкова много пари. Той ги беше стегнал с един ластик.

- Погледни, Уили! Виждаш ли? Хлапакът е богат. Гледай колко пари!

Аз се отдръпнах със смях. Бяхме улучили добре. Започнах да танцувам по улицата и да се подигравам на човека.

- Кажи, старче! Какво правиш всяка събота в този дом?

Мани започна да разкопчава колана на човека.

- Ще имате ли нещо против, ако ви вземем панталоните, за да могат да видят дамите какъв прекрасен мъж сте?

Човекът стисна зъби и изстена.

- Направете ни това удоволствие! Елате! Дайте си панталоните, за да могат да видят всички какво хубаво малко момче сте вие всъщност!

Мани беше откачил колана му. Човекът закрещя отново:

- Помощ! Помощ!

Аз скочих и го ударих по устата. Той стисна зъби и аз извиках от болка:

- Удари му един, Уили! Довърши го! Той ме ухапа.

Уили отстъпи, насочи револвера с двете си ръце към гърба на мъжа и натисна спусъка. Чу се глухо щракване, но изстрел не последва. С ранената си ръка ударих човека в областта на стомаха. Той се присви напред и тогава с другата ръка му нанесох удар в лицето. Знаех, че това е много болезнено и очаквах, че ще падне в безсъзнание, но вместо това, той се изправи и тръгна срещу мен.

- Хайде, Уили, какво чакаш? Очисти го! - извиках аз още веднъж.

Уили отново натисна спусъка, но и този път не последва изстрел. Разгневен, измъкнах пистолета от ръцете му и ударих жертвата по лицето. Кожата се разкъса и се показа бялата кост на челюстта, която бързо ставаше червена. Човекът се опитваше да вика, но аз го ударих още веднъж, този път точно по брадата и той се свлече на тротоара. Ръката му безпомощно лежеше на бордюра. Прозорците започнаха да се отварят и се чува гласове. Ние побягнахме в съседната пресечка. Свих по нашата улица и се качих в стаята си. Влязох вътре и затворих вратата. Това беше истински живот!

Включих осветлението и разгледах ръцете си. Добре се виждаха белезите от зъбите. Измих раната си с бира и я превързах с носна кърпа. След това загасих лампата и се хвърлих в леглото. Тихо се засмях. Спомних си за парите и бръкнах в джоба си. Те не бяха там. Скочих като луд и започнах да търся по всички джобове. Изведнъж си спомних. Цялата пачка беше в джоба на шлифера ми, а аз го хвърлих в една кофа за боклук. А револверът? И той беше изчезнал. Бях го изгървал по пътя. Не можех да изляза на улицата. Там сега вилнееха полицаите. Трябваше да чакам до сутринта. В това време моят шлифер с парите щеше да изчезне. Хвърлих се в леглото и заблъсках главата си с юмруци. Толкова много усилия, без да спечелим нищо, абсолютно нищо!

СМЕХЪТ НА САТАНАТА

През двете години, когато аз бях президент на бандата, бяха убити 17 души. Бях арестуван толкова пъти, че не си спомнях вече точната цифра. За нас нямаше нищо свято, освен бандата. За мен беше ценна само връзката ми с Израел и Мани.

Една нощ Израел тайно се промъкна при мен и пусна един гълъб в стаята ми. Той стоеше навън и слушаше как крещях от ужас, а след това отвори вратата и запали лампата. Аз се опитах да прикрия смущението си и се засмях, когато той пусна гълъба да излети през прозореца. След като той си отиде, дълго седях треперещ на леглото и чувах шума от крилата в ушите си. Когато най-сетне потънах в неспокоен сън, стори ми се, че падам в някаква безкрайна пропаст и чувам смеха на сатаната. На следващата сутрин Израел дойде при мен и ми съобщи, че Мани бил ранен при едно улично сбиване и лежи в болницата.

- Какво става с тебе, Ники? - запита ме той. - Защо се държиш така смешно?

Около мен всичко като че ли се сгромолясваше. Чувствах, че кръвта се оттегли от лицето ми. Мани и Израел бяха моите единствени приятели. Сега, когато Израел разказваше, че Мани е на косъм от смъртта, почувствах как цялата ми сигурност изчезва.

- Всичко е наред - излъгах аз. - Само съм уморен и ядосан. Ще разуча кой е този тип и ще го пипна.

Следобед отидох в болницата, но двама униформени полицаи стояха пред вратата и не пускаха никого вътре. Изкатерих се по противопожарната стълба и почуках на прозореца на стаята. Мани ме видя и отвори. Той беше толкова слаб, че едва се дотъртри до леглото.

- Кой беше, Мани? Като че ли някой се е опитал да те очисти?

- Това бяха "Епископите". Те ме пипнаха сам и ме обработиха с ножовете си.

- Кой? Знаеш ли точно кой те намушка?

- Да! Водачът им се нарича Джое. Той е новият им вицепрезидент. Той се държа през цялото време отвратително. Когато исках да избягам, той каза, че ще дойде отново и ще ме очисти. Затова стоят куките навън.

- Сега се постарай да оздравееш, Мани! Когато излезеш, ще го пипнем този мръсен негр!

Спуснах се отново по противопожарната стълба и вечерта се срещнах с Израел и Омир, също член на нашата банда. След дълго обсъждане, ние се спряхме на варианта "Отвлечение". На следващия ден Омир открадна една кола. Две седмици я крихме в храсталациите на парка, докато Мани излезе от болницата.

Една седмица преди Рождество 1957 година започнахме осъществяването на нашия план. Омир караше колата. Отидохме до дома на Мани, за да го вземем. Той куцаше. Айджи, Пацо и аз седнахме на задната седалка. Минахме край католическия дом и паркирахме на улица "Сейнт Едуард". В дома тази вечер имаше танци и пред вратата стояха двама униформени полицаи. Тъй като не видяхме "Епископи" наблизо, ние продължихме до бара, където те се срещаха и спряхме колата от другата страна на улицата. Беше почти 11 часа вечерта. Казахме на Мани да остане в колата, а ние влязохме в бара. Вътре скучаеха няколко от "Епископите".

- Ало, момчета. Ние търсим вашия вицепрезидент - Джое. Чухме, че иска да сключи мир и искаме да говорим с него. Тук ли е той?

- Джое ли? - обади се едно от момчетата. - Той седи с момичето си там отзад, в ъгъла.

Влязохме в помещението, където Джое седеше на пода с момичето си. Той ни погледна и Айджи каза:

- Ние сме "Мау-мау"! Искаме да поговорим с теб.

Той понечи да стане, но Айджи стъпи с крак върху рамото му и го натисна обратно на мястото му. И двамата държахме пистолети в джобовете си и Джое добре разбираше, че те са насочени към него. Той започна да вика за помощ, но Айджи измъкна пистолета си и го насочи към другите момчета.

- Никакво движение! Първият, който се мръдне, ще бъде мъртъв.

Собственикът на бара гледеше като обезумял.

- Няма да ти направим нищо лошо, татенце! - успокои обезумелия барман Айджи. - Стой си тихо и ние след минута ще изчезнем.

Обърнах се към Джое, който все още седеше до уплашеното момиче на пода:

- Ех, ти, смрадливоце! Можеш сам да избираш: или ще дойдеш сега с нас, или ще те застреляме веднага, тук, на място! Искаш ли една минута да помислиш?

Джое започна да заеква и аз казах:

- Добре! Чудесно! Ти мислиш на глас.

След това го изправих на крака и напуснахме бара. В това време Израел с пистолет в ръка държеше в шах останалите момчета.

- Можеш да кажеш на "Епископите", че ние ще го върнем след като уредим някои дреболии във връзка с едно намушкване на "Мау-мау" - каза Айджи.

Затворихме вратата след себе си и бутнахме Джое в колата. Той седна на задната седалка между Айджи и мен. Ние държахме пистолетите си, насочени към него. Омир подкара колата към една изоставена къща близо до моста на Манхатън. Вкарахме нашия пленник вътре и го вързахме здраво за един стол. След това бутнах в устата му мръсен парцал.

- Може да те очистим веднага, а може да те оставим до края на живота си да седиш тук! - заплаших го аз.

Айджи го заплю и след това излязохме, като грижливо заключихме вратата. Беше полунощ. Два дни не се сетихме за него. Когато отново посетихме изоставената къща, с нас имаше 25 "Мау-мау". Джое лежеше на пода, все още стегнат на стола. Той се беше опитал да се освободи, но беше твърде здраво вързан. Ние го изправихме заедно със стола и запалихме лампата. В къщата беше ледено студено. Джое ни гледеше с ужасен поглед.

Извиках Мани и той застана до мен.

- Мани, този ли е хлапакът, който те нареди с нож и те заплаши, че ще те убие?

Мани се приближи до него и каза:

- Да! Този е!

Измъкнах парцала от устата на Джое. Езикът му беше надебелял, а гърлото му изсъхнало. Той се опита да каже нещо, но издаде само някакви неразбираеми звуци.

- Виждате ли, той потвърждава, че всичко е вярно! - казах аз.

Айджи хвана дългата коса на пленника и дръпна главата му назад. Мани изтърси пепелта от цигарата си и я приближи до врата на Джое.

След това той бавно натисна угарката върху кожата. Джое изкрещя от болка, а Мани запали нова цигара.

- Още веднъж! - каза Айджи. - Той те е намушкал два пъти.

Този път Мани натисна цигарата върху устните на момчето. Челюстта му тракаше, когато Мани се опита да бутне фаса в изсъхналото му гърло.

- Така, момчета! Стегнете се! Сега вие сте наред - каза Айджи.

Всеки един от нас запали цигара и се приближи до Джое, а Айджи продължаваше да държи косата му назад. Джое се мъчеше да вика, но издаваше само

кресливи звуци, наподобяващи шума на шкурка, която се трие по тел. Всяко едно от момчетата натискаше угарката си върху лицето или врата му. Нещастникът крещеше от болки, докато падна в безсъзнание.

Ние го отвързахме и го хвърлихме между отпадъците и паяжините на пода. Момчетата започнаха да го псуват и да го ритат с острите си обувки.

След това го повлякохме в колата и потеглихме към бара на територията на “Епископите”. Айджи написа една бележка, която закрепихме на гърдите на Джое: “Никой няма да остане ненаказан, ако продължава да се занимава с “Мау-мау”!” Карахме бавно и в движение изхвърлихме тялото на изпадналия в безсъзнание Джое на улицата. На Бъдни вечер срещнах Мани в кръчмата на Джино. Седяхме на високите столчета пред бара, пушихме цигари и се смеехме на преживяванията от миналата седмица. Изведнъж забелязах, че петима “Епископи” се задават по улицата. Бяхме съвсем сами, въпреки че се намирахме в центъра на територията на “Мау-мау”. Бутнах Мани:

- “Епископите”! Хайде, изчезвай!

Но беше твърде късно. Успяхме само да се измъкнем през вратата. Побягнахме, но Мани беше още много слаб и изостана назад. Настигнаха ни. Преди да успеят да ни обградят, аз наведох глава и се хвърлих върху тях. Те не бяха подготвени за такова нападение. Ударих с глава един от тях в областта на стомаха и той падна по гръб на улицата, като ревеше от болки. Хванах се с ръка за една от паркираните коли и бързо свих по платното на улицата. Едно такси изсвири и премина на косъм от мен. Все пак бях на сигурно място. Надявах се Мани да се е възползвал от предимството на моето нападение и да ме следва. По едно време забелязах, че той не е зад мен. Никой не ме преследваше. Спрях се и тръгнах по улицата назад, за да видя какво става. Петимата бяха притиснали Мани към стената и безмилостно го биеха. Нещо проблесна. Това беше острието на нож. Спуснах се по улицата към тях и изкрещях:

- Вие, мръсни свине! Оставете го на мира! Ще ви избия всичките!

Но беше твърде късно. Видях как момчето с точен удар заби ножа в гърдите на Мани. Видях как той се сгърчи, остана за миг прав, а след това падна на земята. Убиецът заби още веднъж ножа си в тялото му.

Скочих до падналия Мани и започнах да нанасям удари с нож и юмруци. Нападателят се разбягаха. Мани лежеше на тротоара. От устата и носа му течеше кръв и се събираше на локвичка под главата му. Коленичих и го обърнах на гръб. Вдигнах главата му и я поставих нависоко. Кръвта изцапа панталоните ми. Чувствах я топла и лепкава. Той ме гледаше с широко отворени очи и се опита да ми каже нещо. Чу се леко изхъркване и от устата му потече тънка струя кръв.

- Мани! - изкрещях аз. - Мани, не умирай!

Главата му се търколи настрана от рамото ми и тялото му се свлече. Очите гледаха безжизнено. Той беше мъртъв!

- Мани! Мани! - крещях аз, колкото имах сила и в гласа ми звучеше целият ужас, който току-що бях преживял.

Изведнъж по улицата се чу женски глас:

- Ей, какво става там?

Повече не можах да остана. При моето набъбнало полицейско досие щях да бъда заловен непременно и така вината щеше да падне върху мен. Изправих се и мъртвото тяло падна върху паважа. Тъпият звук, с който главата се удари върху цимента, звучеше в ушите ми дори и когато влязох в стаята си. Блъснах вратата след себе си и взех пистолета от шкафа. Седнах на края на леглото и държах зареденото оръжие към заключената врата. Бях парализиран от страх.

Досега никога не бях виждал мъртъв човек до себе си. Във всеки случай не лице в лице. Той беше моя приятел. Само преди един час ние се смеехме весело, а сега той лежеше на улицата и кръвта му течеше като поток от устата му. Не можах да се успокоя. Опитвах се да се държа смело. Досега бях смятал, че никой и нищо не може да ме уплаши. Но смъртта на Мани ми отвори очите. Трябваше да се предам. Искаше ми се да плача, но не можех.

Скочих и се спуснах към стената. Започнах да крещя:

- Аз не се боя! Не се боя!

Бях обладан от дявола. Гледах ръцете си като обезумял. Те все още лепнеха от кръв. Спуснах се и започнах да блъскам главата си о стената.

- Никой не може да ми направи нищо! Никой!

Изтощен се свлякох на пода и загубих съзнание. Страх! Необикновен, ужасен, вледеняващ страх! Като че ли целият сън се беше превърнал в действителност. Аз се търкалях по пода, стених и крещях. Стените на моята стая започнаха да се отместват, а таванът се вдигаше бавно нагоре. Струваше ми се, че се намирам на километри далеч. Изведнъж пред мен се спусна тъмен облак и ме покри целия. Помислих, че ще ме смаже. Отворих устата си, за да извикам, но от нея бликна кръв. Започнах да се блъскам в стените. Исках да избягам, но нещо теглеше главата ми все по-надолу и по-надолу, докато най-сетне я чух да се удря в пода със същия звук като главата на Мани там на тротоара.

Черният облак ме притискаше. Лежах на пода и се опитвах да се отбранявам с ръце и крака. Това беше облакът на смъртта. Изведнъж чух висок смях, който звучеше от всички страни. Страхотен, но неописуем смях. Всред този кикот се носеше една дума: Смърт!... Аз знаех! Това беше смехът на сатана.

Когато се събудих беше утрин. Слънцето се опитваше да се покаже през мръсните стъкла на прозореца. Лежах сгърчен и замръзнал на пода. Погледът ми падна върху ръцете ми. По тях все още лепнеше незасъхнала кръв.

БЛАТО

Три дни преди Великден с още четири момчета стояхме пред църквата на ъгъла на "Оберн" и "Едуард стрийт". Знаехме, че вярващите по това време жертват много пари и искахме да ограбим църквата. Един полицаи от патрула ни видя облеgnати на железната ограда и се приближи до нас.

- Ей, вие! Порторикански въшки! Изчезвайте веднага от тук!

Ние продължихме да стоим облеgnати, с ръце над железната ограда и го гледахме безизразно.

- Казах ви, изчезвайте! - повтори отново той.

Другите момчета тръгнаха, но аз останах. Полицаят ме погледна:

- Ей, мръсен хлапак! Изчезвай и ти!

Той замахна с гумената си палка, като че искаше да ме удари. Аз го заплуох. Тогава той разярен налетя върху мен. В този миг аз се отместих и полицаият заби глава в железната ограда. Скочих на гърба му и го хванах за врата. Той беше два пъти по-голям от мене. С цялото си сърце желях да го убия. Измъкнах ножа, но забелязах, че той е отворил кобура на пистолета си и вика за помощ. Отскочих няколко крачки назад и вдигнах ръце.

- Предавам се!

Полицаяте от патрула се спуснаха, хванаха ме и ме завлякоха в участъка. Ченгето, с което се бях бил, ме удари в лицето. Усетих вкус на кръв върху устните си.

- Вие сте голям и имате пистолет - казах аз, - но вътрешно сте страхливец, също като всички тук.

Той ме удари още веднъж и аз се престорих, че падам в безсъзнание на пода.

- Ставай, мръсна свиньо! Този път веднъж за винаги ще си разчистим сметките с теб!

Когато ме носеха към съседното помещение, чух един полицаи да казва:

- Това момче наистина загуби съзнание. Трябва веднага да го заключим, докато още не е убил някого.

Често ми се случваше да ме арестуват, но в затвора още не бях влизал. Никои не смееше да се изпречи пред мен. Всеки знаеше, че ако се опита да ме бутне в затвора, аз ще го убия, когато изляза отново на свобода. Ако не аз, някой "Мау-мау" ще направи това. Но този път ме преведоха през целия град и ме бутнаха в една килия. Когато прекрчвах прага на килията, надзирателят ме блъсна. Аз се обърнах и го хванах за яката с двете си ръце. Тогава той ме измъкна отново в коридора. Дойде и другият му колега и двамата ми нанесоха побой.

- С тези хлапаци се постъпва така! Трябва да ги пребием, за да изгоним дявола от тях! - каза единият.

- Те всички са мръсни, миризливи свини. Целият затвор е пълен с негри, проститутки и порториканци. И ти си като тях. Ако искаш да ни танцуваш по нервите, бъди сигурен, че ще се отнасяме с тебе така, че животът ти ще стане тежък.

Отново ме блъснаха в килията, а когато легнах на мръсния под, той ме напсува.

- О'кей! - каза пазачът.

- Заклучи вратата.

- Защо не станеш да потанцуваш малко? Предполагам, че не си някое нежно момиченце.

Стиснах устни и нищо не отговорих, но реших да очистя този тип веднага щом изляза от полицията. На следващия ден пазачът дойде отново в килията ми. Докато още отваряше вратата, аз го хванах за гърлото и го бутнах назад. Той успя да ме удари с връзката ключове по главата и аз усетих как кръвта тече по лицето ми.

- Хайде, бий ме, бий ме! - крещях аз. - Но един ден ще дойда при теб, у дома ти, ще очистя жена ти и децата ти и ти ще наблюдаваш това.

Бях обвинен в дреболия противопоставяне при задържане и непочтително държане с полицията. Това дължах на невъздържания си характер.

Моят процес се състоя през следващата седмица. Бях заведен в съда с белезници. Сложиха ме да седна на един стол срещу полицаи, който беше призван като свидетел на обвинението.

Съдията, човек на около 50 години, със строго лице и златни очила, каза:

- Не съм ли виждал това момче друг път тук в съда?

- Да, ваше благородие! Той стои за трети път в съда, а освен това е задържан до сега 21 пъти по различни обвинения - кражби, изнасилване и опит за убийство.

Съдията ме погледна:

- На колко години сте, млади човече?

Аз се изплъзнах от стола и седнах на пода.

- Изправете се, когато говоря с вас! - продължи съдията.

Станах и го погледнах.

- Попитах ви на колко сте години! - повтори той.

- На 18 - отговорих аз.

- Вие сте на 18 години, а сте арестуван 21 пъти? Защо не сте при родителите си?

- Те живеят в Порто Рико - отвърнах аз.
- С кого живеете тук?
- С никого. Живея сам за себе си.
- И от колко време живеете така, сам?
- Три години, откакто дойдох от Порто Рико.

- Ваше благородие - намеси се полицаят, - този тук не струва пукната пара. Той е президент на "Мау-мау", от които произлизат всички бъркотии в този район. Досега аз никога не съм виждал такова потайно и решително куче като него. Той е като диво животно. Като бясно куче. Мисля, че трябва да се затвори. Аз бих препоръчал, ваше благородие, да го осъдите на затвор, докато стане на 21 години. Може би тогава ще приведем в ред кварталите наоколо.

Съдията се обърна към полицаия:

- Вие казвате, че той е като животно, като бясно куче?

- Правилно, ваше благородие. Ако вие го оставите да си отиде, той ще убие някого още преди да се е стъмнило.

- Да, вярвам ви. Имате право - каза съдията и ме погледна отново. - Но аз мисля, че най-малкото трябва да разберем защо той се държи като животно, защо желае да краде, да бие и убива. Стотици подобни на него момчета застават всеки ден пред мен в съда. Аз мисля, че държавата има задължение да се грижи за тях. Ние не можем просто да ги затворим до края на живота им. Аз вярвам, че дълбоко в това бясно куче се крие душа, която трябва да бъде спасена!

След това той се обърна отново към полицаия:

- Не мислите ли, че трябва да опитаме?

- Не зная, ваше благородие - отговори полицаят. - През последните две години тези момчета убиха трима полицаи само по време на моите дежурства. В квартала станаха повече от 50 убийства. Те не реагират на нищо друго, освен на насилието. Аз съм убеден, че ако вие го пуснете, скоро ще трябва да го арестуваме отново и този път - за убийство.

Съдията погледна документа, който лежеше пред него.

- Круц, нали? Приближете се, Ники Круц!

Аз се приближих до масата и почувствах, че коленете ми треперят.

Съдията се облегна назад и ме погледна.

- Ники, аз имам син приблизително на твоята възраст. Той ходи на училище, живее в един почтен дом и има добри приятели. Не ни създава неприятности. В отбора на училището играе бейзбол и носи отлични бележки. Той не е бясно куче и ако не е такъв, това се дължи на обстоятелството, че има някой, който го обича. Изглежда, че ти нямаш човек, който да те обича, а ти не обичаш никого, но не можеш изобщо да не обичаш. Ти си болен, Ники! Аз искам да разбера причината за тази болест. Бих желал да знам как е станало така, че ти си започнал да мразиш тъй много. Ти не си като другите момчета. Полицаят има право. Ти си животно. Ти живееш и се държиш като животно. Трябва ли и аз да се отнеса с теб като с животно? Не! Аз искам да открия защо си така различен. Ще предам делото в ръцете на нашия съдебен психолог д-р Джордж Гудмън. Той ще те поразпита и ще се произнесе. От неговото решение зависи съдбата ти.

Аз кимнах. Не знаех дали ще ме пусне или ще ме прати отново в затвора, но разбрах, че не иска да ме осъди. Най-малкото - нямаше да ме осъди веднага.

- И още нещо, Ники! - добави съдията. - Ако ти създаваш отново трудности и ако бъдеш изправен още веднъж пред мен, дори с нищожно обвинение, аз ще бъда принуден да последвам съвета на другите да те пратя в поправителен лагер. Разбра ли това?

- Да, сър! - отговорих аз. Бях извън себе си от изненада, защото за първи път в живота си нарекох някого "сър". Чувствах, че в дадения случай тази дума беше намерила мястото си.

На следващата сутрин при мен дойде съдебният психолог д-р Грудмън. Той беше едър човек с преждевременно посивяла коса. На лицето му имаше белег. Яката на ризата му беше износена, а обувките му - непочистени.

- Натоварен съм да се занимавам с твоя случай - каза той. После седна до мен на леглото. - Това означава, че ще прекараме известно време заедно.

- Чудесно, старче! Точно така! Ще стане, както си мислите.

- Чуй, момче! Аз всеки ден разговарям с по 20 хлапака от твоя сорт. Не се опитвай да си отваряш човката, защото няма да бъде добре за теб!

Суровият му тон ми направи впечатление, но аз продължих да се подигравам.

- Имате твърде изискан тон за "перач на мисли". Може би искате през някоя от следващите вечери да получите посещение от "Мау-мау"?

Преди да мога да издам звук, той с една ръка ме вдигна във въздуха.

- Виж какво ще ти кажа, момченце! Четири години съм бил в банда, три във флота, преди да вляза в университета. Виждаш ли раната тук? - обърна той към мен глава, за да видя по-добре белега, който разсичаше цялото му лице от окото до врата. - Този подарък получих в бандата, но преди да ми направят това, аз бях натръшкар шест хлапака. Ако мислиш да се шегуваш, попаднал си на лош адрес. Ясно ли ти е?

След това ме пусна и ме тръшна до себе си на леглото. Изплюх се на пода, но не посмях да кажа нищо. Гласът му отново прозвуча приятелски и той каза:

- Утре сутринта ще пътувам за Форт Монтейн. Ти можеш да дойдеш с мен, за да имаме време да си поприказваме.

Целият следващ ден прекарахме заедно с психолога. Излязохме извън града. За първи път от три години насам, откакто бях напуснал Порто Рико, излязох извън асфалтовата джунгла на Ню Йорк. Чувствах приятно възбуждане, но оставах мълчалив и отговарях арогантно на въпросите, които д-р Грудмън ми поставяше. След кратко посещение в някаква клиника, той ме заведе в една зоологическа градина. Разхождахме се по пътеките между клетките и аз често се спирах да разглеждам дивите животни.

- Харесваш ли зоологическата градина? - попита ме той.

- Не мога да я понасям! - отговорих аз и обърнах гръб на клетките.

- Така! А защо?

- Мразя тези смрадливи животни, които непрекъснато се хвърлят насам-натам из клетката и искат да се измъкнат.

Седнахме на една пейка и се заприказвахме. Д-р Грудмън измъкна един бележник от джоба си и ме помоли да рисувам няколко картини: коне, крава, къщи. Нарисувах му една къща с много голяма врата.

- Защо ѝ е на къщата тази голяма врата?

- За да могат тъпите "перачи на мисли" да влязат в нея! - отговорих аз.

- Не вярвам! Дай ми друг отговор!

- Добре! За да мога бързо да се измъквам, когато някой е зад мен.

- Обикновено хората рисуват врати, през които желаят да влязат.

- Аз не искам да вляза! Аз искам да изляза.

- Сега ми рисувай едно дърво! - каза той.

Започнах да рисувам и се сетих, че дърво без птица ще изглежда тъжно. Затова на клона сложих една птица. Д-р Грудмън разгледа картината и ме попита:

- Обичаш ли птиците, Ники?

- Мразя ги!

- Струва ми се, че ти мразиш всичко?

- Да, може би. Обаче птиците най-много!

- Защо? - попита той. - Защото са свободни?

Някъде в далечината прогърмя. Този човек започна да ме плаши с въпросите си. Взех молива и пробих дупка там, където беше нарисувана птицата.

- Така! Вече няма да ме питате за нея. Аз я очистих!

- Ти мислиш, че можеш да се справиш с всичко, от което се боиш? Искаш да убиеш всички, от които се плашиш? Нали?

- За какъв ме мислите? - ядосах се аз. - Да не смятате, че с тъпите картини, които ме карате да рисувам и с въпросите, които ми поставяте, вече знаете всичко за мен? Така ли? Аз не се боя от никого, но всички се боят от мен! Попитайте "Епископите" и те ще ви разкажат нещичко. В целия Ню Йорк няма банда, която да застане срещу "Мау-мау". Ние не се боим от никого.

Без да забележа, гласът ми беше станал креслив и аз се изненадах, че не говоря, а крещя. Д-р Грудман си вземаше бележки.

- Седни, Ники! - каза той. - На мен не можеш да ми вземеш акъла!

- Чуйте, човече, ако мислите така да се държите с мен, скоро ще бъдете мъртъв!

Гръмотевиците ставаха все по-силни и аз треперех от страх. Д-р Грудмън ме погледна остро, като че ли искаше да ми каже нещо, но първата дъждовна капка падна върху бележника му. Той поклати глава и каза:

- Хайде, по-добре да си отиваме, преди да сме се намокрили!

Седнахме в колата и затворихме вратите. Първите тежки дъждовни капки започнаха да се блъскат в предното стъкло. Д-р Грудмън седеше мълчаливо на кормилото. Измина доста време, докато запали мотора и потегли по улицата.

- Не знай, Ники! - каза накрая той. - Наистина не знай!

Обратният път беше ужасен! Дъждът непрекъснато плискаше колата. Д-р Грудмън караше мълчаливо, а аз без всякакво желание се връщах в града. Мисълта, че отново ще се намеря в килията, не ми даваше спокойствие. Не можах да понеса, че ще бъда затворен като диво животно. Дъждът престана, но слънцето беше вече залязло. Ние пътувахме край стотици еднотипни сгради. Струваше ми се, че потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко в някакво лепкаво блато. Искаше ми се да изскоча и да избягам. Вместо да се отправим към затвора, д-р Грудман сви по авеню "Лафайет" и пое по "Грийн стрийт".

- Няма ли да ме закарате в затвора - попитах аз изненадан.

- Не! Имам право да реша дали да те пусна или да те задържа. Убеден съм, че затворът няма да ти помогне!

- Най-после сме на едно мнение! - изхилих се аз.

- Не ме разбираш! Аз съм на мнение, че вече няма нищо, което би могло да ти помогне.

- Значи, така мислиш, докторе? Считате ме за безнадежден? - изсмях се.

- Почти, Ники! От година работя с момчета от твоя тип. Самият аз съм живял в гето. Обаче никога не съм срещал толкова студено, диво и твърдо момче като тебе. Ти мразиш и се боиш от всеки, който се докосне до твоята сигурност. Ти трябва да осъзнаеш този факт и затова те оставям на твоя страх.

Той отвори вратата и излезе.

- Според мен вие можете да вървите по дяволите, докторе! Аз не се нуждая от вас, нито от съветите ви!

- Ники - каза той. - Преди да си тръгнеш, искам да ти кажа нещо съвсем открито. Ако ти не промениш живота си, тогава по най-прекия път през затвора ще попаднеш на електрическия стол и от там - в ада.

- Тогава ще се видим отново! - казах аз.

- Къде? - попита той.

- В ада, човече! - ухилих се аз.

Той поклати глава и потегли. Искях да се засмея, но почувствах, че усмивката замръзва на лицето ми.

Стоях на ъгъла на улицата с ръце в джобовите на шлифера си. Беше седем часа вечерта. Улиците бяха пълни с безименни лица. Аз се чувствах като лист в това море от хора, понесен от една вълна на безсмислено страдание. Наблюдавах минувачите. Всички се движеха. Струваше ми се, че винаги имат цел. Беше май, но вятърът бе тъй студен! Раздвижих краката си, но чувствах, че душата ми е замръзнала.

Думите на психолога се повтаряха в съзнанието ми като повредена грамофонна плоча: "Ако ти не се промениш, тогава по най-прекия път - през затвора - ще попаднеш на електрическия стол и от там - в ада!" До този момент аз никога не бях се замислял за живота си. Да, в огледалото не изглеждах зле. Винаги съм се старал да бъда чист и изгладен - нещо, което за порториканците от този квартал беше рядко явление. За разлика от другите момчета в бандата, аз обръщах внимание на облеклото си. Носех с удоволствие цветни ризи и връзки. Панталоните ми бяха винаги изгладени, употребявах крем и най-различни одеколони. Пушех малко, за да имам приятен дъх.

Сега изведнъж се почувствах вътрешно нечист. Ники, когото виждах в огледалото, не беше същият, истинският Ники. Този Ники беше изоставен, мръсен, нечист. Мюзикбокса на папа Джо свиреше. Момчетата до бара пушеха наркотици. Това беше истинският Бруклин. Бавно тръгнах по "Грийн стрийт" към моето жилище. Вятърът носеше вестници по улиците и ги прилепваше по витрините. Наоколо се търкаляха счупени бутилки и пластмасови чаши от бира. Във въздуха се носеше миризмата на тлъсто ядене. В душата ми се надигаше силна болка.

Земята се разтресе под нозете ми, когато въздушната железница с шум премина над мен и изчезна в тъмната неизвестност. Пред мен се клатушкеше дребна, стара жена. На главата си тя носеше черен шал, под който се показваше жълто червеникава коса. Беше облечена в старо, флотско яке, най-малко шест номера по-голямо от нейния размер. Тънките ѝ крака в черни чорапи приличаха на клечки между мъжките обувки. Аз я мразех. Тя беше символ на цялата нечистотия и ужас в моя живот. Напипах ножа в джоба си. Този път аз не се шегувах. Преценявах колко пъти трябва да я ударя, за да може острието на ножа да премине през дебелото флотско яке и да попадне в гърба ѝ. Представях си как кръвта ще избие на якето и ще започне да се стича по улицата. Изпитах приятно чувство. В този миг някакво малко кученце се спусна по улицата и се завъртя около жената. Тя се обърна и го погледна с безжизнени очи. Сега я познах. Това беше стара проститутка, която живееше в нашия дом. От израза на лицето ѝ разбрах, че беше на "градус".

Отпуснах ножа и отново се замислих. Вятърът носеше по улицата някакъв светлочервен балон. Най-напред помислих да прекося улицата и да го спукам. Мразех го! Ах, как го мразех! Той беше свободен! Изведнъж ме обхвана вълна на съжаление. Изведнъж си спомних, че този глупав, люлеещ се балон съм аз самият. Стана ми мъчно. За първи път в живота си почувствах съжаление и то към някакъв безжизнен предмет, подхвърлян безпомощно от вятъра.

Вместо да спукам балона, аз се върнах назад и го последвах. В тази мръсна обстановка той изглеждаше съвсем не на мястото си. По тротоара се търкаляха празни бутилки от "Кока-кола". От двете страни на улицата стърчаха високите стени на затвора, в който живеях. И тук, сред всичко това, във въздуха се носеше от невидимата сила на вятъра един свободен, червен балон.

Какво всъщност ме привличаше в този глупав балон? Ускорих крачките си, за да не го изгърва. Надявах се, че той няма да се пукне скоро. Все пак знаех, че той е твърде

чист, нежен и лек, за да може да съществува сред този ад. Всеки път, когато подскачаше върху паважа, аз задържах дъха си. Чаках експлозията. Но балонът продължаваше своя лъкатушен път. Помислих си: “Може би ще успее да стигне края на жилищните блокове и след това ще се спусне на свобода в парка? Може би има още един шанс?” След това си спомних за парка, за този мръсен, необработван и неподреден парк. Какво ще стане, ако наистина балонът достигне парка? Той няма да може да влезе там. Той ще се спре пред ръждясалата мрежа и ще се спуска. И ако успее да мине през мрежата, сигурно ще падне върху тръните. Какво ще стане тогава с него?

Може някой да го вземе със себе си. Ще го занесе вкъщи и той ще остане до края на живота си в някакво мръсно, мизерно жилище. Не, няма никакви надежди, нито за него, нито за мен.

Една полицейска кола профуча през улицата. Преди да успея да извикам, чух как колелетата на колата смазаха балона и той експлодира. Искях да побягна след колата и да извикам: “Вие, мръсни ченгета, защо спухахте балона?”

Искях да ги убия, защото те бяха спугали моя балон. Но като че ли животът в мен беше угаснал. Стоях на ъгъла и гледах с празен поглед по улицата. От балона не бе останало нищо. Той беше паднал в калта и самият беше станал част от нея. Седнах на стълбите на нашия блок. Старата проститутка, влачейки крака, изчезна в тъмнината. Вятърът продължаваше да свири и мъknеше хартия и отпадъци около мен. Аз се страхувах! Ах, Ники! Сърцето ми беше пълно със страх. Стиснах главата си с ръце и си помислих:

“Д-р Грудман има право. За мене вече нямаше надежда, само затвор, след това - електрическият стол и накрая - адът!”

Като че ли всичко ми стана безразлично. Президентството на бандата щях да предам на Израел. За мен вече нямаше надежда. Бях уморен! Не можех да бягам. Какво беше казал съдията? От какво се нуждая аз? От любов! Но къде в това БЛАТО мога да намеря любов?!

СРЕЩАТА

Беше топъл летен следобед през юни 1958 година. Седях с Израел и Лидия на стълбите пред нашия блок, когато група деца изтичаха по улицата покрай нас.

- Ей, какво става? - извиках след тях.

- При училището има нещо интересно за гледане! - извика едно.

В Бруклин много рядко има нещо интересно. Може би това е една от причините ние непрекъснато да живеем в безпътица, всред уличните битки, наркомания и секс. Всички тези неща ни избавяха от скуката да стоим вкъщи. Подбудени от любопитството, ние тръгнахме през парка към “Сейнт Едуард”.

Когато пристигнахме, там се беше събрала голяма тълпа. С лакти си проправихме път, за да видим представлението отблизо.

Един човек сред тълпата свиреше на тропет песента: “Ей, напред войници!” Той непрекъснато повтаряше мелодията. До него стоеше някакъв мършав, смешен човек. Над тях се вееше американското знаме.

След известно време тропетистът престана да свири и тълпата започна да ръкопляска. Бяха се събрали около 100 момчета и момичета, които изпълваха цялата улица и тротоарите. Мършавият човек беше докарал от училището един стол за пиано. Сега той се покатери на него и отвори някаква черна книга. Ние започнахме да крешим.

Той стоеше с наведена глава и аз веднага разбрах, че се бои. Шумът ставаше все по-висок. Тълпата се притискаше плътно и аз използвах случая и прегърнах Лидия. Тя се закиска.

Някак внезапно всички се успокоиха и аз изоставих Лидия, за да погледна към човека, който стоеше отпред. Той беше все още с наведена глава и държеше черната книга отворена пред себе си. Завладя ме някакво непознато чувство. Беше настъпила гробна тишина. Дори колите, които се движеха по “Парк Авеню”, като че ли пътуваха безшумно.

Обхвана ме старият страх. Това беше страхът, с който се бях борил пред съдията. Страхът, който бях изпитал в разговора с психолога. Винаги съм се борил с него и често бях успявал да се освободя, но сега той се впи в сърцето ми. Искях да се обърна и да избягам, но всички се бутаха около мен и чакаха да видят какво ще стане. Изведнъж мършавият вдигна глава и започна да чете от книгата на глас, какъвто до сега не бях чувал.

- “Защото Бог толкова възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погинат онези, които вярват в Него, но да имат вечен живот”.

Целият треперех от страх. Този хлапак там отпред трябва да е нещо като свещеник или магьосник. Той говори за любов. По отношение на “любовта” аз бях добре информиран. Може да се каже, бях експерт. Ощипах Лидия. Тя ме погледна остро и каза:

- Престани, Ники!

Изкривих уста и обърнах поглед към мършавия. Той говореше, че ние трябва да се молим и ще стане някакво чудо. Аз не знаех какво означава това “чудо”, нито се интересувах от него, но останах, защото и другите останаха. Човекът не говореше, но стоеше все там и като че ли чакаше да стане нещо. След това каза, че иска да разговаря с президента и вицепрезидента на бандите. Неочаквано аз разбрах, че този човек е опасен. Той се вмъкваше в нашия свят, а ние не обичаме чуждите натрапници.

- Ако вие наистина сте толкова сурови и опасни, момчета, тогава вярвам, че не бихте се страхували да дойдете напред и да подадете ръка на един мършав проповедник, нали? - каза той.

Сред тълпата настъпи оживление. Някой извика отзад:

- Ей, Бъкборд, какво става? Да не те е нещо страх?

Ставаше дума за президента на “Капланите”. Видях как Бъкборд и други двама негри от неговата банда тръгнаха напред. Те се приближиха до проповедника, който междувременно беше слязъл от стола и ги очакваше.

Аз ставах все по-неспокоен. Всичко това никак не ми харесваше. Огледах се, но нямаше начин да се измъкна. Всички правеха път на Бъкборд и другарите му. Те излязоха напред и се ръкуваха с проповедника и тромпетиста, които ги поведоха към входа на училището. Там започнаха да разговарят. Аз оставих Лидия и се приближих към Израел.

- Какво правят ония там? - попитах аз.

Израел вдигна рамене. Изведнъж видях нещо интересно. Не можех да повярвам на очите си. Цялата група се молеше. Бъкборд и останалите бяха свалили шапките си и сега със скръстени ръце бяха коленичили на тротоара. След малко те се изправиха и се върнаха в тълпата. Когато Бъкборд се приближи при мен, аз му извиках:

- Ей, ти! Да не си станал нещо като светия?!

Той беше едър младеж. Тежеше не по-малко от 100 килограма. В момента, когато се обадих, той се обърна и аз видях в очите му, че нещо се е случило с него. Изведнъж някой извика:

- Ей, Ники! Нима ще оставиш негрите да те минат? Да не би да те е страх от оня хлапак отпред?

Израел ме бутна в ребрата и с движение на главата ми посочи двамата мъже отпред:

- Ела, Ники! Да вървим!

Видях, че е напълно сериозен и се опитах да се измъкна. Инстинктивно почувствах някаква опасност. Тълпата започна да свири и крещи:

- Я го вижте нашия шеф! Бои се от онзи дългоух проповедник!

Израел ме дръпна за якето:

- Хайде, Ники!

Не ми оставаше друг изход. Трябваше да тръгна с него. Израел подаде ръка на двамата. Аз все още се страхувах и стоях назад. Мършавият пристъпи към мен и подаде ръка:

- Добър ден, Ники! Казвам се Дейвид Уилкерсън. Живея в Пенсилвания и съм проповедник.

Погледнах го под очи и казах:

- Върви по дяволите, прич! (съкратено от “причард” - проповедник).

- Ти не ме обичаш, Ники - каза той, - но с мен не е така. Аз те обичам! Аз дойдох, за да ти разкажа за Исус, Който те обича!

Почувствах се като пленено животно. Зад мен стоеше тълпата, а пред мен един усмихнат човек, който говореше за любов. Мен никой не ме обича. Мен никой не ме е обичал. В този миг аз си спомних онзи ден преди четири години, когато моята майка ми каза: “Аз не те обичам, Ники!” и си помислих: “След като родната ми майка не ме обича, тогава наистина никой не ме обича. Така ще си остане и това никой не може да го измени!”

Мършавият продължаваше да стои все така усмихнат с протегната към мен ръка. Сега почувствах истински страх. Страхувах се от този човек и си мислех, че той наистина е в състояние да ме постави в някаква клетка и да ме откъсне от приятелите ми. Аз го мразех!

- Не се приближавай към мен, пасторе, иначе ще те очистя! - просъсках аз и се обърнах назад към тълпата.

Чувствах, че ме обзема паника. Аз бягах! Бягах от страх! Против този начин на нападение няхах оръжие! Ако той беше излязъл с нож против мен, щях да се бия с него. Ако той беше ме помолил и хленчил, щях да се подиграя с него и да се изплюя в лицето му. Но той се изправи пред мен и просто каза: “Аз те обичам!” Такова нещо не ми се беше случвало никога. С издигната глава и изпъчени гърди аз тръгнах през тълпата. Хванах Лидия за ръката и я помъкнах след себе си. Още няколко момчета ни последваха и ние отидохме в мазето. Пуснах грамофона и го усилих до край. Със звуците на музиката аз исках да заглуша страшните думи: “Исус те обича!” Танцувах известно време, изпих бутилка вино, пуших цигара след цигара. Лидия чувстваше, че съм неспокоен.

- Ники, може би трябваше да поприказваш с човека! Може би не е чак толкова лош, ако наистина е християнин.

Погледнах я така, че тя веднага наведе глава.

Изведнъж около вратата настъпи оживление.

Погледнах и не повярвах на очите си. Мършавият прескачаше прага на нашата маза. В тази обстановка черният му костюм и бялата риза бяха съвсем не на място. Той пресече помещението така спокойно, като че ли беше у дома си. По лицето му имаше широка усмивка. Той отново протегна ръка и каза:

- Ники, дойдох само, за да ти подам ръка...

Преди още да довърша мисълта си, аз го ударих с всичка сила по лицето.

Той успя да се задържи, но от носа му бликна кръв. Въпреки изненадата, кръвта и болката, той се опита отново да се усмихне. Преди още да се е опомнил, аз се изхрачих и го заплуох в лицето.

- Знаеш ли, Ники, по същия начин заплуваха Исус, но Той се молеше: "Татко, прости им, защото те не знаят какво правят!"

Аз закресях:

- Изчезвайте! Изчезвайте в ада! - и го изтиках през вратата.

- Преди да си отида искам да ти кажа още нещо, Ники: Исус те обича!

- Няма ли най-сетне да изчезнете?! Вие не знаете какво говорите! Давам ви срок от 24 часа! Ако не изчезнете за това време от моята територия, утре ще ви очистя!

Преди да излезе, Уилкерсън застана до вратата, усмихна се и каза:

- Не забравяй, Ники, че Исус те обича!

Това беше повече, отколкото можех да понеса. Грабнах от пода една празна бутилка и я хвърлих по него. Излязох и аз. Изглежда всички бяха забелязали, че този тип ме изкара от кожата.

- Този идиотски поп! - казах аз на излизане. - Ако още веднъж си покаже носа тук, ще го очистя!

Блъснах вратата след себе си.

"Този отвратителен набожник!" - мислех си аз, но все пак в себе си чувствах, че в него има нещо необикновено, нещо истинско.

В билиардния салон взех серия топки и се опитах да се концентрирам в играта. Но в ушите ми непрекъснато звучаха думите на мършавия:

"Исус те обича!"

"Какво ме интересува това? - мислех си аз. - Той не можеше да ме уплаши. Никой не може да ме уплаши!"

Може би бях болен. Реших да се прибера вкъщи. Беше едва 22 часа. Обикновено се прибирах към три или четири часа сутринта. Затворих вратата след себе си. Цялото ми тяло трепереше, когато пресичах стаята, за да запала лампата на нощното шкафче. Съблякох се и без бавене легнах в леглото. Загледах се съсредоточено в тавана. Непрекъснато чувах този Дейвид Уилкерсън да казва: "Исус те обича, Ники! Исус те обича!"

Загасих светлината, но не намерих спокойствие. Въртях се и не можех да заспя. Стана 5 часа сутринта, а аз не бях мигнал цяла нощ. Тръгнах по стълбите и хванах главата си с ръце: "Исус те обича, Исус те обича!"

Някаква кола спря пред къщата. Чух как шофьорът затвори вратата. Малко по-късно една ръка ме докосна по рамото и аз вдигнах уморено глава. Пред мен стоеше пасторът. Сkochих като диво животно, което се готви за нападение. Уилкерсън ме погледна в очите и ми каза:

- Ти не можеш да ме убиеш, Ники! Ти можеш да ме разкъсаш на хиляди парчета и да ме пръснеш по цялата улица, но знай: всяко отделно парче от мен ще вика: "Исус те обича! Исус те обича!" Ти не можеш да избягаш от този глас!

Погледнах го вбесен, но той продължи спокойно:

- Аз не се боя от тебе, Ники! Ти наистина говориш много сурово, но вътрешно ти си като всички други. Ти се страхуваш. Достатъчно са твоите грехове. Ти си самотен, но знай, че Исус те обича!

Аз се вкамених. От къде знаеше той, че съм самотен? Каква представа имаше той за моите грехове? Та аз не бях никога сам! Бандата беше винаги около мен. Аз можех да притежавам всяко момиче, което пожелаех. Хората се бояха от мен. Когато

ме срещаха, те отиваха от другия тротоар. Аз бях президент на банда. Как можеше някой да ме счита за самотен? Аз бях смутен.

- Вие мислите, че можете просто така да си бърбите? - казах аз и щракнах с пръсти пред лицето му. - Да не смятате, че ще оставя бандата, ще грабна Библията и ще тръгна като проповедник и хората ще казват: "Вижте, Ники Круц, светията!"?!

Изправих се, обърнах му гръб и тръгнах обратно към стаята си. Затворих вратата след себе си. Когато погледнах през прозореца, колата му беше заминала. На изток небето се покриваше с розова дантела. Голямата сграда се извисяваше заплашително насреща ми. Изведнъж ме обхвана мисълта, че животът не се състои само от зидове, бетон и стъкло. Мислих върху думите: "Един ден ти ще престанеш да бягаш и ще се обърнеш към Него!"

Не ми беше ясно какво имаше предвид проповедникът с тези думи. Може би той беше като слънцето, което се издигаше от океана в летния ден или като зорница, която още стоеше на небосклона. Един ден?

Този ден бе по-близо до мен, отколкото предполагах.

През следващите дни се стараех да не мисля за Уилкерсън, но Израел непрекъснато ми напомняше за него.

- Престани, Израел! Няма ли да спреш с тези глупости? Ако не престанеш, ще те очистят!

Но Израел продължаваше и аз се вбесявах, когато той говореше непрекъснато за него. Разбрах, че се среща тайно с Уилкерсън. Това никак не ми харесваше, защото имах чувството, че този магьосник ще дезорганизира нашата банда. Мани не беше вече жив и аз имах само Израел. А сега той вече клонеше на другата страна. Неговото непрекъснато бърборене с Уилкерсън и неуморните му усилия да ме накара да разговарям с него ме изваждаха извън рамките на търпението. Не можех вече да издържам.

През нощта преди 4 юли - денят, в който всички банди се събираха в Кони Айсленд, Израел дойде да спи при мен. До късно през нощта той се опитваше да ме убеди да не ходим с бандата, а да се срещнем с Уилкерсън. Аз си запуших ушите. Най-сетне той се обърна и заспа. Аз обаче дълго се въртях в леглото. Щях да се успокоя едва тогава, когато запуша устата на Израел. Няма ли най-после да престане да говори за този проповедник?

Бръкнах под леглото и хванах дървената дръжка на ледокопа, който бях оставил там, за да го ползвам в случай на нужда. В леглото до мен Израел дишаше равномерно. В мен се събуждаше бесът. Не можех повече да издържам.

- Ти или ще престанеш да ме дразниш с твоя поп, или ще те очистят! - изкрещях аз и хвърлих ледокопа по Израел. Моят вик го събуди и той отскочи точно в момента, когато острието на ледокопа се заби в дъската на леглото.

Грабнах отново оръжието и замахнах да ударя втори път.

- Ще престанеш ли най-сетне с твоя Бог? Иначе ще ти запуша устата завинаги!

- Защо? Защо? - извика Израел и ме хвана.

Ние се сборичкахме и паднахме от леглото. Той легна върху гърдите ми и ме притисна с цялата тежест на тялото си.

- Защо не си държиш устата? - крещях аз.

- Какво ти става? - викаше Израел и се опитваше да ме задържи на пода. - Да не си полудял?! Не ме ли познаваш? Аз съм твоят приятел - Израел!

Изведнъж забелязах, че той плачеше.

- Ники, престани! Аз съм твоят приятел! Не ме принуждавай да те ударя. Моля те, престани! Аз съм твоят приятел! Чуваши ли? Аз те обичам!

Какво беше казал той?! Като че ли някой изля кофа с леденостудена вода върху мен. Той употреби същите думи, които ми каза Уилкерсън. В следващия миг той отпусна хватката си, измъкна от ръцете ми ледокопа и го хвърли настрана. Защо плачеше той?! Защо трепереше?! За миг си помислих, че ще ме прободне, но той скочи и се хвърли на леглото. Целият се тресе от плач.

Напуснах стаята. Изтичах по стълбите нагоре и се изкачих на тавана. Навън беше тъмно и влажно. На покрива с опипване се добрах до мястото, където старият Гонзалес държеше своите гълъби. С един удар разбих вратичката и хванах една птица. Другите изплашени излетяха навън. Притиснах птицата до голите си гърди. Птици! Как ги мразех! Те бяха свободни.

Аз мразех всички, които бяха свободни. Уилкерсън беше свободен. Израел се приближаваше към свободата. Аз чувствах това. Тази птица беше свободна, а аз седях в моя кафез окован от омраза и страх. Пръстите ми напипаха главата на птицата. Гълъбът издаде кротък писък. Чувах как костите му бавно се чупят в ръцете ми. Загубих всякакво самообладание. Започнах бавно да въртя главичката на нещастната птица наляво и надясно, докато кожата и костите ѝ се разделиха. Тогава започнах да късам тялото на малки парчета. Топлата кръв обливаше ръцете ми, капеше по панталоните ми и се стичаше на покрива. Хвърлих остатъците от тялото, а главата задържах в ръцете си.

- Виждаш ли? Вече не си свободна! Никой не е свободен!

Хвърлих главата ѝ надолу към улицата. Най-сетне тази проклета птица беше мъртва. Вече никога няма да плаши моите сънища.

Останах на покрива. Понякога бях буден, после заспивах за кратко време. Всеки път, когато се унасях в сън, кошмарът се връщаше все по-ужасен и по-страшен, все по-непоносим. Утринното развиделяване ме върна отново в моята стая. Израел беше си отишъл. Търсих го почти през целия ден. Най-сетне го намерих. Той седеше в мазето, където се събираше бандата. Всички бяха отишли в "Кони Айленд".

- Ей, приятелю! Съжалявам за онова през последната нощ! - започнах аз.

- О, не мисли за това! - отговори Израел и се засмя.

- Не! Наистина съжалявам. Аз наистина не мога да се позная. Нещо не съм в ред.

Израел стана и направи едно движение, като че ли искаше да ме удари с юмрук по челото.

- Сигурно, Ник. Ти си също така луд, както и аз. Ти си наистина побъркан.

Прекарахме целия следобед заедно. За първи път от три години ние не отидохме на четвърти юли в "Кони Айленд".

През втората седмица на юли 1958 година Израел дойде при мен и ми разказа, че има младежка евангелизация, която се провежда от Уилкерсън в "Сейнт Никълъс хол". Пасторът поканил "Мау-мау" за последното събрание. Щял да изпрати специален автобус, за да ни вземе. Поклатих глава. Изправих се и тръгнах да си ходя. С подобна глупост не исках да имам нищо общо.

- Ей, Ники! - извика Израел, като ме бутна да седна отново. - Ти май си станал страхливец.

Той улучи слабото ми място. Обърнах се.

- Слушай, аз не се боя от никого, най-малко от този щъркелоподобен пастор и неговия Бог.

Израел се изправи срещу мен. Бегла усмивка се появи на красивото му лице.

- Ти така крещиш, като че ли наистина те е страх. Кажи, защо не искаш да дойдеш?

Спомних си как Бъркбординеговите момчета бяха коленичили на тротоара пред училището, като се молеха. Ако се случи подобно нещо и с мен...

- Кога ще пристигне автобусът? - попитах аз.

- В седем - отговори Израел. - Събранието започва в 20.30. И така идваш ли?

- Да! Цялата банда ще дойде. А след това ще обърнем побъркания му дюкян нагоре с краката.

Израел кимна и тръгна с ускорени крачки по улицата. Аз се изкачих по стълбите към моята стая. Затворих вратата след себе си и се хвърлих на леглото. Запалих цигара от марихуана. Мислите се блъскаха в главата ми като вода през отворен шлюз. Цигарата трепереше в ръцете ми. Аз се страхувах да се кача в този автобус. Мисълта, че ще напусна моя блок, ме изпълваше с ужас. В тази огромна тълпа щях да се чувствам като абсолютна нула. Трябваше да направя нещо, с което да привлека вниманието на цялата зала върху себе си!

Преди всичко се страхувах от онова, което бях видял онзи ден на улицата. Аз се страхувах от онзи Някой, Който беше по-силен от мен и Който можеше да накара хората да коленичат на улицата. От този факт аз изпитвах страхотен ужас. Не исках да покажа признаци на слабост.

Когато се качихме в автобуса, беше потискащо горещо. Няколко официално облечени мъже се стараеха да поддържат реда. Те можеха спокойно да си останат въщи. Шумът в автобуса беше непоносим.

Самотата в моята стая ме беше потиснала, но в автобуса се почувствах по-добре. Бяха се събрали около 50 "Мау-мау". Те крещяха, подвикваха, отваряха прозорците, пушеха, пиеха вино, натискаха звънци и подканяха шофьора да дава повече газ.

Когато пристигнахме пред залата, отворихме аварийния изход. Някои изскочиха през прозорците. Пред входа стояха момичета с къси поли и тесни пуловери. Чувах се високи викове като: "Хей, бейби, какво би станало между нас двамата?" или: "Хайде, малката, ела да прекараме една хубава вечер!" Някои от момичетата тръгнаха с нас и ние нахлухме във входа. Израел и аз водехме бандата. Един разпоредител се опита да ни спре, но ние го избутахме настрана и се вмъкнахме в залата. Всички се обърнаха да ни видят.

- Изчезвай, човече! Пусни ни да влезем! - извика Израел. - Ние сме "Мау-мау". Свещеникът сам ни е поканил. За нас са запазени почетни места.

Далеч отпред ни видя един младеж от "Капланите". Той извика високо:

- Ей, Ники! Елате тук! Това са вашите места!

Ние се юрнахме напред. Бяхме облечени с традиционните черни униформи на "Мау-мау". Никой от нас не снем черната си шапка. Всички бяха насочили бастуните си към седящите край пътеката. Цялата зала крещеше и свиреше от възторг. Сред присъстващите открих членове на враждебни банди. Тук бяха "Епископите" и няколко от "Фантом лордовете". Залата беше препълнена и всичко това създаваше идеална обстановка за една чудесна битка между бандите. Шумът беше невероятен.

Някъде отпред засвири орган. Един млад порториканец се изправи, скръсти ръце пред голите си гърди и изкрещя:

- О, Иисусе, спаси моята грешна и черна душа!

Всред всеобщия шум и смях той падна на стола си.

Няколко момчета и момичета започнаха да танцуват в такт с музиката. Отвсякъде се чуваха аплодисменти. Контролът започна да се изплъзва от ръцете на организаторите. Това усещаха всички в залата. На трибуната до микрофона застана младо момиче. То спря нерешително и зачака шумът да престане, но той се увеличаваше.

- Хей, бейби! Искам да потанцувам с мен! - извика някой.

Някакъв широкоплещест младеж, когото досега не бях виждал, се изправи, затвори очи, протегна ръце и извика:

- Мами!

Тълпата полудя от възторг.

Момичето започна да пее. Дори ние, които седяхме на предните места, не можехме да чуем нищо от нейната песен. Въпреки това няколко момчета и момичета станаха от столовете си и започнаха да танцуват в текст с мелодията.

Момичето свърши песента и погледна нервено около себе си. Ние ръкопляскахме, свирехме и искахме “бис”, но тя напусна трибуната и след малко там застана Уилкерсън. От нашата последна утринна среща преди няколко седмици аз не бях го виждал. Сърцето ми като че ли замря. Тъмният облак отново легна върху мен. Израел скочи и извика:

- Хелоу, Дейви! Аз съм тука! Виждаш ли ме, аз удържах на думата си! Виж кого съм ти довел! - и ме посочи с пръст.

Почувствах напрежението в залата и скочих:

- Ей, попе, какво имаш предвид? Искаш да се покаем или нещо подобно?

“Мау-мау” избухна в смях и аз, доволен седнах отново на мястото си. Приятно ми беше, че те всички ме чувстваха като свой водач, въпреки че бях предал президентството в ръцете на Израел. Те се смееха на всяка моя дума и реагираха на всеки мой вик. Аз бях отново техен бос!

Уилкерсън започна да говори:

- Това е последната вечер на нашата младежка евангелизация в този град. Днес ние ще променим малко реда. Обръщам се с молба към приятелите от “Мау-мау” да съберат диска.

Залата избухна в адски смях. Всички добре знаеха какво представляват “Мау-мау”. Предложението ние да съберем диска беше по-парадоксално от това, например Ал Капоне да стане бава на бебета.

Аз скочих веднага, защото исках да използвам положението, за да обърна вниманието на всички върху себе си. Какво имаше предвид пасторът? Не можех да разбера, но почувствах, че трябва да последвам неговата покана.

Посочих с пръст петима, между които и Израел. Те тръгнаха след мен и всички се изправихме на трибуната. Внезапно настъпи тишина. Мъртва тишина.

Уилкерсън се наведе и даде на всеки по един голям кашон от сладолед.

- Сега вземете тези кутии - каза той - и след като съберете диска, елате отново на трибуната. Аз ви чакам тук.

Беше твърде хубаво, за да е вярно. Никой в залата не се съмняваше, че ще изчезнем с парите. Трябва да си глупак, за да изтървеш такава възможност.

Много от хората тръгнаха напред. Някои възрастни хвърляха банкноти в кутиите. Други пишеха чекове. Ние събирахме диска. Имаше и такива, които се преструваха, че пускат нещо в диска, а всъщност се опитваха да измъкнат някой долар от кутията. При такива случаи се хващах за джоба, като че ли исках да измъкна нож и казвах:

- Момент, малкия! Не забравяй кой се намира срещу теб!

Младежите се смееха, но аз оставах сериозен.

- Чу ли? Пасторът казва, че трябва да дадете жертва. Ще дадеш ли или моите хора ще се позанимаят с теб?

И всеки даваше по нещо.

С леко кимване на главата посочих черните завеси в дясната страна на залата и ние изчезнахме зад тях. Точно над главите ни светеше табела с черни букви “Изход”. Всички видяха как ние се скрихме зад завесите и в салона избухна гръмогласен смях. Подигравах се на проповедника, който беше допуснал да бъде ограбен от “Мау-мау”. Събрахме се зад завесата. Момчетата ме гледаха. Те чакаха знак, за да изчезнем зад

изхода. Аз обаче се колебаех. Уилкерсън ме беше избрал. Сега можех да сторя нещо, което тълпата не очакваше. Неговото доверие беше запалило в мен непозната искрица. Вместо заповед за изчезване аз поклатих глава и казах:

- Хайде да занесем тези шашми при него на трибуната!

Момчетата ме погледнаха изумено. Двама от тях тръгнаха по стълбите нагоре, но аз забелязах, че първият извади една банкнота от кашона и я мушна в джоба си.

- Хей, какво правиш? Пусни парите обратно в кутията! Не чу ли какво каза пасторът?

Той ме изглежда с невярващи очи.

- Не се ядосвай, Ники! Погледни какъв куп пари! Никой няма да забележи! Хайде, ще има достатъчно и за него, и за нас!

Измъкнах ножа си и натиснах копчето му.

- Човече, остави веднага парите обратно, защото в следващия час ще си вече на гробищата.

Той бавно постави банкнотата в кутията, но аз не се задоволих с това.

- Момент! Колко пари вдигна преди малко от там?

- Престани, Ники! - промърмори той. - Другите пари са от майка ми. Тя ми ги даде да си купя панталони.

- Колко? - попитах аз още веднъж и натиснах ножа до ребрата му. Той почервения. Бръкна в джоба си и измъкна една десет или пет доларова банкнота.

- Хайде, бутай я вътре!

- Човече, да не си полудял? Майка ми ще ме одере. Като почне от главата, ще ми смъкне кожата през ушите заради тези пари. Разбираш ли?

Той ме погледна. Ножът ми беше достатъчно указание за него. С явно нежелание момчето пусна отново парите в кутията.

- Хайде сега да вървим! - казах аз.

Един по един се изкачихме на трибуната. Посрещнаха ни с викове на изумление. Всички в залата бяха сигурни, че ако ние наистина не сме откраднали парите, то тогава сигурно се готвим да очистим пастора.

Но всички останаха разочаровани. В момента изпитвах някакво благородно, успокояващо чувство. Чувството, че поне веднъж в живота си съм направил нещо хубаво, нещо достойно за уважение. Наистина аз за първи път в моя живот се държах достойно, защото съм желал това.

- Прич - казах аз, - това са твоите мангизи!

Когато ние се изправихме пред огромната тълпа от хора, Уилкерсън беше развълнуван. Той взе кутията и дълго ме гледа в очите.

- Благодаря, Ники! - каза той тихо. - Знаех, че ти няма да ме оставиш!

Ние се обърнахме и отидохме по местата си. В залата стана необикновено тихо. Уилкерсън започна своята проповед. Той говори около четвърт час. В момента мислех колко глупаво би било, ако изчезнехме с пляката. Чувствах задоволство и лекота. Това беше нещо ново, което никога досега не бях изпитвал. Моите мисли бяха прекъснати от настъпилото оживление около мен. Уилкерсън говореше, че трябва да се обичаме един друг порториканци и италианци, италианци и порториканци, негри и бели, бели и негри. Ние всички трябва да се обичаме. Айджи се изправи зад мен:

- Хей, пасторе! Ти да не си побъркан! Как мога да обичам тези кирливи негри? - Той измъкна пуловера си и показа голям червен белег на гърдите си. - Виж тука! Преди два месеца ми натъпкаха олово в тялото. И аз трябва да ги обичам ли? Ще ги натикам в Хъдзън, докато се издавят всичките!

Оттатък, където седяха италианците, се изправи едно момче и разкъса ризата си. Той показа един белег, който започваше от рамото и пресичаше гърдите му.

- Това направиха “Епископите” - крещеше той. - Да ги обичам ли?! Всички ще ги изпека на шиш!

След това скочи един чернокож:

- Какво ще стане, малкия, ако още сега опиташ това с шиша?

Изведнъж цялото помещение се изпълни с омраза. Един от “Капланите” грабна стол и го запрати с всички сила към “Фантом лордовете”. Чувствах, че голямата битка виси във въздуха. Един фоторепортер с камера в ръка се вмъкна в средната редица и започна да снима.

- Дръжте го! - извика Израел.

Момчетата скочиха върху репортера и измъкнаха камерата от ръцете му. Един от тях я захвърли на пода и започна да я тъпче. Другите бяха съборили репортера на земята и го ритяха в лицето. Всички станаха на крака. Аз си пробих път към средната пътека. Хвърлих поглед към Уилкерсън. Той стоеше на трибуната с наведена глава и скръстени пред гърдите си ръце. Аз знаех, че той се моли. Нещо докосна сърцето ми. Тук, всред тая лудница имаше един единствен безстрашен човек. От къде вземаше той тази сила? Почувствах се подтиснат, виновен и засрамен. Всичко, което знаех до сега за Бога, бях чул от него. Отпуснах се на стола си. Зад мен бушуваше адът. Израел крещеше:

- Ей, тишина! Нека чуем онова, което пасторът ще ни каже!

Обаче шумът ставаше все по-силен. Приличаше на мъглата, която покрива морето. Но изведнъж залата започна да утихва. Аз бях развълнуван.

Мислех за своето детство. За майка си, която мразех, за първите си дни в Ню Йорк. Струваше ми се, че седя в кино и гледам филм - филмът на моя живот. Видях момичета, удоволствия, ножове, рани, омраза, смърт... Стана ми тежко. Филмът беше много страшен. Вече не забелязвах какво става около мен. Мислех за себе си и колкото по-ясно си припомнях живота си, толкова по-мъчително се надигаше в мен чувството за вина и срам.

Уилкерсън продължи да говори. Той обясни какво значи опрощение на греховете. Аз се намирах под влияние на неговата сила. Тя беше стотици пъти по-завладяваща от всички наркотици. Като че ли някакъв огромен поток се изливаше върху мен. Не можех да се противопоставям. Страхът ми беше изчезнал.

Слушах гласа на Уилкерсън:

- Той е тук! Той е в тази зала! Той е дошъл за вас. Ако вие желаете, Той ще промени живота ви. Това е часът на вашия шанс!

Тогава изведнъж някой извика:

- Станете! Всички, които желаят да променят живота си, които желаят да приемат Исуса Христа, чуйте ме! Станете и елате напред!

Бях вече на крака. Израел - също! Той се обърна към бандата и махна:

- Хайде! Да тръгваме!

Повече от 25 “Мау-мау” ни последваха. Зад нас се блъскаха по пътеката напред още 30 момчета. Това бяха членове на други банди. Няколко “Мау-мау”, които седяха встрани, започнаха да подвикват:

- Ей, Ники, къде отиваш? Набожен ли стана?

Вдигнах глава. Около мен танцуваше едно момиче, което си събличаше пуловера. То без всякакъв срам се разголи и каза:

- Хей, малкия! Ако отидеш напред, никога няма да видиш подобно нещо!

Аз бях твърдо решен. Моите досегашни приятели бяха ревниви. Те не искаха да делят любовта ми с Бога. Не искаха да ме оставят в Неговите ръце. Тази голота беше всичко, което те разбираха под думата “любов”.

Бутнах момичето настрана и продължих напред. Вече не мислех за нищо друго, освен за скорошната среща с Исуса Христа. Струваше ми се, че през целия си живот съм мечтал за Него. Някакъв човек разговаряше с нас за християнския живот. После дойде Уилкерсън и каза:

- Нека да коленичим!

Възпротивих се на това предложение. Никога до сега през живота си не бях заставал на колене. Но не можех да остана прав. Сякаш някаква невидима ръка ме натисна и аз паднах на колене на пода.

Този факт ме върна към Уилкерсън. Беше лято. Време на уличните битки. Аз отворих очи и се замислих. Какво търсех тука? Израел беше коленичил до мен. Почувствах, че Уилкерсън постави ръката си на рамото ми.

- Бог те обича, Ники! - каза той. - Ти можеш да кажеш всичко на Исус!

Отворих уста и думите, които потекоха от нея не мяха мои.

- О, Боже, ако Ти ме обичаш, ела в моя живот! Аз не искам вече да бягам. Ела и ме промени!

Това беше всичко. Чувствах се издигнат до небето. Марихуана! Момичета! Кръв! Всичко това изчезна изведнъж някъде далече зад гърба ми. Накрая Уилкерсън прочете един библийски текст: *“Който е в Исус, той е ново създание”* и още: *“Старото премина, ето - всичко стана ново!”* (II Кор. 5:17).

Да, аз бях нов човек. Аз бях Ники и все пак не бях Ники. Аз живеех по нов начин - щастие, радост, облекчение, свобода. Чудна свобода! Моето проклетие беше заличено. Целият ми страх и ужас бяха отнети. Аз не чувствах омраза. Обичах Бога, Исус Христос и всички хора.

Израел стоеше до мен. До сега беше мой приятел. Сега беше мой брат.

- Ники и Израел - каза Уилкерсън, - искам да ви подаря по една Библия. Имам тука приготвени няколко специално за “Мау-мау”. Елате с мен!

Ние го последвахме в съседното помещение. Върху масите бяха наредени различни издания на Библии. Уилкерсън имаше предвид да ни даде по един Нов Завет в джобен формат.

- Ей, Дейви - казах аз, - какво ще кажеш за онези дебелите книги? Не можеш ли да ни дадеш от тях? Нали всеки трябва да разбере, че сме станали... че сме християни!

Уилкерсън ме погледна изненадано. “Дебелите книги” бяха наистина твърде големи, семейни Библии. Ние поискахме от тях и ги получихме.

Изкачих се по стълбите към моята стая. Беше малко сред единадесет часа. Това беше твърде рано за мен, но аз бързах да остана сам. Вече няха нужда да бягам. Улицата не ме привличаше. Признанието сред бандите не ме блазнеше. Вече не се страхувах от нощта. Приближих се до шкафа, съблякох якето си със знака “Мау-мау” и го бутнах в една торба. Вече не се нуждаех от него. Взех пистолета и по навик го поставих на горното шкафче. В този момент се сетих, че той не ми трябва. Измъкнах патроните и го върнах отново на мястото му. Сутринта щях да го предам на полицията.

- Хей, Ники! Виж какъв си хубав! - помислих си аз, отивайки пред огледалото. - Жалко, че едва сега забелязваш това, когато изгуби всички момичета.

Засмях се на остроумието си и се почувствах безкрайно щастлив. След това коленичих на леглото и извиках:

- Исус! - нищо друго вече не ме интересуваше.- Исус!... - И ето, от устата ми потекоха думите: - Благодаря Ти, Исусе! Благодаря! Благодаря!

През тази нощ за първи път от много години, заспах веднага. Не се въртах неспокойно в леглото си. Не се събуждах от най-лекия шум. Кошмарните сънища и страхът бяха изчезнали.

ПЪТ ОТ ПУСТИНЯТА

Рано на другата сутрин излязох и потърсих момчетата, които вчера бяха излезли с мен напред, за да им предложа да се съберем с оръжието си във “Вашингтон парк”. Върнах се в стаята, мушнах пистолета си в колана, взех Библията и тръгнах към парка.

На улицата срещнах една стара италианка, която познавах отдавна. В последно време, когато ме срещнеше на улицата, тя винаги бягаше на отсрещния тротоар. Този път аз вдигнах високо книгата, на която с големи букви бе написано: “Светото Писание” и се приближих към нея. Тя погледна въпросително Библията:

- От къде си я откраднал?

Аз се ухилих:

- Съвсем не съм я откраднал. Вчера ми я подари един пастор.

Тя поклати глава:

- Не знаеш ли, че човек не бива да си прави шега със святи неща?!

- Аз не се шегувам. Сега отивам в полицията, за да предам пистолета си – казах и разтворих ризата. Тя видя пистолета, който беше пъхнат под колана.

Очите ѝ безпомощно се лутаха от пистолета към Библията и обратно. В момента тя не знаеше какво да мисли за мен. Аз се изсмях и радостно затичах надолу към “Вашингтон парк”. Там се бяха събрали около 25 “Мау-мау”, които ме чакаха. Строихме се и с марш се приближихме към полицейския участък на “Сейнт Едуард стрийт”.

Изобщо не помислихме какви чувства може да предизвика у полицията нашето внезапно появяване пред участъка. Двадесет и пет от най-свирепите бандити в Бруклин маршируваха по средата на улицата и носеха целия си оръжеен арсенал. По-късно аз често благодарях на Бога, че постовият полицай пред участъка не беше алармирал, защото в такъв случай щяха да открият огън по нас без всякакво предупреждение.

Когато спряхме пред участъка, дежурният сержант отскочи назад и с бързо движение разкопча кобура на пистолета си.

- Какво има?!

- О’кей, човече! - обясни Израел. - Нямаме намерение да ви създаваме неприятности. Искаме просто да предадем оръжието си.

- Какво искате? - попита сержантът с недоверие. - Какво пак сте намислили?

Той се обърна и през рамо извика:

- Г-н лейтенант, мисля, че е по-добре сам да поговорите с тях.

Полицейският офицер застана пред вратата:

- Моля ви, ако обичате, извикайте някои от дежурните полицаи на улицата. Би било по-добре в случай на нападение.

Аз пристъпих напред:

- Вижте тук, г-н лейтенант! - казах аз и му показах своята Библия. - Снощи ми я подари пасторът. Ние не искаме повече да бъдем бандити. Ние станаме християни.

- Какъв пастор? - попита лейтенантът.

- Дейвид Уилкерсън. Ей такъв един, мършав, който винаги се върти тук, за да приказва с бандите. Ако не ни вярвате, може да го повикате по телефона.

- Сержант! Извикайте пастора и му кажете да дойде тук колкото е възможно по-бързо!

Сержантът избра номера и подаде слушалката на офицера.

- Г-н Уилкерсън, знаете ли, мисля, че ще бъде добре, ако веднага дойдете в полицейския участък на "Сейнт Едуард стрийт". Целият участък е пълен с "Мау-мау" и аз просто не знам какво да правя с тях.

След това той се обърна към нас:

- Подредете се, момчета! Всички пистолети да се поставят на гишето, мунициите - също!

Полицаяте не вярваха на очите си. Междувременно в помещението бяха влезли още четирима от тях и сега всички гледаха с изненада растящата купчина от огнестрелно и всякакъв друг вид оръжие. След това Израел помоли лейтенанта да се подпише в моята Библия. В този момент в помещението влезе Дейвид Уилкерсън. Той хвърли бърз поглед към нас и се приближи към лейтенанта, който беше извикал всички полицаи.

- Господин пастор - каза той, - искам да ви стисна ръката!

Уилкерсън се огледа въпросително, а после пое ръката на офицера и я стисна силно.

- Как успяхте да сторите това? - попита лейтенантът. - Тези момчета ни бяха обявили война и от години ни създаваха мъчнотии и грижи. И ето, изведнъж тази сутрин те се появиха тук и знаете ли какво пожелаха?

Уилкерсън поклати глава.

- Искат да напишем имената си в Библията, която сте им подарили.

Уилкерсън онемя.

- Какво сте поискали от полицията? - попита той.

Аз отворих Библията си и показах името на офицера, което беше написано на първата страница.

- Виждате ли, лейтенант - каза Уилкерсън, - тук се е намесила Божията ръка.

След това всички излязохме на улицата, като оставихме зад нас удивените полицаи, които все още гледаха купчината оръжие, оставено от нас в участъка.

Обиколихме Дейвид Уилкерсън и Израел каза:

- Дейви, почти цяла нощ четох Библията си. Намерих там моето име - Израел! Това съм аз! Та аз съм бил известен!

Няколко седмици по-късно ме посети пастор Арс - ръководител на испанската църква. По това време и Израел беше при мен. Той ни покани да отидем на другата вечер в неговата църква, за да дадем нашите свидетелства.

Това беше първото богослужение, в което вземах думата. Двамата с Израел стояхме на амвона пред претъпканата с хора църква. След проповедта пастор Арс ме замоли да разкажа за срещата ми с Исуса.

След моето свидетелство думата получи Израел. За първи път го слушах да говори открито. Със силен и твърд глас той разказваше всички събития, които го бяха довели до покаяние. Независимо от това, че през последната седмица бяхме ежедневно заедно, аз за първи път почувствах дълбочината на неговите чувства. Той се изразяваше красиво и убедително. Неговите думи ме връщаха отново към вечерта в "Сейнт Никълъс хол", когато Израел с голяма радост слушаше Евангелието. Спомних си за моето държание към Дейвид Уилкерсън. Аз тогава го мразех. Той искаше да ми покаже Божията любов, а аз се изплюх в лицето му. Псувах го и го заплашвах с убийство.

- Аз още не бях убеден в онова, което Уилкерсън проповядваше - продължи Израел своя разказ. - Един ден той дойде при мен и ме замоли да го запозная с някои ръководители на банди. Трябваше да ги поканим на голямото събрание в "Сейнт Ник". Вървахме заедно през Бруклин и аз му показвах отдалеч малкия Джо-Джо - президента на "Драконите" от Кони Айследн. Предупреждавах го, че враждуваме с тях и Джо-Джо не трябва да знае, че аз съм негов приятел. Когато Уилкерсън се приближи до него,

Джо-Джо наблюдава известно време пастора, а после тънко, през зъби се изплю в обувките му. Това беше израз на най-голямо презрение. После му каза:

- Затваряй си устата! Ти си богат хлапак и няма какво да търсиш тук. Ти идваш в Ню Йорк и говориш големи приказки за Бога, за хората, които трябва да се променят. Носиш лачени обувки и панталони с изгладен ръб, а ние нямаме нищо. Моят, дъртият ме изхвърли, защото живеем 10 души в една дупка и няма какво да ядем. Човече, твоята физиономия ми е противна. По-добре изчезвай, докато не съм те погъделичкал с ножа си.

Разбрах, че тези думи засегнаха сърцето на Дейвид. Аз ги чух скрит зад едно стълбище. Дейвид разбираше, че Джо-Джо казва истината. По-късно Уилкерсън ми каза, че си спомнил думите на генерал Буут (основателят на "Армията на спасението"): "Не е възможно да стоплиш сърцата на хората с Божията любов, докато в същото време пръстите на краката им замръзват!" Може би в момента не цитирам точно, но това съм запомнил. И знаете ли какво направи той? Дейвид седна на уличния тротоар, събу обувките си и ги подари на Джо-Джо. Малкият Джо-Джо погледна въпросително Уилкерсън и запита:

- Какво искате да ми докажете с това, пасторе? Че имате сърце или нещо подобно? В никакъв случай няма да обуя тези обувки!

Но Дейвид каза:

- Ти преди малко се ядосваше на моите обувки. Сега или ги обуи, или престани да упрекваш другите!

Накрая Джо-Джо обу обувките, а Дейвид тръгна към своята кола. Той трябваше да мине по чорапи цели два квартала. Хората наоколо се бутаха и смееха. След този случай разбрах, че той действително е сериозен човек.

Всичко, което Уилкерсън ми беше казал до сега, не бе докоснало сърцето ми. Но той не беше празнословец. В този момент разбрах, че няма сила, която да се противопостави на един човек, който живее по този начин.

След богослужението хората се блъскаха към предверието или стояха навън на тротоара. Аз дълго стисках ръцете на хората, които се протягаха от всички страни. Едва успях да се добера до вратата. В този миг на отсрещната страна на тротоара изскърцаха спирачките на две коли. Една жена извика. Видях как от отворените прозорци на колите са показваха дулата на автоматично оръжие. Това бяха "Епископите". Те откриха огън по мен. Хвърлих се на земята и куршумите се забиха над главата ми в стената. Колите изчезнаха в тъмнината.

Когато възбудата поотмина, един възрастен човек се приближи до мен и постави ръка на рамото ми:

- Не загубвай кураж, сине мой! Ти трябва да се чувстваш щастлив, че сатаната те преследва. Ти ще вършиш големи дела за Бога, ако устоиш до край.

Наистина аз исках да направя нещо голямо за Бога, но не бях сигурен дали трябва да се чувствам щастлив, когато дяволът изпращаше "Епископите" да ме убият. Пастор Арс предложи да спим у дома му, но аз предпочетох да си тръгна сам. Мистър Делгалдо, един от съработниците на Уилкерсън, ми предложи да преспя у него. Той беше симпатичен, добре облечен човек и не се срамуваше от невъзможните ми маниери и не съвсем прилични дрехи. Но аз отклоних поканата му. Когато пресичах "Вандербилд авеню", забелязах Лока, който седеше пред тяхната къща.

- Ало, Ники! Вярно ли е, че си излязъл от бандата?

Аз кимнах с глава.

- Ти ни липсваш, Ники! Всичко е по-различно, откакто не си вече с нас.

Изведнъж някой отзад ме стисна за врата.

- Ей, вие наистина искате да ме върнете при вас - казах аз, като мислех, че е някой от нашата банда. Но лицето на Лока изразяваше ужас.

Обърнах се и видях Джо - апаха, когото някога отвлякохме и наредихме добре с нашите цигари. Докато се опитвах да се измъкна от неговата хватка, видях как ножът му блесна в дясната му ръка. С лявата ръка той здраво притискаше шията ми, а с дясната се мъчеше да ме намушка в ребрата. Аз издигнах свободната си ръка високо и отблъснах с всичка сила острието на ножа. То обаче се заби между пръстите ми така, че разряза цялата ми длан. Изохках от болка.

- Този път ще те убия! - изсъска той. - Ако мислиш, че можеш да се измъкнеш и да се криеш зад църквата, жестоко се лъжеш. Аз ще доставя удоволствие на света, когато го очистя от един страхливец, който изведнъж се прави на много набожен.

- Изчезвай! Хлапакът е луд! - изкрещях на Лока. Отскочих назад и откъснах антената на една от паркиралите коли. В моята ръка антената беше също така смъртоносно оръжие, както и камата.

Започнах да обикалям момчето и размахвах металната пръчка във въздуха. Отново бях в стихията си. Антената държах в лявата ръка, а с кървящата си дясна ръка се стараех да се предпазвам от неговия нож.

- Ела, момчето ми! - извиках аз. - Опитай още веднъж! Само още един път и това ще бъде последният ти опит.

Очите на противника ми горяха от омраза. В момента мислех, че трябва да го убия, защото нищо друго не би могло да го спре. Той се нахвърли върху мен и аз едва успях да отскоча. Ножът му мина на милиметри от тялото ми. Вдигнах антената, за да го ударя по незащитеното лице. Изведнъж почувствах, че Джо не е мой враг. Той също беше човек. Съжалявах го. Той стоеше безпомощен в мрака и вулгарно ме псуваше. Лицето му бе изкривено от злоба. Можех да си представя какво бих сторил при подобно положение преди няколко седмици. В този момент притича Лока и бутна в ръцете ми бутилка от уиски.

- Удари го, Ники!

Момчето побягна.

- Хвърли я след него, Ники! Хвърли я след него!

Вдигнах ръка, но вместо да я запратя по главата на бягащия Джое, аз я разбих в съседната стена. След това превързах ръката с носната си кърпа. Тя веднага почервения от кръв. Лока изтича до тяхната къща и ми донесе една кърпа за лице. Той искаше да ме заведе до тях, но аз не се съгласих.

На кръстовището, докато чаках да светне зелената светлина, забелязах, че очите ми се премрежват. Трябваше да пресека улицата, преди да загубя съзнание.

Промъкнах се между колите. В този момент чух вик и един "Мау-мау" скочи към мен. Това беше Тарзан, който носеше широка мексиканска шапка.

- Искаш да се самоубиеш ли, Ники? - попита той. Приятелите ми и без това ме считаха за полудял след моето обръщение.

- Ранен съм доста тежко. Заведи ме при Израел.

Той ме заведе до там и ние изкачихме петте етажа. Майка му отвори вратата, Израел излезе от другата стая, видя ни и започна да се смее:

- Какво става с теб, момче?

- Един "Апах" искаше да ме убие.

- Тъй ли? Мислех, че такова нещо изобщо не може да се случи.

Майката на Израел ни прекъсна и ме убеди, че трябва да отида в болница.

Израел и Тарзан ми помогнаха да слеза по стълбите и ме заведоха до най-близката болница. Помолих Израел да съобщи на брат ми Франк за случилото се.

Почаках, докато лекарят прегледа раната ми. Няколко сухожилия бяха прерязани. Когато слизахме по стълбите надолу, забелязах, че Израел беше станал сериозен.

- Никакъв страх, Ники! Ние ще пипнем хлапака, който те нареди така.

Исках да му кажа, че вече не бива да мисли за отмъщение, обаче вратата се затвори тихо зад мен.

Рано на другата сутрин Израел беше отново при мен. В държанието му нямаше никаква промяна, но главата му беше остригана до кожата.

- Ей, какъв е тоя фар, дето си лъснал? - засмях се аз.

Израел придоби странното изражение на лицето си.

- Човече, те първо се опитаха да ни разстрелят като кучета до църквата. След това ни нападнаха с ножове. Цялата тази история няма нищо общо с Божията любов. А на Джое аз лично ще му платя!

С усилие се изправих в леглото:

- Ти не трябва да правиш нищо. Снощи можех да го очистя, обаче Бог не ми позволи. Ако ти отново излезеш на улицата, вече никога няма да се върнеш. Помни си какво каза Дейвид: "Ръката, която се поставя на ралото, не трябва да се оттегля назад!" Израел, ти няма да започнеш отново!

Едва сега забелязах, че Лидия и Лорета бяха дошли заедно с него. Още слаб от кръвоизлива и операцията, аз паднах безпомощно на възглавницата. Дясната ми ръка беше гипсирана от пръстите до лакътя. Лорета - едно хубаво чернокосо италианско момиче, с което бях излизал няколко пъти, се обади:

- Ники, Израел има право. Тези хлапаци ще дойдат в болницата и ще те убият, ако не се върнеш в бандата. Ние всички те чакаме!

Отправих поглед към Лидия. Тя наведе глава

- Ники, аз трябва да ти кажа нещо. Срамувам се, че едва сега ти го казвам. Аз вярвам в Бога от две години.

- Какво? - погледнах я аз със съмнение. - Ти си мислиш, че си била през цялото време християнка и не си ми казала това? Как си могла да живееш така до сега?! Християните се държат по друг начин. Аз се срамувам за теб пред Бога.

Лидия прехапа долната си устна, борейки се със сълзите. После падна на колене пред леглото и продължи:

- Срамувам се, Ники! Но аз се боях да ти разкажа нещо за Исуса. Мислех, че ще ме отхвърлиш.

Израел се приближи от другата страна на леглото.

- Ники, сега не трябва да се вълнуваш! Ние ще говорим по този въпрос по-късно. Сега моята Лорета и аз мислим, че ти трябва да се върнеш отново в бандата. Помисли върху това и не си създавай грижи! Аз ще поприказвам с другите момчета и ще пипнем този хлапак.

Аз отвърнах лице от него. Лорета се наведе над мен и ме целуна по бузата. Когато и Лидия ме целуна, усетих и сълзите ѝ върху лицето си.

- Съжалявам, Ники! Моля те, прости ми!

Когато си отидоха, почувствах присъствието на сатана почти физически. Той говореше чрез Израел и Лорета.

- Ники - шепнеше той, - ти си глупак! Върни се отново в бандата. Помни си колко хубаво беше там! Колко доволен беше, когато можеше да си отмъстиш. Ти си оставил бандата си в нужда, Ники. Никога не е късно да се обърнеш отново към Христа. - Докато сатана така ме изкушаваше, влезе сестрата с един поднос. Аз чувах все шепота: - Снощи ти за първи път в живота си не се отбранява. Ти си станал страхливец. Ти, големият, силен Ники Круц, се остави да бъдеш бит от един "Апах"!

- Мистър Круц!

Това беше гласът на медицинската сестра, която стоеше до леглото ми. Аз вдигнах ръка и ударих подноса с таблетките, които тя ми предлагаше.

- Изчезвай веднага от тук!

Исках да кажа още нещо, обаче думите заседнаха в гърлото ми. Всички стари псувни и ругатни бяха изчезнали. Не можех да си ги спомня. Стоях с отворена уста.

- Съжалявам много! - казах аз. - Моля ви, ако обичате, извикайте пастор Арс!

Сестрата, без да промълви нито една дума, събра счупените съдове и излезе. Скоро след това пристигна пастор Арс и се моли с мен. Тогава почувствах, че целият дух, който ме беше обладал, ме напусна. Пасторът каза, че ще помоли мистър Делаго да се грижи за мен.

Вечерта, след като сестрата ми помогна да сменя пижамата си, аз коленичих пред леглото. Следобед второто легло в стаята беше заето от нов болен. Мислех, че моят съсед спи и се молих на глас, защото изобщо не знаех как да се моля. За мен молитвата беше един разговор с Бога и аз трябваше да говоря високо. Молах Бога да прости на момчето, което ме беше наранило. Да го пази от нещастие, докато познае Исуса. Молах се Той да ми прости отношенията с Лидия и за това, че бях ударил подноса с лекарствата на сестрата. Обещах Му да отида навсякъде и да върша всичко, каквото Той поиска от мен. Казах Му, че не се страхувам от смъртта, но Го моля да ме остави жив, за да мога да разкажа един ден на майка си и баща си за Исуса. Стоях дълго време на колене. После се изправих. Хвърлих се в леглото и веднага заспах.

На другата сутрин трябваше да бъда изписан. Преди да напусна стаята, моят съсед промърмори нещо и ме повика с ръка. Той беше възрастен човек. В гърлото му имаше тръба.

- Снощи аз лежах буден - каза той с усилие.

Изведнъж почувствах неудобство и се усмихнах глупаво.

- Благодаря за молитвата ти.

- Но аз не се молих за вас!

Старият човек ме хвана за ръката със студените си и влажни пръсти. Той беше много отпаднал.

- Ти се заблуждаваш. Ти се моли за мен. И аз се молих. За първи път от много години аз се молих и сега съм готов да направя онова, което Исус желае от мен. Благодаря ти!

През целия си живот до сега, аз никога не бях се опитвал да извърша нещо полезно за друг човек. Сега изпитах силно, благородно чувство, че Господ ме беше употребил като Свой инструмент. Аз бях щастлив.

Мистър Делгадо ме чакаше в залата. Той беше уредил вече моята сметка и ме отведе в колата си.

- Снощи се обадих на Дейвид Уилкерсън. Той ръководи поредица от събрания в Елмира и ме помоли утре вечер да ви отведе заедно с Израел при него.

- Израел се върна отново в бандата. Аз не вярвам, че той ще дойде с нас.

- Ние ще го посетим тази вечер. Ти трябва да останеш при мен, за да си на сигурно място.

Беше почти ирония на съдбата, че трябваше да отида при Уилкерсън в Елмира, където по-рано полицията насила искаше да ме изпрати, но по съвсем други причини...

На следващата сутрин станахме рано и потеглихме към Бруклин. Израел се беше съгласил да пътува с нас и трябваше в седем часа да се срещнем на определеното място. Когато пристигнахме, него го нямаше. Почувствах силно безпокойство. Обиколихме няколко пъти квартала, но не го открихме. Отидохме до жилището му, но той не беше там.

- Ще можем ли още веднъж да минем край блока? - попитах аз. - Може наистина да сме го пропуснали.

- Добре, Ники! - каза мистър Делгадо. - Зная, че обичаш Израел и се боиш да не се върне в бандата. И аз мисля така, но ще трябва да минем наистина само веднъж през квартала, защото Уилкерсън ни очаква точно в 14 часа, а до Елмира имаме около шест часа път.

Когато градът остана далече зад нас, аз се облегнах с въздишка на седалката. Сърцето ми беше пълно с дълбока тъга, защото бяхме изоставили Израел. Трябваше да минат цели шест години, докато ние отново се срещнем.

Вечерта Дейвид ме представи на хората от Елмира и аз дадох своето свидетелство. Той ми препоръча да разкажа историята си точно такава, каквато я бях преживял. Всички подробности не ми се отдадоха. Бях забравил някои събития, но се надявах, че това, което казах, беше задоволително. Накрая Дейвид покани онези, които желаят да предадат сърцата си на Исуса. Мнозина излязоха напред и в мен се зароди усещането, че Господ е приготвил за мен особена служба, защото чувствах как Той действа в моя живот.

През следващите дни аз имах възможността да разговарям дълго с Уилкерсън. Той ме попита дали желая да се посветя в служба на Бога. Отговорих му, че зная твърде малко за Него и говоря доста несъвършено английски език. Дейвид ми каза, че Господ е докоснал сърцето ми и ме води по този път. Той обеща да направи всичко възможно, за да ме изпрати в някое добро училище.

Училище! От три години не бях посещавал никакво училище. Навремето ме бяха изхвърлили от там.

- Дейвид! Ти няма да ме изпратиш отново на училище! Директорът ме заплаши, че ако се явя още веднъж там, ще бъда предаден на полицията.

Дейвид се засмя:

- Нямам предвид твоето старо училище, Ники. Желает ли да отидеш в Калифорния?

- Къде?

- В Калифорния. Тя се намира на западния бряг.

- А близо ли е до Манхатън?

Уилкерсън се засмя високо:

- Ники, Ники! Бог ще има доста работа с теб, но аз вярвам твърдо, че Той ще успее. Чрез твоята служба Той ще извърши големи дела. Вярвам твърдо в това, моето момче!

Аз поклатих глава. Доколкото бях чувал, полицаите в Манхатън бяха също толкова лоши, както и в Бруклин. Ако той иска да ме изпрати на училище, то по-добре е да напусна Ню Йорк. Дейвид искаше да остана в Елмира, докато се получи отговор от библийското училище в Ла Пуенте, Калифорния, близо до Лос Анджелос. Въпреки че няхах диплома за завършено образование, Дейвид помоли да бъда приет в училището.

В Елмира не се чувствах много добре. Някой беше разпространил слуха, че съм все още шеф на бандити и подготвям нови набези. Дейвид се ядосваше много на тези слухове. Една вечер той ми говори за кръщение. Аз го слушах внимателно, но все пак не можах да разбера какво точно ми обяснява. Разказваше ми за покаянието на Павел. Три дни след това - за кръщение със Святия Дух и за това как Павел получил нова сила.

- И ти се нуждаеш от това, Ники! - каза Дейвид. - Бог иска да ти даде нова сила и Своите дарби за бъдещата ти служба.

- Какви дарби? - попитах аз.

Той отвори на I-во Коринтяни 12:1-10 и ми обясни деветте дарби на Святия Дух.

- Ти ще получиш някои от тях, когато Святият Дух те кръсти. Може би няма да получиш всичките, но сигурно поне няколко.

- Мислиш ли, че аз ще мога да говоря по-добре английски, без да съм ходил на училище?

Дейвид понечи да отговори, но после затвори Библията.

- Господ каза на апостолите Си, че трябва да имат търпение, докато получат сила. Аз също не искам да прибързвам. Ние ще чакаме. Бог ще те кръсти, когато дойде твоето време.

Той изключи осветлението.

- Ако Господ ми даде друг език, надявам се това да бъде италиански. Аз познавам едно мило италианско момиче, което обичам...

Уилкерсън дълбоко въздъхна.

- Спи, Ники! Вече е почти сутрин, а ние имаме още много работа в този град, който те счита все още за шеф на банда. Ако Господ ти даде друг език, Той трябва да ти помогне да обясниш на хората, че вече не си гангстер.

На следващата сутрин Дейвид ме погледна много загрижено, когато се върна от града.

- Ти не изглеждаш добре, Ники! - каза той. - Ще трябва да те изпратим някъде, но къде точно, и аз не зная.

- Вярваш ли, че Бог е послушал снощи молитвата ми? - попитах аз.

Дейвид ме погледна засегнат.

- Да, разбира се! Вярвам в това!

- Ти моли ли се Господ да ме закриля?

- Нали знаеш?!

- Защо тогава се боиш?

Дейвид ме гледа дълго и мълчаливо. После каза:

- Хайде на закуска! Гладен съм като вълк! А ти?

Няколко дни по-късно той донесе радостното известие, че в Ла Пуенте са готови да ме приемат. Аз заминах още същия ден за Ню Йорк, а от там трябваше да продължа за Калифорния. Вече не чувствах неудобство, че се връщам в Ню Йорк. Спомних си последното пътуване и бях много щастлив. Този път аз наистина излязох от моята пустиня.

На автобусната станция трябваше да чакам около пет часа, докато Дейвид ме вземе. Бях му обещал да го чакам тук, за да спестя евентуални неприятности. Но те се появяват тъкмо тогава, когато мислиш, че си ги надхитрил. Този път те дойдоха под образа на десет "Викериос", които ме обкръжиха мълчаливо, докато седях на пейката в чакалнята и четях вестник.

- Я вижте какво красиво момченце седи тук - каза един от тях и погледна ухилено новия ми костюм и хубавата вратовръзка. - Слушай, малкия, ти да не би да не знаеш, че тук е територията на "Викериос"?

Един от тях се намеси:

- Това е момчето от "Мау-мау", което изведнъж стана набожно.

Друг се приближи към мен и постави пръст на челото ми:

- Кажи, попе, мога ли да те пипна? Може би ще стана малко по-свят, ако се залепя за теб?

Той сви ръката си в юмрук пред лицето ми.

- Искаш ли да получиш един нож в стомаха? - отговорих му аз. - Направиш ли още веднъж това, ще бъдеш мъртъв!

- Хей! - момчето скочи изненадано назад. - Престанете! Този има вид на пастор, но говори като... - и той употреби една неприлична дума.

Преди да успее да каже още нещо, аз бях на крака и с двата си юмрука го ударих в стомаха. Той се сви и аз нанесох същия удар в тила му. В следващия миг младежът лежеше в безсъзнание на пода. Другите момчета бяха твърде изненадани, за да могат да предприемат нещо. Хората в автобусната станция се криеха зад пейките. Бързо започнах да се изтеглям с гръб към изхода.

- Ако някой от вас се опита да мръдне, ще ви избия до един! Сега ще извикам “Мау-мау” и след един час отново сме тук. Тогава ще ви стане наистина гадно.

Те знаеха, че говоря сериозно, защото бях чували за “Мау-мау” и не искаха да имат неприятности. Бързо се измъкнах през изхода и побягнах по улицата.

- Ще се върна отново! - извиках им аз.

След това се качих на метрото и минах покрай една испанска църква. Нещо ме спря и ме върна назад. Изкачих се по стълбите нагоре. “Може би първо трябва да се помоля, преди да извикам “Мау-мау” - помислих си аз.

Когато прекрачих прага на църквата, забравих и “Мау-мау” и “Висериос”. Аз мислех за Исуса и новия живот, който лежеше пред мен. Не знаех колко дълго съм се молил там, но по едно време почувствах, че някой се докосна до мен. Когато се обърнах, видях Дейвид Уилкерсън.

- Когато не те намерих на автобусната станция, помислих, че трябва да те потърся някъде наблизо - каза той.

- Разбира се! - отговорих аз. - И какво си помисли? Къде можеше да ме намериш? Може би отново при бандата?

Той се засмя и ние тръгнахме към колата.

ТРУДНО УЧИЛИЩЕ

Библейският институт в Ла Пуенте не може да се нарече импозантен. Той се намира в една тясна ивица земя, близо до града. Болшинството от 70-те студенти говорят испански и почти всички идват от християнски семейства.

Стив Моралес и аз пристигнахме със самолета от Ню Йорк. Училището се различаваше коренно от онова, което бях посещавал до сега. Тук цареше строг ред и дневният режим се изпълняваше точно. Лекциите се провеждаха от вторник до събота. Болшинството от студентите живееха в бараки на територията на института.

Трябваше да минат няколко месеца, докато свикна с училището. Досега бях правил и чел само онова, което исках. Тук цареше пълен ред. От събуждането в шест часа заранта до изгасването на лампите в 21.30, всичко ставаше под звънец. Нямах никакво свободно време. Успоредно с ежедневните шест часа лекции и подготовка за следващия ден ни очакваше работа, а така също и определено време за молитва. Най-големият ми проблем се състоеше в това, че не можех да разговарям с момичетата. Последното беше строго забранено. Ние можехме да откраднем само няколко тайни мига преди започването на лекции или при периодичното дежурство в кухнята.

Един от принципите на училището беше спазване на дисциплината и пълно подчинение. А аз се нуждаех от тази строгост. Яденето беше изобилно, но не и вкусно. Закуската ни се състоеше например от топла овесена каша и препечени хлебчета. Веднъж в седмицата ни даваха допълнително по едно яйце.

Учителите проявяваха към мен голямо търпение. Отначало не знаех как да се държа и тази несигурност ме потискаше. Опитах се да я компенсирам, като понякога бях непокорен, а друг път - снизходителен.

Спомням си как една сутрин през първите месеци на моето следване стояхме изправени докато нашият учител произнасяше безкрайна молитва. Едно хубаво, чернокосо и много симпатично мексиканско момиче стоеше пред мен. Отдавна се възхищавах от нейната външност, но никога не ми се отдаваше да насоча вниманието ѝ към мен. По време на молитвата тихо изтеглих стола ѝ назад. Сега тя сигурно щеше да ме забележи! О, и как ме забеляза! От неудобното си положение на пода тя ми хвърли унищожителен поглед. Когато се наведох да ѝ помогна да се изправи, не можах да въздържа смеха си. Тя не каза нищо. Само очите ѝ излъчваха гняв. Изведнъж почувствах, че положението не беше никак комично. Когато наместваше стола, тя го постави върху крака ми. Стори ми се, че до сега не бях изпитвал такава страшна болка. Чувствах, че кръвта ми се оттегли от лицето и се страхувах да не падна в безсъзнание. Целият клас се смееше, а тя ме погледна така, като че ли нищо не беше се случило. Все пак очите ѝ излъчваха такава сила, която можеше да пробие танкова броня. Професорът се закашля и каза:

- Нека да започнем работа! Мистър Круц, вие сигурно сте се подготвили, нали?

Исках да отговоря нещо, но кракът ми така силно ме болеше, че не успях да кажа нито дума.

- Мистър Круц, вие знаете какво е наказанието за онези, които не се подготвят за учебните занятия. Имате езикови трудности и не сте свикнали с академичното мислене. Трябва да знаете, че всички сме много снизходителни към вас, но вие не ни помагате. Затова няма друг изход, освен да ви върнем обратно в Ню Йорк. Питам ви още веднъж, готов ли сте?

Аз кимнах и се изправих. Главата ми беше съвсем празна. Помъкнах се напред и заставах пред класа. Погледнах хубавото момиче с тъмните очи. Тя се засмя подигравателно и отвори тетрадката си така, че аз можех да чета свободно материала, по който трябваше да говоря. Погледнах учителя. Тихо се извиних и напуснах класа. Бях станал смешен. Мислех, че ще предизвикам смях и всички ще реагират, както това ставаше в бандата. Обаче тези хора бяха други. Те ме толерираха, защото им създавах трудности. Аз бях просто неудачник.

Отидох до занималнята и написах дълго писмо на Дейвид. Споделих с него колко тежко ми е тук и че е било грешка да ме изпраща на училище. Съжалявах, че трябва да го разочаровам, но по-нататъшното ми оставане тук би го разочаровало още повече. Накрая го молах да ми изпрати пари за билет до Ню Йорк. Облепих писмото с марки за "Бърза поща" и го изпратих на адреса му в Пенсилвания. Седмица по-късно пристигна отговорът на Уилкерсън. Разтреперан скъсах плика и намерих в него следната бележка:

"Мили Ники, радвам се, че работиш така добре! Съжалявам много, но в момента не разполагам с излишни средства. Ще ти пиша отново, когато се почувствам по-добре финансово. Твой приятел, Дейвид."

Бях разочарован. Няколко часа по-късно написах писмо до мистър Делгадо. Знаех, че той има пари. Тъй като беше неудобно да му призная колко трудно беше в училището, писах му, че семейството ми в Порто Рико се нуждае от пари и поради това трябва да се върна у дома, за да се грижа за тях. Въпреки, че от една година няха никакво известие от моите родители, тази история ми се видя единствената възможност да постигна целта си.

Скоро получих следния отговор: "Мили Ники, радвам се, че ми се обади. Изпратих пари на семейството ти, за да можеш спокойно да продължиш образованието си. Бог да те благослови!"

Тази вечер аз отидох при ректора на училището, за да споделя моите проблеми. Бунтувах се срещу всеки авторитет. Предния ден беше мой ред да мия аудиторията, но

аз хвърлих парцала в ъгъла и казах, че съм дошъл в Калифорния да науча нещо, а не да работя като роб. Макар да знаех, че не трябва да мисля като стария Ники, не можех да се променя. Когато другите момчета от спалнята се опитваха да ми вдъхнат кураж, аз отклонявах въпроса и им казвах, че са твърде добри към мен. Бях и си оставах само един неудачник, един гангстер. Те ми предлагаха своето приятелство, но аз не ги допусках до сърцето си. Ректорът Лопец беше нисък човек с бронзово кафява кожа. Той ме изслуша, кимайки с глава. После протегна ръка към своята стара Библия, която беше затрупана от куп недовършени книжа.

- Ники! Ти искаш да следваш Исуса. Но никога няма да постигнеш истинска победа в своя живот, ако нямаш силата на Христа и Неговия Дух.

Аз седях и слушах как Дийн Лопец разказваше с Библия в ръка за чудната победа, която ме очаква, ако приема Неговия Дух. Слушах внимателно. Пръстите на ректора с лекота прелистваха страниците на Библията:

- "Исус взе няколко Свои ученици, за да се молят в Гетсиманската градина, но когато Той не беше близо до тях, те заспаха."

Аз си мислех: "Това съм аз! Зная какво се очаква от мен, но нямам сили да го направя. Аз Го обичам и искам да Му служа, но съм много слаб!" Ректорът продължи да говори, като държеше ръката си върху подвързията на Библията:

- Тогава Петър излезе късно през нощта навън от двореца. Щом се отдалечи от Господа, той загуби Неговата сила. И в тази нощ една проста слугиня можа да накара Петър да се отрече от своя Бог. Да, Ники! Така е с всички нас. Колко ужасно е, че Исус през време на изпитанията трябваше да бъде Сам.

Аз желях да бъда при Него и да умра с Него, но чувствах, че съм точно такъв, какъвто беше Петър. След това ректорът отново отвори Библията на "Деяния на апостолите" и попита:

- Спомняш ли си, Ники, какво се случи след разпятието?

Поклатих глава в знак на отрицание.

- Апостолите се отказаха. Те се върнаха към своите рибарски лодки. Но възкръсналият Исус им се яви и каза да чакат, докато получат нова сила - обещаната сила на Святия Дух. Последното обещание, което Исус даде на Своите ученици беше обещанието за тази сила. Тук, в първата глава на "Деяния на апостолите", осми стих четем: **"Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух и ще бъдете свидетели за Мен, както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария и до края на света."** Трябва да се получи сила. И когато апостолите получиха тази сила, те станаха съвсем други. Вече можеха да бъдат свидетели. Духът беше дошъл по един чуден, категоричен начин от небето и беше изпълнил всеки един от апостолите със същата сила, която притежаваше Исус.

- Ако Господ изпраща Своя Дух - попитах аз, като се въртах неспокойно на стола си, - защо не Го изпрати и на мен?

- Той е направил вече това - успокои ме ректорът. После се изправи и започна да се разхожда зад своята писалищна маса. - Той го е направил..., но ти не си Го получил.

- Това не мога да разбера. Аз се опитвах да променя живота си, да се отрека от греховете си. Постих и се молих, но нищо не се случваше. Какво трябва още да направя?

Той се засмя:

- Ти не трябва да правиш нищо, Ники! Трябва да се молиш за това.

Той замълча известно време, а после ми каза:

- Светът се нуждае от твоя глас, Ники! Все още в Америка стотици хиляди младежи живеят в грях и престъпление. Те са в обятията на омразата, на греха и страха. Те се нуждаят от един силен глас. Глас, който познава техния път в тинята и мизерията.

Един глас, който ще ги насочи към Исуса. Сухите проповеди от амвона не достигат до техните уши. Те също не се вслушват в гласа и на социалните работници, и на големите евангелизатори. Те не ходят на църква. Те се нуждаят от един човек. Ти говориш техния език. Живял си така, както те живеят. Бил си като тях. Ти си мразел така, както те мразят. Ти си имал страх, какъвто те имат. И Бог те е измъкнал от горещата лава, за да можеш да водиш другите и да им покажеш пътя към кръста. - Ректорът се засмя. - Аз съм убеден, че не е далеч времето, когато твоят живот ще се промени напълно. Аз ще се моля за теб и ти се моли за себе си.

Погледнах часовника. Той отброи два часа сутринта. Бяхме разговаряли четири часа.

След този разговор се захех много сериозно с лекциите и подготовката за изпитите си. Искях непременно да постигна контакти с класа. Нощем често отивах в църквата и молах Бога за Неговото водителство. Обаче не се случваше нищо. Като че ли църквата беше една тъмна килия, а моят глас не достигаше до Бога. "Сигурно не действам правилно - мислех си аз. - Трябва да опитам още веднъж."

- Исусе! - виках аз. - Аз съм Ники Круц! Нали ме познаваш? Стоя тук в църквата на Ла Поенте. Благослови ме!

Чаках отговора с цялото си сърце. Но отново нищо не се случи. Абсолютно нищо. Бавно тръгнах през парка към моето спално помещение. Въздухът ухаеше на жасмин. Тревата под краката ми беше влажна от нощната роса. В храстите се чуваха гласове на самотни щурци. Далеч някъде профуча камион. Луната се скри зад един облак - като човек, който затваря вратата след себе си. Уличните лампи блестяха, а вятърът раздвижваше палмовите клони над мен.

Тихо се вмъкнах в спалнята и се мушнах в леглото. Поставих ръце под главата си и се загледах в мрака. Чувах дишането на другите младежи.

- Боже! - молах се аз. - Цяла седмица Те моля за помощ, но се чувствам изоставен. Не мога да се справя. Аз знам защо не ме слушаш. Не съм достатъчно добър. Много по-лош съм от всички. Почти не мога да чета гладко. Не мога да мисля добре, да вземам правилни решения. Аз познавам най-добре законите на бандата. Тук не съм на своето място, защото съм толкова нечист и грешен. Искам да стана добър, но не мога без Твоя Дух да сторя това. - Картината на моята стая в Грийн Плейс застана пред очите ми. - Боже, не искам да се върна назад! Но просто не ми стигат силите. Всички тези момчета и момичета са по-добри от мен. Зная, че не съм от тяхната среда. Утре се връщам в Ню Йорк.

След това се обърнах и потънах в неспокоен сън. На следващия ден отидох на лекции, а после се прибрах в спалнята и опаковах багажа си. Бях твърдо решен да поема дългия път на автостоп. Беше безсмислено да остана повече тук! Вечерта, докато седях в леглото, изведнъж мислите ми бяха прекъснати от един колега.

- Ало, Ники, цял следобед те търся.

"Само ти ми липсваш - помислих си аз."

- Ники - продължи той и гласът му звучеше много приятелски, - тази вечер имаме библейски час в една малка мисионерска църква на булевард "Гуава". Искам да дойдеш с мен!

- Не днес, Джен! Уморен съм и имам много работа. Иди с някой друг колега.

- Няма други! - каза той и ме удари по рамото. - А освен това имам чувството, че точно ти трябва да дойдеш с мен.

- Така ли? Твоето чувство? Виж, приятелю, моето чувство ми говори, че точно днес трябва да остана тук и да работя. Сега изчезвай и ме остави на мира!

Легнах и му обърнах гръб.

- Няма да тръгна, докато не дойдеш с мен! - заяви той заядливо. Седна на леглото до мен и кръстоса крак върху крак.

Бях разочарован. Джен нямаше такт. Не вижда ли, че нямам никакво желание да ида с него?

- Е, добре! - казах аз. - Ще дойда, но не се чуди, ако заспя по време на молитва.

Бях твърдо решен веднага след това да изчезна. Бутнах в джоба си четката за зъби и няколко необходими дреболии. Останалата част от багажа щях да оставя тук. Той и без това нямаше голяма стойност.

Към 19.30 часа ние стигнахме малката църква. Грубите дървени пейки бяха буквално натъпкани със селяни.

“Най-малкото поне съм в добро общество - помислих си аз, - но всички тези хора тук са по-добри от мен, защото са искали да дойдат, а аз бях принуден.”

Джен проповядва около 15 минути. Аз седях на последния ред до един стар човек, чийто дрехи го издаваха, че идва направо от полето. Миришеше на трева. След като Джен произнесе заключителната молитва, чух старецът да казва:

- Исусе, Исусе, Исусе! Благодаря Ти, Исусе! Да, благодаря Ти, Исусе!

- Боже! - аз стиснах зъбите и се опитвах да задържа вълнението си.

Но... бентът се отпусти. Тръгнах по средната пътека.

Забелязах, че Джен беше застанал до мен.

- Бог искаше да те доведе тук тази вечер. Той ме изпрати при теб и ми каза да те доведе.

- От къде знаеше?

- Никой не знаеше! Никой, освен Бог. Ние всички се молахме за теб, защото вярваме, че Бог е приготвил за теб голяма и важна служба.

Исках да кажа нещо, но не можех да произнеса нито дума.

- Мога ли да се моля за тебе, Ники?

Вече не чувах онова, което ми говореше Джен. Не знаех дали той наистина се е молил. Изведнъж сърцето и устата ми се отвориха и аз започнах да хваля, славя и благодаря на Бога с думи и изречения, които никога досега не бях мислил. Струваше ми се, че са минали само няколко мига, когато Джон ме удари по рамото.

- Ники, време е! Трябва да се връщаме в училището.

Бяхме останали сами в църквата...

Блъснах вратата и пеейки с висок глас, влязох в стаята.

- Ей, какво става? Нещо ти липсва! - от всички страни полетяха към мен възгласници.

Загасих светлината. В душата ми гореше нова светлина, която вече никой не можеше да угаси.

КЪДЕТО ДОРИ И АНГЕЛИТЕ СЕ КОЛЕБАЯТ

Следващите дни бяха пълни с радост. В деня, когато давах свидетелството си пред класа, влезе Глория (така се казваше момичето с хубавите, тъмни очи, което седеше пред мен). Тя ми подаде ръка с някакво страхопочитание и каза:

- Бог да те благослови, Ники! Аз се молах за теб.

“Сигурно се молеше по-скоро да изчезна” - помислих си аз, но думите ѝ ме зарадваха.

През следващата седмица събрах целия си кураж и я помолих да дойде с мен на едно евангелизационно събрание, което щеше да се проведе в една от близките църкви. Тя се усмихна в знак на съгласие.

В продължение на цялата учебна година ние посещавахме заедно още много богослужения. Въпреки че никога не оставахме сами, аз все пак успях да разбера нещо за нея. Тя беше родена в Аризона. Родителите ѝ дошли от Италия. Когато била на пет години, семейството ѝ се преселило в Окланд и открило там магазин. В последните години на гимназията тя решила да се запише в Библейско училище. С течение на времето аз получих убеждението, че дълбоко в Глория нещо не е в ред. Строгата дисциплина в училището навярно беше една от причините за това. В края на втория семестър, тя ми каза, че не може да понесе следващата учебна година и след ваканцията няма да се върне. Бях горчиво разочарован.

През това лято аз останах при един колега в Лос Анжелос. Макар че цялото семейство беше много любезно с мен, Глория ми липсваше. Когато през есента започнахме занятията, получих писмо от нея. В него ми излагаше основанията си, защо е трябвало да напусне училището: “Моите опитности са различни от твоите - пишеше тя. - Въпреки че родителите ми притежаваха бар, аз съм възпитана в добра християнска атмосфера. Когато се покаях, преживях доста крайности. Казаха ми, че е грях да подражавам на живота в света. Аз се отказах от всичко. Дори не обличах и бански костюм. Никога не носех украшения, но всичко това не ми носеше радост. Когато отидох на училище, стана по-лошо. Искях да говоря с теб за това, но ние никога не можехме да намерим дори един миг лично за нас. Мога да се надявам само, че ти ще ме разбереш, но в училище няма да се върна.”

Втората учебна година премина доста бързо. Моите бележки се подобряваха. Това забелязваха и колегите ми. Понякога и проповядвах.

През април получих писмо от Уилкерсън. Той живееше в Пенсилвания. Канеше ме да отида през лятото в Ню Йорк, за да работим между бандите там. Беше запланирал да наеме една къща на “Клинтън авеню” и ме питаше дали не бих желал да прекарам семестриалната ваканция при него.

След вечеря се обадих на Дейвид по телефона. В слушалката за дълго звучеше сигналът, докато най-сетне някой се обади.

- Ало, Дейви, аз съм Ники. Да не би да съм попречил на вечерята ти?

- Имаш ли изобщо представа колко е часът?

- Да, разбира се, осем часа вечерта!

- Ники - в гласа му звучеше нотка на разочарование, - в Калифорния сега наистина може да е осем часа, обаче при нас е два часа сутринта. Гуен и аз спим от много часове. А ти успя да събудиш дори и бебето...

- Но, Дейвид, аз исках да ти обясня... - в този миг чух бебето да плаче.

- Кое би могло да бъде толкова важно, че не можа да дочакаш до сутринта, Ники?

- Толкова дълго не можех да чакам, Дейвид! Искях да ти кажа, че през лятото ще дойда в Ню Йорк и ще работя с теб!

- Чудесно, Ники! Наистина чудесно! Страшно съм развълнуван, а така също Гуен и бебето! Лека нощ!

Цялата нощ бях буден и мислех за моето завръщане.

По време на пътуването можах да разбера колко съм се променил. Когато самолетът започна да кръжи над летището, сърцето ми се изпълни с вълнение и спомени. Открих силуетите на “Емпайерстейтс Билдинг” и Бруклинския мост. Никога досега не бях имал представа колко голям беше този град. Моето сърце гореше от любов и състрадание към милионите хора, които живееха в асфалтовата джунгла на

греха и бяха пленници на разочарованието. Бях тъжен и все пак щастлив. Страхувах се, но все пак горях от желание да работя за Бога. Бях у дома. Дейвид ме очакваше на летището. Той ме прегърна и ме поведе към колата. Изслушах с внимание неговия план за “Тийн челенж”. Но почувствах, че е неспокоен. Попитах го за причината.

- Дейвид, чувал ли си нещо за Израел?

- Да, Ники, но той не е добре. В писмата си не исках да ти пиша, защото не исках да те тревожа. Той се намира в Елмира. През декември, веднага след като ти замина за Калифорния, той беше замесен в някакво убийство. От тогава е в затвора.

Почувствах как ръцете ми овлажняват. Поех дълбоко въздух.

- Кажи ми всичко, което знаеш, Дейви! Аз трябва да зная истината.

- За голямо съжаление научих това едва след като всичко бе свършено. Заминах за Ню Йорк и посетих майката на Израел. Тя с плач ми разказа, че той е имал само един шанс в живота си, но след това горчиво се е разочаровал и се върнал отново в бандата.

- Какво разочарование?

- Не знаеш ли?

- Да не би да си мислиш за желанието му да отмъсти на момчето, което ме рани тогава?

- Не! Става дума за друго нещо. Майка му ми каза всичко. В деня, в който те изписали от болницата, го посетил мистър Делгадо и го поканил да дойде заедно с теб в Елмира. Израел бил съгласен. На следващата сутрин той отишъл на уговореното място и чакал там от шест до девет часа. След това се върнал и заявил, че всички християни са банда от лицемери.

Обърнах се развълнуван към Дейвид:

- Ние го търсихме. Търсихме го навсякъде, но мистър Делгадо бързаше... Успя ли да го посетиш някога? Изобщо видял ли си го?

- Най-напред му писах, но той не може да отговаря. Разрешават му да пише само на най-близките си роднини. Дори лекциите му за задочно обучение, за които той се е записал в затвора, му се изпращат чрез затворническия свещеник. Все пак накрая получих разрешение за свиждане. Беше малко преди да го преместят в лагера “Кометек”. Можех да говоря с него само няколко минути. Трябва да лежи още три години.

След това Уилкерсън завърши с думите:

- Ние направихме за Израел всичко, което можахме, но градът е пълен с хора като него, на които все още не можем да помогнем. Готов ли си да започнеш работа?

- Да! - казах аз, но дълбоко в себе си чувствах, че работата ми никога няма да има истински успех, докато Израел не бъде свободен. - Утре ще посетя отново моите приятели от бандата.

- На твоето място не бих бил толкова прибързан, Ники! Докато ти беше в Калифорния, много неща се промениха. Спомняш ли си какво стана след твоето обръщение? Те едва не те убиха тогава. Има достатъчно работа в града. Не е необходимо да отидеш веднага при “Мау-мау”. Само глупаците отиват там, където и ангелите се колебаят.

Светофарът даде зелена светлина и ние изпреварихме един автобус.

- Да! Може би съм глупак, Дейвид, но този път съм един Божий глупак. Той ще бъде с мен и ще ме защитава.

Дейвид кимна усмихнато и сви по “Клинтън авеню”. Спря пред един жилищен блок и каза:

- Бог е твоят Водач, Ники! Не аз! Ако изпълняваш онова, което Той казва, ще преживееш много победи. Ела сега! Искam да те запозная с Търман и Луиз.

Бруклин не се беше променил. Няколко стари къщи бяха разрушени, но иначе всичко си вървеше по старому, така, както го бях оставил преди две години. Промененият бях аз. Бях понапълнял и косата ми беше подстригана, но истинската промяна се криеше в сърцето ми. Аз бях един нов Ники.

Докато се разхождах из “Вашингтон парк” сърцето ми биеше до пръсване. Оглеждах се да видя някой “Мау-мау”, но не знаех как трябва да ги поздравя и какво да им кажа. Как те ще реагират, като ме видят. На излизане от парка видях една група “Мау-мау”, събрани до оградата. Думите на Дейвид прозвучаха в душата ми: “Само глупаците отиват там, където дори и ангелите се колебаят”. Обаче Бог беше с мен! На улицата стояха и разговаряха 13 момчета, между които открих Уили Кротец. Приближих се и го потупах по рамото:

- Ей, Уили, старо момче!

Той се обърна и ме погледна.

- Я, кажи, ти да не си Ники?

- Да! Аз съм, същият!

- Човече, ти приличаш на светия или на нещо подобно.

- Спокойно, момчето ми! Пристигам току-що от Калифорния. Добре съм. Християнин съм и ходя на училище.

Той ме хвана за раменете. Завъртя ме няколко пъти и любопитно заоглежда дрехите и лицето ми.

- Човече! Ники! Просто невероятно!

След тези думи той се обърна към любопитните членове на бандата и каза:

- Шапки долу! Това е Ники - нашият бивш президент! Истински убиец! Той направи история от “Мау-мау”. Беше най-дивият между нас!

Всички момчета снеха шапки. Уили Кротец беше единственият от групата, когото аз още познавах. Другите бяха слушали за мен, затова ме обградиха и всеки искаше да се ръкува с мен. Поставих ръка на рамото на Уили и се усмихнах:

- Уили, хайде да се разходим малко из парка. Искам да поговоря с теб.

Напуснахме групата и тръгнахме из “Вашингтон парк”. Уили вървеше до мен с ръце в джобовете и тътреше обувките си в асфалта.

- Уили - прекъснах мълчанието, - искам да ти разкажа какво Христос направи в моя живот.

Подробно му разказах какво бях преживял през последните две години, след като напуснах бандата. Разказах му как Христос промени сърцето ми, как ме изведе през пустинята на греха и ме постави на място, където можех да се чувствам истинска творческа, човешка личност. Уили ме прекъсна. Забелязах, че гласът му трепереше:

- Престани, Ники! Не обичам тия работи. Когато говориш, чувствам, че в мен нещо не е в ред. Какво всъщност те промени? Ти не си вече старият Ники и аз се страхувам да разговарям с теб.

- Имаш право, Уили. Аз казах, че съм християнин и зная, че Христос действително ме направи нов човек. Аз вече не се страхувам от никого и никого не мразя. Сега обичам всички хора.

За първи път в живота си аз разбрах колко важно е да разкажа на моите стари приятели за Христос. Аз можех да видя у тях лицето на самотата, която се нарича страх. Точно това, което чувствах и аз навремето. На раздяла той ми обеща, че на следващия ден ще доведе бандата при мен. Тази вечер с радостно сърце се прибрах на “Клинтън авеню”. С всеки дъх, който поемах в гърдите си, показвах своята безкрайна благодарност към Бога. Спомних си как преди години тичах по полето пред нашата къща в Порто Рико и се опитвах да литна като птица. Най-сетне аз летях. Най-сетне се бях откъснал от земята.

Остатъкът от семестриалната ваканция прекарах с бандата. Проповядвах на улицата, водех индивидуални разговори. Често прекарвах по цял ден без да ям и забелязах, че този несъзнателен пост ми помагаше изключително много в моя живот. Междувременно с Глория си пишехме редовно и с времето нашата кореспонденция придобиваше все по-интимен характер.

Малко преди да замина за Калифорния при мен дойде един от помощниците на Дейвид и за моя голяма изненада, ми даде билет за отиване и връщане до Порто Рико. Можех да се прибера у дома.

Вече се смрачаваше, когато слязох от автобуса в Лас Пиедрас и поех познатия път към нашата къща на хълма. В сърцето ми възкръснаха множество спомени. Някой извика:

- Това е Ники! Ники Круц!

Видях как един човек се втурна нагоре по хълма, за да съобщи на родителите ми, че се връщам у дома си. Няколко секунди по-късно вратата се блъсна и четирима от по-малките ми братя се спуснаха надолу по хълма, за да ме посрещнат. От пет години не бях ги виждал, но ги познах веднага. След тях, полюшвана от вятъра, се вееше престилката на майка ми. Хвърлих куфарите и се спуснах напред. Момчетата се покатериха по мен. Радвахме се и се търкаляхме с весело боричкане в свежата трева. Майка ми коленичи до мен, прегърна ме и дълго ме целува. Когато най-сетне отново се изправих на крака, видях, че двама от братята ми бяха взели куфара и го носеха към дома.

После забелязах голямата, изправена фигура на баща ми. Развълнуван, аз се приближих до него. Спрях се и го погледнах изпитателно. Той ме притисна със силните си ръце до гърдите си и ме вдигна във въздуха.

- Добре дошъл у дома, малка птичко! Добре дошъл!

Веднага се разчу, че съм се прибрал у дома и още същата вечер много вярващи дойдоха да ме поздравят. Мнозина се страхуваха да дойдат в къщата на магьосника. Те все още вярваха, че татко може да разговаря с мъртвите. Бяха решили да организират богослужение долу в селото и ме помолиха да проповядвам.

- Ще говоря с радост - отговорих аз, - но богослужението ще се състои тук.

Отначало се спогледаха нерешително и някой каза:

- Ники, много от нашите хора се страхуват от злите духове и от твоя баща.

Все пак успях да ги убедя. Когато по-късно татко научи за моето намерение, той се противопостави решително.

- Не разрешавам! - каза той. - В този дом няма да има никакви богослужения! Ти да ми развалиш бизнеса. Забранявам ти!

Тогава се намеси майка ми:

- Не забелязваш ли какво Бог е направил с твоя син? Когато го видя за последен път, той се държеше като дива котка, а сега е кротко агне. Ние ще имаме богослужение в нашия дом и ти ще присъстваш на него!

Мама рядко спореше с татко, но когато това се случеше, винаги ставаше това, което тя казваше. И този път не беше по-различно.

През първата вечер домът ни се изпълни с християни от селото, както и с вярващи от съседните села. Беше много горещо. Аз заставах пред събранието, за да дам моето свидетелство. С най-големи подробности разказвах как дяволът ръководеше живота ми и как чрез силата на Христа бях освободен от неговите връзки. Хората кимаха с разбиране, а когато говорех за моя живот в тинята, те въздишаха високо.

В края на богослужението поканих онези, които желаят да приемат Исус Христос за свой личен Спасител, да излязат напред. Затворих очи и започнах да се моля. Настъпи оживление. Няколко души излязоха напред. Бог действаше!

Някой прекъсна молитвата ми. Познах гласа и отворих учудено очи. Това беше същият глас, който някога ме беше изгонил от стаята с думите: “Мразя те!” Сега той казваше:

- Боже, прости ми, че се отказах от сина си. Прости ми, че го пропъдих от дома. Прости ми, че не съм вярвал в Тебе. Сега аз вярвам! Прости ми, Боже! Спаси ме!

Когато вдигнах глава, видях баща си - голям, изправен и облегнат на задната стена на помещението. Той се обърна рязко и излезе.

Никога не чух баща ми да даде публично свидетелство, но от този момент животът му се промени. От тази вечер в нашия дом не се извършваха вече никакви магьосничества. Два дни по-късно аз се върнах в Ню Йорк, а един пастор от околността през следващата седмица кръсти майка ми и двама от братята ми.

През последната седмица от пребиваването ми в Ню Йорк в испанската църква се проведе голямо младежко събрание. Положих много усилия да доведа моята бивша банда. Стийв, новият президент, обеща да доведе всички.

Спрях се в предверието на църквата, за да разгледам следите от куршумите, които преди две години бяха определени за мен.

Вечерта църквата беше препълнена до последното място. Накрая на богослужението пасторът ме покани да дам свидетелство. Обърнах се и видях момчетата. Помислих си, че на другия ден трябва да замина за Калифорния и може би много от тях ще бъдат убити. Може би ще попаднат в затвора. Започнах да говоря. Проповядвах като смъртен на смъртни. Без всякакво смущение изливах сърцето си. Въпреки че бяха изминали два часа от началото на богослужението, аз продължих да говоря още 45 минути. В салона никой не помръдваше. Накрая помолих момчетата да предадат живота си на Бога. Тринадесет момчета излязоха напред. “О, да беше заедно с тях и Израел!” - помислих си аз. Но между тях се намираше друг мой приятел Хоразин Хектор. Спомних си как навремето сам го подложих на изпитание при приемане в бандата. По-късно се наложи да го изключим, защото открадна веднъж часовника ми.

След богослужението тръгнах с него към Грийн Плейс. Понеже аз бях го въвел в бандата, чувствах голяма отговорност към него. Запитах го за адреса му.

- Аз живея в една изоставена дупка.

- А защо не живееш вече при родителите си?

- Защото ме изгониха. Те се срамуват от мен. Сигурно си спомняш: аз бях един от онези, които тогава в “Никълъс хол”, заедно с теб и Израел излязоха напред. Няколко седмици по-късно аз убедих родителите си да тръгнат с мен на църква. Ние станаме много активни в църквата. Но тази промяна беше за мен твърде трудна. Накрая загубих кураж.

Все същата стара история. Срещнали го “Мау-мау” и го убедили да се върне отново в бандата, както се бяха опитали да направят с мен. Те считаха християните за опашкари и страхливци, а бандата - за единственото свястно нещо. Така той се върнал отново при тях. Последвала серия от арести.

Родителите се опитали да му повлияят, обаче той останал твърд и напуснал бащиния си дом. Сега живеел в една изоставена къща.

- Понякога ми става гадно. Но по-добре да умра от глад, отколкото да се върна при старите. Те ми говорят само за греховете и Бог. И аз бях такъв по-рано, но сега съм отново тук, на своето място - при “Мау-мау”.

Междувременно стигнахме до жилището. Всички прозорци бяха заковани с дъски. Отзад имаше шахта за боклук, преградена с гредя, която трябваше да се вдигне, за да се вмъкнем в къщата. Цялата мебелировка се състоеше в няколко стари чувала, върху които той спеше.

- Защо излезе напред тази вечер? - го попитах.

- Защото искам да съм в ред, Ники. Аз искам да следвам Бога, но никога не намирам правилния отговор. Винаги, когато се обръщам към Него, аз отново отпадам. Ти трябваше да останеш в бандата. Може би аз щях да остана при Христос, ако ти беше при мен.

Ние седяхме на полупразните стъпала пред къщата и дълго говорихме. Накрая аз казах:

- Хоразин, чувствам, че Бог иска от мен да ти кажа следното: ако дадеш сърцето си на Исус, Той веднага ще те приеме отново. Късно е, но не съвсем. Ти се чувстваш виновен, но Бог ще ти прости.

Хектор стисна глава между ръцете си и каза:

- И аз искам това, но зная точно: ако днес Му дам сърцето си, Той не ще ме приеме. Просто не мога.

Попитах го дали иска да се помоля за него. Той вдигна рамене.

- Нищо не може да ми помогне, Ники. Знам си аз.

Изправих се и се молих на глас Бог да докосне сърцето на Хектор, за да намери отново Христа. Когато свърших, стиснах ръката му:

- Хоразин, надявам се, че ще се видим, когато се върна. Но ако днес ти не отидеш при Христа, ние вече няма да се видим.

На следващия ден аз отлетях за Калифорния. По това време още не знаех, че моето пророчество щеше много бързо да се изпълни.

ГЛОРИЯ

Първото нещо, което видях, когато се завърнах в Ла пуенте, беше Глория. Тя все пак беше се завърнала. Още веднъж се уверих колко много я обичам.

Редът в училището не беше се променил. Всичко си вървеше както преди и постоянно ни разделяше. Правилата, които преди две години ни бяха пречили, продължаваха да съществуват. Разговорите на масата се състояха от въпроси като: "Мога ли да ви помоля за малко сол?" и протича под строгия поглед на дежурните учители, които наблюдаваха всяка наша дума и движение.

Въпреки че много мразех работата в кухнята, често пъти се записвах доброволно, за да бъда по-близо до Глория. В пълната с дим кухня беше твърде неуютно, но когато се навеждахме над мивката за измиване на нечисти съдове, можехме да си разменим по някоя дума. Това положение ме разболяваше. Беше ми невъзможно да почувствам в душата си романтично настроение, когато стоях пред огромна купчина нечисти съдове.

Един четвъртък вечер ми бе разрешено да отида до града. От първата телефонна кабина повиках Глория. Обади се дежурният учител. Аз поставих кърпичката си на слушалката и запитах с дълбок басов глас за мис Стефни. След кратка пауза чух как учителят прошепна на Глория:

- Мисля, че е баща ти!

Глория хлъцна, когато чу моя глас.

- Нуждая се от твоята помощ, Глория.

- Да не се е случило нещо лошо? - попита тя, като все още мислеше, че разговаря с баща си.

Исках да ѝ кажа, че я обичам, но необходимите думи не идваха нито в устата ми, нито в съзнанието ми. Всичките ми връзки с момичета досега се бяха развивали по законите на бандата и аз просто не знаех как да говоря човешки и възпитано с Глория.

- Аз мисля, че трябва да се срещнем и тогава бих могъл много по-ясно и лесно да ти обясня всичко... Може би ще бъде по-добре, ако не ти преча повече.

- Не!- тихо и решително каза тя. - Да не си посмял да затвориш телефона!

Глория изглежда беше твърдо решена да измъкне решителни думи от мен.

- Спокойно! - предупредих я аз. - Иначе ще разберат, че на телефона не е баща ти.

- Това сега не е много важно. Кажи най-после, какво имаш на сърце?

Отново започнах да търся думи и заеквайки, най-после казах:

- Намирам, че ще бъде хубаво, ако през тази учебна година ти ходиш с мен.

Така ѝ казах. По-точно това промълвиха устните ми.

- Да ходя с теб? Всъщност какво значи да ходя с теб?

- Просто това казах смутено и почувствах, че ушите ми пламнаха, въпреки че се намирах на половин миля от нея.

- Ти мислиш, че трябва да бъда твое момиче?

- Да, точно това мисля! - казах аз все още смутено.

Сигурно тя беше приближила телефонната слушалка съвсем близо до устата си, защото каза:

- Да, Ники! Това би било чудесно. Ще ти напиша тази вечер дълго писмо. Утре ще го получиш.

През тази нощ Глория написа на оскъдната светлина на уличната лампа, която се процеждаше през прозореца, своето първо любовно писмо. То почти не можеше да се чете, но за мен беше най-скъпото писмо, което бях получавал. Няколко седмици след това един от преподавателите в училището, професор Кастильо, ме покани да му помагам в една евангелизационна акция в съседното градче - Сан Габриел. Той откри там една малка, изоставена църква. Заедно с още няколко студенти трябваше да посещаваме дом след дом в събота следобед и да ги каним на богослужението. Ние трябваше да поправим малко църквата, както и да помогнем в неделното училище.

Чувствах се много поласкан от тази покана, но радостта ми се превърна във възторг, когато професорът ми каза, че и Глория е поканена да участва в акцията.

- Вие сте най-добрият професор, когото познавам. Вярвам, че с отбора, който сте избрали, ще извършим чудесна работа.

В следващата събота бяхме вече там. Най-напред тръгнахме от дом на дом, за да каним хората за неделното богослужение. Най-сетне имяхме възможност да бъдем заедно. Днес за първи път имяхме щастието да прекараме три чудесни, несмущавани от никого часове. Дълго бях чакал възможността да ѝ разкажа всички подробности на моя живот. Тя беше се облегнала на едно дърво и слушаше мълчаливо и внимателно.

- Съжалявам - казах аз накрая, - че говорих през цялото време, но ти трябваше да знаеш всичко, което пазех дълбоко в сърцето си - и хубавото, и лошото. Аз исках да споделя с теб всеки миг от моя живот.

Тя скри лицето си в ръце и аз тихичко поставих моята ръка върху раменете ѝ.

- Обичам те, Ники! - прошепна тя. - Обичам те такъв, какъвто си!

- Глория, искам да се ожения за теб. Отдавна желая това. Аз съм вършил толкова лоши неща, но Бог ми е простил всичко и ако ти ми простиш, тогава бих посмял да те помоля да станеш моя съпруга.

Тя стисна ръката ми и каза:

- Да, Ники. Ако Господ иска, аз ще бъда твоя съпруга!

Целунахме се и след това дълго стояхме един до друг и чувствахме как сърцата ни преливат от щастие.

Внезапно аз скочих и извиках:

- Мравки!

Целият ми крак беше покрит с мравки. Измъкнах обувката си, но положението беше безнадеждно. Крачолът до коляното беше претъпкан с мравки, които пълзяха и ме хабяха ужасно. Беше необходимо доста време, докато се освободя от тях.

Тръгнахме към училището, или по-точно тя тръгна, а аз се влачех подир нея с голямо усилие, на което тя се смееше от сърце. Дори при най-доброто желание не бих могъл да открия нищо смешно в цялата ситуация. Разделихме се пред общежитието на момичетата и аз изтичах, за да се пхна по-скоро под душа.

- Боже! - казах си аз, докато водата ме обливаше. - Зная, че Ти си я определил за мен. Мравките доказаха това. Аз Ти благодаря!

Малко преди завършването на последната учебна година, Дейвид ми писа, че е купил една стара къща на "Клинтън авеню" и там урежда дом за младежи наркомани. Той искаше след дипломирането ми да работя при него.

Посъветвах се с Глория. Бяхме решили да отложим сватбата си с една година, докато стъпя на крака. Но сега се отваряше нова врата. Изглежда Божията воля беше да се върнем заедно в Ню Йорк. Знаех, че това нямаше да стане без Глория. Отговорих на Уилкерсън, че ще трябва да изчака окончателното ми решение след сватбата. Последва сърдечна покана и за Глория. Ние се оженихме през ноември и един месец по-късно бяхме в Ню Йорк.

Грозната, стара триетажна къща, която Дейвид беше купил, се намиреше на "Клинтън авеню" в Бруклин, само на няколко стотин метра от Грийн Плейс. Доброволни съработници бяха изчистили и подредили къщата, за да може там да се започне работа. Дейвид беше наел една млада съпругеска двойка. Те живееха в къщата и се грижеха за домакинството. За нас с Глория беше приготвено малко жилище зад дома в едно помещение, използвано до сега като гараж. Беше твърде неудобно. Банята се намиреше в съседната сграда, но ние се чувствахме на небето. Нямахме нищо и не се нуждаехме от нищо, защото бяхме заедно и в сърцата ни гореше желание да служим на Бога.

Малко преди Рождество аз направих първото си посещение при "Мау-мау". Често бях мислил за Хоразин Хектор и сега се радвах, че ще мога да се грижа за него. Но не можах да сторя това. Стийв ми разказа неговата съдба:

- След като ти замина за Калифорния, той стана свадлив и брутален, както никога до сега. При уличните сбивания се държеше като луд. Три месеца по-късно се случи това...

- Какво се случи? - попитах аз и почувствах, че сърцето ми се сви.

- Хоразин, Джилбърт и аз искахме да пипнем един "апах", който се държеше много вулгарно. Той живееше съвсем сам на петия етаж на един блок. Хоразин носеше един револвер. Той почука на вратата. Беше тъмно, но момчето изглеждаше подготвено. То откряна вратата, колкото да ни види, а после скочи и замахна с един байонет. Хоразин стреля три пъти и изведнъж някой извика: "Той ме уби! Той ме уби!" Ние мислехме, че Хоразин е очистил "апах" и се спуснахме надолу по стълбите. Едва тук забелязахме, че Хоразин не ни следва. Джилбърт се изкачи бързо горе и го намери на площадката на стълбите. Байонетът се беше забил дълбоко в гърдите му. Още бил жив и помолил Джилбърт да не го оставя сам. Казал още нещо като: "Вече е много късно", а после се отпуснал на пода и издъхнал.

Дълбоко подтиснат тръгнах по “Клинтън авеню”. При всяка крачка чувах собствения си глас: “Сега е късно, Хектор, но не съм все още късно! Обаче, ако ти днес не предадеш сърцето си на Христа, аз вече никога няма да те видя!”

- Боже, моля Те! - помислих си аз. - Не допускай да изоставя нито един от моите стари приятели, преди да съм успял да им помогна!

Скоро стана съвсем ясно, че ще работим предимно между наркоманите. Много от членовете на бандите, които по-рано пушеха марихуана и пиеха алкохол, сега бяха започнали да си инжектират хероин. Нашият метод беше много прост. Отивахме на групи при момчетата до някой уличен ъгъл и започвахме разговор, в който им обяснявахме опасността от наркотиците. Накрая питахме дали искат да се отърват от тази страст. Почти винаги отговорът беше: “О, да бих могъл!”

- Ела тогава в нашия дом в “Клинтън”. Там ще се помолим за теб. Вярвам, че Бог слуша молитвите. Чрез силата на Бога ти можеш да бъдеш свободен от страстта.

После им раздавахме малка брошурка, която Уилкърсън беше написал специално за младежите от бандите. Това беше едно много бавно начало.

Стояхме по ъглите и разговаряхме. Наркоманите не работеха. Те си доставяха пари чрез обири, проституция и улични грабежи. Вмъквах се в жилищата на хората и вземах всичко, което им попадеше под ръка. Измъквах портмонетата, крадях пране от въжетата, мляко от вратите на къщите и всичко онова, което би могло да им донесе пари. Навсякъде се въртях малки групи, които крояха планове за нови нападения и кражби.

Малко преди Рождество преживяхме първия си успех. Педро беше член на “Мау-мау”. Висок, красив, цветнокож младеж, той живееше незаконно с една жена. Един ден мъжът ѝ ги сварил и го изхвърлил на улицата. Поканих го да се пресели при нас. Той се съгласи веднага. Три дни по-късно Педро предаде сърцето си на Христа. През следващите три месеца той беше част от нашия живот. Първият Рождествен празник като брачна двойка ние прекарахме с Глория в малкото ни жилище и Педро беше наш гост. Той се хранеше винаги при нас, придружаваше ни на всяка крачка. В края на седмицата пътувахме заедно на различни събрания. Изобщо Педро беше неотменно с нас.

Една мартенска вечер се завърнах доста късно. Глория вече си беше легнала. Мислех, че спи и тихо се съблякох, за да не я събудя. Когато се мушнах в леглото до нея, разбрах, че е будна. Тя плачеше.

- Какво ти е, Глория?

Беше толкова развълнувана, че не можа веднага да ми отговори.

- Ники, ти нищо не разбираш и няма да ме разбереш!

- Какво няма да разбере? - нейният ожесточен отговор ме обърка.

- Тази лепка! Този Педро! - викаше тя. - Не разбра ли, че ние в края на краищата трябва да бъдем сами? Ние сме женени едва от четири месеца, а той се вмъкна в нашето семейство. Той сигурно ще влезе да се къпе с нас, ако намери място в банята.

- Е, хайде! Това не ти прилича, Глория! Ти трябва да бъдеш всъщност горда. Той повярва в Господа и е наш приятел. Затова трябва да сме благодарни на Бога!

- Не мога повече да те деля, Ники! Аз съм се омъжила за теб. Ти си мой съпруг и искам най-малкото да бъдеш при мен без този ухилен Педро, който непрекъснато седи тука и вика “Слава на Бога”!

- Ти не казваш сериозно това, Глория!

- Никога не съм говорила по-сериозно. Един от нас трябва да си отиде. Или ти си се оженил за мен, или можеш да отидеш да спиш при Педро. Двете неща не могат да вървят заедно.

- Но престани, мила! Не можем да го пратим обратно в света. Ние трябва да се грижим за него!

- Ако той отново се върне в бандата, тогава в неговите отношения с Бога има нещо, което не е наред. В какъв Бог е повярвал Педро? Бог, който ще го остави веднага в нужда, когато започне да прави първите си крачки със собствените си нозе?! Мисля, че ако един човек преживее покаяние, Бог е достатъчно силен, за да го крепи в новия живот. Ако мислиш да играем ролята на гувернантки с всички момчета, които идват тук, тогава аз трябва да си отида - гласът на Глория ставаше все по-твърд.

- Но, Глория, та това е нашият първи плод!

- Може би това е главната ти грешка. Той е твой покаяник. Ако беше Божий покаяник, ти нямаше да се грижиш толкова за него.

- Може би имаш право, но ние трябва да му дадем мястото, което му принадлежи и не забравяй, че Бог ни е призовал на тази служба и ти беше съгласна с това.

- Но, Ники, аз не мога да те разделям през цялото време!

Приблжих се до нея:

- Вече няма да ме разделяш. Утре ще говоря с Педро и ще се опитам да му дам задача, която ще го задържи по-дълго време далеч от нас.

Сони пристигна при нас в последния ден на април заедно с първите предвестници на майския сняг. Когато влязох в църквата, забелязах едно бяло момче, което седеше в ъгъла. Забелязах веднага, че е наркоман. Той гледеше с безжизнен поглед към пода. Поставих ръка на рамото му и казах:

- Аз зная, че ти си наркоман. Виждам, че отдавна си се поддал на тази страст и вече не можеш да се освободиш от нея. Ти мислиш, че никой не се грижи за теб и никой не може да ти помогне. Но има един, който може да стори това - Исус!

Момчето вдигна глава и ме погледна тъпо. По-късно научих, че произхожда от християнско семейство. Избягал от дома, скоро потънал в блатото на Бруклин. Много пъти бил арестуван и осъждан за злоупотреба с наркотици и кражби. В затвора бил подлаган на режим за свикване без наркотици, но след освобождаването, веднага се връщал към хероина.

Сони имаше изключително интересен метод за доставяне на пари за "материала". Негов приятел, с когото имал предварителна уговорка, грабвал чантата на минаваща по улицата жена. Когато тя започвала да вика за помощ, Сони се приближавал при нея и казвал: "Моля, не се безпокойте! Познавам този хлапак. Почакайте ме за миг. Ще се погрижа да получите отново чантата си". После се спускал по улицата след приятеля си и няколко блока по-нататък си поделели плячката. В тишината на църковния салон аз му казах:

- Искаш ли да се моля за теб? Напълно ти съчувствам: "Боже, помогни на този човек! Той умира. Само Ти си в състояние да му помогнеш. Той се нуждае от надежда и любов. Моля, помогни му!"

Когато завърших, Сони каза:

- Искам да си отида вкъщи!

- Ще те придружа!

- Не! - отклони предложението ми той. - Няма нужда!

Знаех много добре, че той иска да се измъкне, за да получи поредната инжекция.

- Тогава ще те задържа тук! - казах аз.

- Не! - отговори той. - Сутринта трябва да се явя пред съда. Ще ме изпратят в затвора. Аз изобщо не зная защо съм дошъл при вас.

- Ти си тук, защото Бог те е изпратил. Остани тази нощ при нас, а утре сутринта аз ще те изпратя до съда.

Все пак той настоя да се прибере сам въщи. Уговорихме се да го взема от дома му на следващия ден в осем сутринта.

Сутринта отидохме заедно в съда. По пътя му казах:

- Сони, аз ще се моля Бог да засегне сърцето на съдията, така че да отложи с два месеца разглеждането на твоето дело, за да имаш време да се освободиш от страстта и да намериш Христа.

Сони се засмя:

- Има твърде лоши изгледи. Този тлъст глупак - съдията, никога не отлага делата си. Ще ме пипнат и ще ме тикнат в дранголника.

На стълбите на съдебната палата аз се спрях и се помолих на глас:

- Господи, в името на Твоя Син Исус Христос, Те моля да засегнеш сърцето на съдията, за да отложи присъдата на Сони. Моля Те да го освободиш от страстта и да повярва в Тебе. Благодаря Ти, че си чул молитвата ми. Амин!

Сони ме погледна, като че съм загубил разсъдък си. После се обърнах към него:

- Хайде. Нека чуем какво ще каже съдията.

Влязохме в съдебната зала. Сони се записа при секретаря и седна на подсъдимата скамейка заедно с другите обвиняеми. В първите три случая съдията осъди младежите на дълъг затвор. Когато произнесоха присъдата на третото момче, то изкрещя и се нахвърли с нож върху съдията. Полицаяте го хванаха, свалиха го на пода и го занесоха с белезници през задната врата. След като то напусна залата, съдията избърса уморено покритото с пот чело и каза:

- Да преминем към следващия случай.

Сони се изправи развълнуван. Съдията прелистваше обвинителния му акт. Дълго гледа през очилата си и накрая каза:

- По никакви причини вашият обвинителен акт не е пълен. След 60 дни ще трябва да се явите отново пред съда, за да разгледаме отново делото ви.

Сони се обърна към мен и ме погледна удивен.

Приготвих на третия етаж на нашия дом една стая за Сони. Тъй като знаех, че непрекъснатият надзор беше изключително необходим, казах на Глория, че три нощи ще прекарам при Сони. Бях твърдо решен да не се отделям от леглото му, докато той не се освободи от страстта.

През първия ден болният беше неспокоен. Непрекъснато се разхождаше и говореше без прекъсване. Вечерта започна да трепери. През цялата нощ стоях до леглото му. Той беше обхванат от треска и зъбите му тракаха непрекъснато. От време на време се откъсваше от ръцете ми и се спускаше към вратата, но тя беше предварително заключена.

С развиделяването на втория ден треперенето започна да намалява и аз го заведох долу на закуска. После му предложих една разходка около блока, но едва излязъл на улицата, той се залюля и падна. Изправих го на крака, но в този миг той се отскубна от мен и с всички сили побягна по улицата. Щом стигна до ъгъла, силите му го напуснаха и той се сгромоляса. Помъкнах го по тротоара назад и държах главата му, докато пристъпът отмина. След това отново се върнахме в стаята. Привечер той започна да вика:

- Ники, няма да успея! Няма да успея!

- Не, Сони! Ще успеем. Бог ще ти даде силите, от които се нуждаеш.

- Нуждая се от инжекция! Нямам никакви сили. Аз трябва да я имам! Моля те, моля те, Ники! Не ме дръж повече тук! За Бога, моля те, не ме дръж повече тук!

- Не, Сони! За Бога аз няма да те пусна. Ти си много скъп за Господа. Ти ще бъдеш употребен за Негова слава. Но това не може да стане, докато тези демони те владеят. Ще те държа тук, докато бъдеш напълно освободен от тях.

Той се къпеше в пот и често се задушаваше. Страхувах се нещо в гърдите му да не се скъса. Охлаждах челото му с влажни кърпи и се стремях да му помогна, доколкото ми беше възможно. На следващия ден Сони вече не можеше да се държи на краката си. Аз отново се опитах да му дам да яде нещо, но той не можеше да задържи нищо в стомаха си. Вечерта изпадна в неспокоен сън. Пъшкеше и се въртеше наляво и надясно. Два пъти се изправи и се опита да достигне вратата. При втория опит насила го върнах в леглото.

Изминаха 42 часа, без да мигна. Знаех, че ако само за секунда затворя очи, Сони няма да бъде тук. Бяхме съвсем близо до победата, но вече нямах сили за борба. Главата ми увисна напред и брадата ми се опря в гърдите. Помислих си: “само за няколко секунди ще затворя очи”...

Уплашен подскочих. Отразената светлина на уличната лампа проникваше в голата стая. Мислех, че съм затворил очи само за няколко секунди, но нещо ми подсказа, че трябва да е било повече. Леглото на Сони беше празно!

Скочих и се спуснах с всички сили към вратата, но изведнъж забелязах, че той стои до прозореца. Вълна на облекчение обхвана гърдите ми. Навън валеше сняг. Улицата, тротоарите се покриха с бял килим. Клоните на дърветата и прозорците бяха покрити с нежни висулки, които отразяваха лунната светлина като малки, бели звездички. Чух Сони да казва:

- Това е прекрасно! Невероятно! Никога не съм виждал нещо по-красиво! А ти?

Погледнах го. Очите му бяха ясни, гласът му твърд. Твърд и сигурен.

Той се засмя:

- Бог е добър, Ники! Той е чудесен! Днес аз съм свободен от ада. Аз съм свободен!

Погледнах красивата картина, която се разкриваше пред нас и прошепнах:

- Благодаря Ти, Боже! Благодаря Ти!

До мен чух гласа на Сони:

- И аз Ти благодаря, Исусе!

За първи път от три дни оставих Сони сам и тръгнах по новия сняг към нашето жилище. Почуках тихо на прозореца. Глория отвори вратата и попита сънливо:

- Колко е часът?

- Около три - отговорих аз.

Дълго стояхме един до друг на вратата, хванати за ръце. Снегът падаше върху нас и покриваше с бяла премяна всичко наоколо.

- Сони намери Исус! - казах аз. - Започна нов живот.

- Животът на Сони не е единственият, който започва отново! - каза Глория. - Нямах време да ти кажа, но в мен започва нов живот, Ники. Ще имаме дете!

Притиснах я до гърдите си, изпълнен с щастие, любов и радост.

- Ах, Глория, обичам те! Тъй те обичам!

Вдигнах я внимателно на ръце и я понесох през коридора. Отворих вратата с крак и нежно я положих на дивана. Никога не съм носил толкова голямо съкровище.

След своето обръщение Сони ни заведе в тъмния свят на наркоманите, проститутките и престъпниците. Дейвид се беше преместил и от време на време идваше при нас, за да се видим. Купихме си един стар микробус. С него пътувахме често. Посещавахме членове на банди и се стараехме да ги върнем в техните домове. Педро живееше в Джърел, но Сони остана при нас до пролетта. Скоро след това постъпи в Библейския институт в Ла Пуенте. Същото лято получихме апартамента на втория етаж в главната сграда. Спалните помещения бяха също на втория етаж, а под тях се намираха кабинетите, кухнята, трапезарията и едно голямо помещение, което използвахме за църква.

Надявах се, че промяната на жилището ще помогне на Глория да преодолее вътрешните напрежения, но животът в един дом с 40 наркомани не създаваше твърде благоприятни условия за мир и спокойствие.

През есента на 1962 година почина баща ми. Джен, Франк и аз отлетяхме с жените си, за да му отдадем последна почит. Въпреки че баща ми никога не даде открито свидетелство за Христос, аз като християнски пастор го погребях със сигурността, че той е преживял голямата промяна в живота си и че Бог в безкрайната Си милост го е приел в Своето царство. "Големият" беше мъртъв, но споменът за един баща, когото се бях научил да обичам, остана в моето сърце.

Алисия-Ан се роди през януари 1963 година. Тя помогна да се запълни една празнина в живота на Глория, която трябваше да споделя своята любов с някого през дългите самотни часове. С каква радост бих оставал вкъщи заедно с тях, но моите многостранни и винаги нови проблеми ме водеха от сутрин до късна вечер по улиците на големия град.

Никога не разбрах колко вечери Глория е прекарала в неспокоен сън и сълзи. Бог Сам трябва да я е избрал за мен. Никоя друга жена не би издържала такова натоварване.

ИЗЛЕТ В АДА

Бях за няколко дена в Пенсилвания и когато се върнах у дома, за първи път срещнах Мария. Тази 28-годишна жена била намерена пред стълбите на нашия дом почти измръзнала. Тя страдаше от крайно изтощение и беше близо до смъртта. Глория ме помоли да обърна особено внимание на тази млада жена по време на моята вечерна проповед в църквата. След богослужението Мария дойде при мен в моя кабинет.

- Тази вечер - каза тя - аз имах рядкото чувство, че моят безполезен живот трябва да бъде променен. Аз наистина искам да започна нов живот. Какво е това чувство, не мога да разбера...

- Мария, Вие можете да получите Божията милост само ако искате да умрете! - обясних аз. - Искате ли да умре старият ви начин на живот с наркотиците, проституцията и мърсотията?

- Да! - изхлипа тя. - Готова съм да сторя всичко, за да започна нов живот.

- Готова ли сте да убиете Вашето старо "аз"?

- Да! - потвърди тя със сълзи. - Готова съм!

Изправих се и затворих вратата.

- Мария, разкажете ми нещо за себе си.

Нейните страдания започнали, когато на 19 години завършила гимназията. Оставих я да разказва.

- Джон ми даде за първи път марихуана. Той ми каза, че мога да пуша тези цигари, докато свикна и се подготвя за нещо по-голямо. Джони винаги имаше в себе си цигари с марихуана.

Помислих си колко типична беше тази история за всички наркомани, които идваха у дома - 90% от тях започваха с цигари марихуана и завършваха с инжекции хероин. Вече знаех как точно ще завърши нейният разказ.

Тя седеше неспокойно на стола и разказваше със затворени очи.

- Имах чувството, че всичките ми грижи изведнъж изчезнаха. Струваше ми се, че летя една миля над земята. Пръстите ми, ръцете ми ставаха самостоятелни и плуваха сами в пространството. Аз плувах в някакъв ароматичен ефир. С времето марихуаната

започна да не ме задоволява. В мен се събуждаше желанието за нещо по-силно. Днес знаей, че още с марихуаната аз съм станала робиня на наркотичната страст, която ме завладяваше все по-силно.

Тогава дойде Джони с иглата и спринцовката. Знаех какво искаше той, но бях убедена, че ще ми помогне и затова му разреших да го направи. Той стегна ръката ми над лакътя с колана си, докато вената ми изпъкна достатъчно. След това изсипа малко бял прах от едно пликче в една лъжица и го размеси с вода. Така приготвения разтвор той нагръ на пламъка на един спиртник, докато кипне. После наля разтворения хероин в спринцовката и го инжектира във вената ми. Всичко около мен се превърна в “чудна майска прелест” - така наркоманите наричаха състоянието, в което изпадат след приемане на хероин.

- Джони, боли ме! - казах аз.

- Всичко е наред! - отговори той. - Скоро ще се унесеш.

Вече не го чувах. Паднах на леглото и цялата треперех. Той седеше при мен и стискаше ръката ми. Скоро се успокоих. Някакво странно чувство проникваше до всички части на тялото ми. Струваше ми се, че се издигам до тавана, а над себе си виждах усмихнатото лице на Джони. Той се наведе и прошепна:

- Как си, мила?

- Добре! - промълвих аз. - Наистина добре!

Бях започнала своя път към ада. Близо седмица не получих инжекция. Когато Джони отново ми предложи, бях готова. Следващата последва три дни по-късно. Този път вече чувствах нужда от нея.

- Престани, бейби! - каза той. - Аз те обичам, но цялата тази игра струва много пари.

- Зная, Джони, но се нуждаю от нея.

Джони се усмихна.

- Не мога, бейби. Ти започваш да ми ставаш твърде скъпа.

- Моля те, Джони, не се подигравай с мен. Не виждаш ли, че просто се нуждаю от инжекцията?

Джони тръгна към вратата.

- Днес не! Ти просто трябва да се отучиш. Днес нямам нито време, нито пари за това.

- Джони, не ме оставяй сама! За Бога, не си отивай!

Но той вече беше излязъл и аз чух как завъртя ключа на вратата. През прозореца го видях да разговаря с няколко момичета. Аз ги познавах. Те работеха за него. Той обичаше да се изразява, че те се числят към неговата “конюшня”. Това бяха проститутки, които печелеха пари за Джони, а той се грижеше те да получават навреме необходимия “материал”. Видях как той бръкна в джоба си и подаде на момичетата едно малко бяло пликче. Това можеше да бъде само хероин. Защо не даде “материала” на мен? Аз също се нуждаех от него. Отворих прозореца и започнах да крещя:

- Джони! Джони!

Той погледна към мен и изчезна във входа. Когато отвори вратата, аз лежах в леглото и цялата треперех. Вече не можех да се контролирам. Джони затвори вратата и се приближи към мен. Опитах се да се изправя, но той със светкавично движение ми удари силно устата.

- Какво си въобразяваш ти? - изкрещя той. - Да не мислиш, че това е гратис?

- Джони, моля те, помогни ми. Видях как даде на момичето “материал”. Дай едно пликче и на мен. Аз съм напълно разстроена. Кръвта ми се издига в главата. Нищо не ми пречи, искам само иглата!

Джони се засмя:

- Престани, бейби! Ти си по-различна от леките момичета от улицата. Ти си първокласна, но разбери, че не мога да давам “материал” без нищо. Той струва цял куп пари. Момичетата долу работят за мен, а ти какво правиш?

- И аз искам да работя, Джони! Съгласна съм да правя всичко. Само, моля те, дай ми инжекцията.

- Не зная! - каза той. - Наистина би било жалко да работиш долу.

- Джони, направи всичко! Кажи само една дума. - Аз коленичих пред него и прегърнах краката му.

- Ти мислиш, че ще можеш да работиш за мен на улицата? - Той замълча за момент и продължи. - Ти можеш, бейби, можеш, ако искаш. Ще изпревариш много бързо леките момичета долу. Мъжете ще идват, а ние ще си делим печалбата. И, знаеш ли, аз ще ти давам хероин колкото искаш. Тогава няма да се молиш, както сега. Какво мислиш, искаш ли?

- Да, Джони! Да! Да! Но моля те, дай ми веднага инжекцията!

Джони отиде до печката, включи нагревателя, изсипа малко бял прах в лъжицата и след като го нагръ, напълни спринцовката и дойде при мен.

- Бейби, сега ще отидеш на небето. Ако работиш за мен и двамата ще станем истински хора.

Усетих как иглата потъна във вената ми. Няколко секунди по-късно треперенето ми престана. Джони легна до мен, а аз моментално се унесох. Но не отидох “към небето”. Това беше началото на един кошмар, който продължи само осем години. Един истински ад. Една мръсна дупка, в която се хвърляш насам и натам и никога не можеш да излезеш. Когато се пристрастиш, тогава никой не може да те спре. От момента, когато станах робиня на отровата, станах робиня и на Джони. Той вече искаше да протестирам за него.

Скоро разбрах, че Джони си има нова приятелка. Явно беше, че той няма да се ожени за мен. С мъка се питах как ли изглежда неговата нова партньорка. Разбрах това по един много мъчителен начин. През нощта “търговията” бе вървяла добре и аз спях до обяд. След това излязох да поскитам по улиците. Обичах да се разхождам. Играех ролята на “голяма дама” и напълно забравях каква съм в действителност. Бях застанала на една пресечка и чаках да светне зелената светлина на светофара, когато една ръка се постави на рамото ми.

- Ти си Мария, нали? - До мен стоеше млада жена с дълги, черни коси, които се спускаха под раменете. Очите ѝ излъчваха огън. Преди да мога да отговоря, тя каза отново. - Да, това си ти! Ти имаш нещо общо с мъжа ми, но аз ще ти покажа каква уличница си! - Помъчих се да се измъкна, но тя ме удари по лицето и започна да крещи. - Ти, мръсна проститутка! Аз ще ти дам да разбереш!

След това тя замахна с чантата си към мен. Наведох се, а след това с цялата си сила се хвърлих към нея. Тя се олюля и падна върху решетката до входа на метрото. Хванах я за косите и се помъчих да я изправа, защото исках да ѝ причиня болка. След това избягах. Вече не се оглеждах. Вечерта бях отново на улицата. Повече не видях тази жена. След този инцидент не се чувствах задължена към Джони. Знаех, че хероин можех да си доставя и от цяла дузина други момчета, които биха се радвали да работят за тях. Живеех с различни мъже. Всички бяха наркомани. Аз продавах тялото си, а те ми вземаха парите.

По-късно работих с други момичета. Наехме заедно една стая и отивахме на улицата. Имахме редовни клиенти - черни, кафяви, бели..., а парите бяха винаги зелени. Това беше истински ад. Когато през деня заспивах, често се събуждах с вик на ужас от страшни сънища. Чувствах се робиня на тялото си. Аз бях собствения си тъмничен надзирател. Нямах изход от страха, мърсотията и калта. Неприятности имах не само с

мъжете, но и с полицията. За тези осем години 11 пъти попадах в затвора. Най-дългото наказание продължи шест месеца. Арестувана бях по различни поводи: грабеж на магазини, наркомания, скитничество и проституция. Аз мразех затворите. Когато попаднах за първи път там, аз плачех непрекъснато и реших да не върша нищо, което би могло да ме доведе отново тук. Но четири месеца по-късно аз бях отново в затвора.

Хероинът ме съсипваше. Спомням си първата свръх доза. Бях започнала да работя като чиновничка и живеях отново при майка си. Тя работеше във фабрика. Веднъж й казах да изтегли влога си от банката, защото се нуждаех от подходящ гардероб за новата си работа. На другия ден следобед се върнах по-рано и взех парите. Отидох при един познат търговец на наркотици и си купих “материал”. Няколко блока по-нататък влязох в един сутерен, където живеяха наркомани. Там напълних спринцовката и инжектирах съдържанието ѝ във вената. Веднага разбрах, че нещо не е в ред. Почувствах се без сили. Спомням си само, че някой се опитваше да ме изправи на крака. После не помня нищо. Някой открадна остатъка от хероина, който имах и после ме изхвърли на улицата. Когато се събудих, намерих се в болница. Полицията ме открила и ме довели тук. Трима полицаи стояха до леглото ми и ми изстрелваха въпрос след въпрос. Казах, че съм била в бар и някой, без да забележа, ми е сипал нещо в уискито. Но те бяха добре информирани, а лекарят написа на болничния ми лист диагнозата “свръх доза”. Тя не беше последната.

Една подобна почти не ме уби. Бях пила в стаята си смес от алкохол и това подсили въздействието на свръх дозата от хероин, който поех веднага след това. Заспаля съм в леглото и запалената цигара паднала в косите ми. Още си спомням особеното чувство. Сънувах, че Божията ръка се спуска отгоре и ме раздруса, като че ли искаше да ме събуди. Спомням си, че извиках: “Боже, остави ме на мира! Искам да спя!” Тогава се събудих.

Усетих, че става нещо нередно. Промъкнах се по пода към огледалото. Това, което видях не беше моето лице. То бе покрито с мехури и косата ми вече я нямаше. Ръцете ми също бяха покрити с големи мехури от изгаряне. Изглежда с подсъзнанието си съм се опитвала да изгася пожара. Започнах да крещя. Човекът, който живееше отсреща ме чу и започна да блъска вратата. Искях да отворя, но изгорялата ми кожа по ръцете се залепваше по дръжката на вратата. С цялото си тяло я натиснах и едва тогава човекът влезе при мен. Той ме закара в болницата. Изминаха три месеца и половина, докато заздравеят раните. Четиридесет и пет минути след като бях изписана от болницата, си направих поредната инжекция, а вечерта отново бях на улицата. Но моята работа стана много трудна, защото цялата бях покрита с рани и белези. Никой не ме искаше.

Един млад испанец ме заговаряше от време на време на улицата. Той самият си инжектирал хероин, но един ден попаднал в “Тийн челенч” и бил излекуван от порока. Той станал християнин и от месеци ме убеждаваше да дойда тук. И ето, сега съм при вас.

Мария завърши разказа си и се вгледа в Библията, която лежеше на масата.

- Мария - казах тихо аз, - мислите ли, че Бог не е видял Вашите сълзи?

Тя ме погледна.

- О, да! В това никога не съм се съмнявала. Но знаете ли колко силна е наркотичната страст? Молете се за мен! С Божията помощ ще успея.

С ХРИСТА В ХАРЛЕМ

Дейвид беше почти през цялото време на път. Той привличаше съработници за летния сезон и събираше средства. С течение на времето той имаше по-малко контакти с наркоманите и се занимаваше повече с административни въпроси. Тази роля никак не му харесваше, но условията го принуждаваха да прави това. Основната част от нашата работа навън бяха събранията и личните разговори по улицата. Почти всеки следобед ние монтирахме нашите високоговорители на някой ъгъл из гетата на града. Веднъж заедно с Марио и няколко приятели се отправихме с нашия микробус към Харлем. Няколко часа наред раздавахме брошури и се опитвахме да събудим интерес у хората. Изведнъж Марио каза:

- Сега ще доведе цяла тълпа народ!

- Но не днес следобед - казах аз! - Струва ми се, че вече е късно и спокойно можем да си отидем.

- Не! Ние ще имаме слушатели! Вие можете спокойно да монтирате високоговорителите. Обещавам ти, че след един час ще имате най-голямото улично събрание, което някога сте виждали.

- Много ми е интересно как ще стане това - казах аз.

- Остави това на мен - отвърна Марио и изчезна в следващата улица.

Ние монтирахме апаратурата. Това беше една истинска авантюра на вярата. Чувствах се като Ной при строежа на ковчега.

Четвърт час по-късно от близката улица се втурна голяма тълпа от младежи. Те размахваха тояги и бейзболни стикове и крещяха с всички сили. Върнах се към микрофона, но видях, че от улицата вляво се задава друга група.

- Трябва да изчезваме от тук - помислих. - Момчетата имат намерение да правят битка.

Но беше вече късно. Бях обграден от всички страни от блъскащи се и викащи млади хора. В този миг видях Марио. Той вървеше по средата на улицата и викаше с пълен глас:

- Ей, слушайте всички! Някогашният президент на "Мау-мау" от Бруклин ще говори след четвърт час. Слушайте всички! Слушайте големия Ники Круц, който навремето беше най-опасният бандит на Бруклин! Обаче внимавайте! Той все още е опасен!

Младежите излизаха от жилищата си, спускаха се по противопожарните стълби надолу и тичаха към мен. Всички се бутаха и крещяха:

- Къде е Ники? Искаме да го видим! Къде е шефът на "Мау-мау"?

Марио се приближи ухилено към мен.

- Нали ти казах, че ще вдигна цялата тази тълпа на крак.

Огледах се. Наистина той беше изпълнил обещанието си. В момента на улицата имаше най-малко 300 младежи. Поклатих глава:

- Надявам се, че поне не всички ще бъдат убити. Нали знаеш, че тези момчета са доста брутални.

Марио се засмя, като се мъчеше да си вземе въздух.

- Хайде, пасторе! Твоята църква те чака!

Изпотен и задъхан, той се приближи до микрофона и вдигна ръка, за да въдвори тишина. Подобно на панаирджия, който кани клиентите да влязат в неговата барака, Марио извика:

- Дами и господа! Днес е велик ден! Шефът на голямата и прочута банда "Мау-мау" ще говори пред вас. Млади и стари треперева от него. Но сега вече той не е техен шеф. Сега той ще ви разкаже защо той напусна бандата. На микрофона е Ники Круц!

След това ме бутна напред и се скри зад гърба ми. Младежите започнаха да крещат и да ръкопляскаат. Застанах объркан на малкия подиум и помахах на младите хора с ръка. Много от тях ме познаваха лично, а други бяха чели за мен във вестниците. Зад младите хора се бяха събрали не по-малко от 200 души възрастни. Две полицейски коли бавно спряха от двете страни на тълпата. Вдигнах ръце и крясъците, свирките и плясканията започнаха бавно да намаляват. След това се възцари тишина.

- Аз бях някога шеф на "Мау-мау" - казах аз. - И сега виждам, че вие сте чули за моята слава.

Избухна рев на спонтанен възторг и аз трябваше отново да вдигна ръце, за да въдворя тишина.

- Днес искам да ви разкажа защо сега съм бивш президент на "Мау-мау". Аз съм бивш шеф, защото Исус промени моето сърце! Един ден на улично събрание като това аз чух как един човек разказваше за Един, Който може да промени моя живот. Той каза, че Исус ме обича. Кой беше Този Исус, аз не знаех. Но в едно бях сигурен: никой не ме обичаше! Дейвид Уилкерсън ми каза, че Исус ме обича. Сега мой живот е напълно променен. По-рано бях точно такъв, каквито сте вие сега. Мъкнех се по улиците, спях под покривите, бях изгонен от училище, полицията беше по петите ми. Доста често бях арестуван. Много пъти лежах в затвора. Но Исус промени моя живот. Той ми даде нещо, за което си заслужава да се живее. Той ми даде надежда. Даде нов смисъл на живота ми. Аз вече не пуша марихуана. Аз не се бия, не крада. Не лежа нощем буден от страх. Няма вече кошмари в моите сънища. Аз вървя по улицата и хората разговарят с мен. Полицията ме уважава. Аз съм семеен и имам малко дете. Но преди всичко аз съм щастлив, че вече не бягам от живота.

Присъстващите слушаха внимателно. Завърших моето слово и се помолих. След молитвата забелязах, че полицаите бяха слезли от колите и почтително държаха фуражките си. Вдигнах глава. Над Харлем грееше слънце.

Испанската част на Харлем беше най-удобното място за нашата работа. Тук можехме да събираме повече хора и копнежа за Евангелието беше по-голям, отколкото в другите части на гетото. Често напомнях на нашата група, че Божията милост е най-голяма там, където грехът се изявява най-силно.

Глория не можеше да свикне лесно с Харлем. Някои от тези пазарни площи издаваха нетърпима миризма. Още по-неприятна беше миризмата на гнило, която се излъчваше от наркоманите, когато се събираха тук. Особено през лятото беше наистина трудно поносимо. В тези първи месеци на нашата улична работа ние научихме много неща. Забелязахме, че най-големи успехи имат онези от нас, които сами идваха на улицата и можеха да дадат лично свидетелство за преобразуващата сила на Христос. Когато проповядвах пред наркоманите, няха този успех, който имаха други, които са били наркомани. Тяхното искрено, честно свидетелство имаше голямо въздействие.

Това се проявяваше особено при Мария, която не се срамуваше да застане пред своите бивши клиенти, приятели наркомани и проститутки и да им разказва за Божията милост. Нейните прости думи действаха на сърцето. Тя обрисуваше Исус като личен Приятел, Който заслужава доверие, Който върви по улиците, докосва се до хората и ги изцелява. Повечето от слушателите никога не бяха чували за подобен Бог. В техните представи Той беше мъчителен деспот, който отмъщаваше за греховете на хората и ги затваряше в ада, както полицаите затваряха провинилите се в участъка.

Веднъж един от нашите черни сътрудници, бивш член на банда и наркоман, говори на едно училищно събрание за своето детство. Той разказа как на 13 години трябвало да напусне бащиния си дом, защото жилището било препълнено. Той разказа за развратното поведение на майка си. Говори за своя живот под къщните покриви, в станциите на метрото. Разказа как е крал, обирал, просил, за да може да преживее. Той

разказваше как в живота си е приличал на куче, което непрекъснато подритвали и гонели.

Докато той още говореше една стара жена започна да плаче. Нейният плач стана тъй истеричен, че трябваше да отида при нея. След като малко се поуспокои, тя каза, че това момче отпред можело да бъде и нейният собствен син. По същия начин тя изхвърлила от дома си петима от синовете си. Те живеели сега на улицата. В момента тя чувстваше греха като непоносимо бреме.

След като поговорихме с нея, тя издигна лицето си и помоли Бог да ѝ прости и да закриля нейните синове. Следващата вечер тя намери мир с Бога, но синовете ѝ бяха осъдени да намерят последствията на греха. Хиляди пъти се повтаряше едно и също. Понякога ми се струваше, че искаме да гребем океана с чаена лъжичка. В такива случаи ме крепеше мисълта, че Бог не очаква от нас да преобразим света, а да Му останем верни и с всички сили да работим за Него. Това беше и нашето желание.

В един четвъртък проведохме улично събрание на ъгъла на училището в испанския Харлем. Беше топла, лятна вечер и около нашите високоговорители, които излъчваха духовни песни с модерен ритъм, се беше събрала голяма група хора. Тълпата беше много неспокойна.

Няколко момчета и момичета се изправиха и започнаха да танцуват. На отсрещния ъгъл се вдигна шум. Там стоеше голяма група младежи. Шест от тях танцуваха сред улицата. Слушателите ставаха все по-неспокойни. Събранието преминаваше в танцова забава.

- Хей, какво става тук? Тук не може да се танцува! Тук е Божия територия! - казах аз.

- Онзи там ни плати, за да танцуваме. Той ни даде по един долар - каза един от групата и посочи висок, слаб човек на около 28 години, който стоеше в предната част на тълпата.

Аз се приближих до него. Когато той забеляза това, започна сам да танцува. Искан да го попитам за причината за неговото държание, той обаче продължаваше да играе. Кълчеше краката си, кривеше се и викаше:

- Човече, музиката е чудесна! Ча-ча-ча. - Той постави ръцете си плътно до бедрата, поклащаше главата си напред-назад и пееше. - Ча-ча-ча! Танцувайте, хора! Танцувайте!

Аз се приближих до него.

- Искан да Ви попитам нещо.

- Е, и какво? - каза той, като продължаваше да се върти в такт с музиката. - Какво желаете?

- Вярно ли е, че сте дали пари на онези момчета, за да танцуват и с това да смушават нашето събрание?

- Правилно! Дошли сте на точния адрес! - ухили се той и продължи да танцува.

- Защо? - изкрещях аз. - Какво изобщо става с вас?

- Ние не можем изобщо да ви понасяме! Ние не обичаме никакви християни. Разбра ли? Не ви обичаме! Ча-ча-ча.

Със свити юмруци аз пристъпих към него.

- Все пак ние ще проведем събранието, а Вас съветвам да държите устата си. В противен случай ще ви натиснем до онази стена и ще ви помогнем да сторите това. Ясно ли е?

Той сви ръце пред устата си, изгледа ме накриво и с театрален жест се поклони. После ми намигна, но все пак прекъсна своя танц. Върнах се отново при микрофона и разказах на присъстващите някои мои опитности от времето, когато бях скитник в Ню Йорк. Хората започнаха да свалят шапките си. Това беше сигурен знак, знак на

внимание и уважение. Знаех, че силата на Христа се изявява с власт, но в момента не можех да си представя как щеше да се открие само след няколко мига. Чувстваше се ясно, че Бог действа сред събранието.

Когато свърших проповедта и поканих хората да минат напред, забелязах сред тях един човек, който се измъчваше от страхотни спазми. Той бръкна в джоба на ризата си, измъкна няколко пакетчета, започна де ги тъпче и да вика:

- Аз те проклинам! Ти унищожи моя живот! Изпъди жена ми, уби децата ми! Ти ме прати в ада!

След тези думи той рухна на паважа. Няколко от нашите сътрудници се приближиха, за да му помогнат и се помолят с него. В събранието се чувстваше голяма благодат. Много хора обърнаха погледа си отново към Исуса. След събранието ние опаковахме апаратурата и я натоварихме на микробуса.

В този момент към нас се приближи едно момче и каза, че “танцьорът” искал да говори с мен. Попитах го къде е той и момчето ми показа една съседна улица. Беше вече съвсем тъмно и аз не изпитвах желание да вляза в тази тяхна, мръсна уличка, където ме чакаше един полупобъркан човек. Казах на момчето, че бих разговарял с удоволствие с този човек, обаче тук. Няколко минути по-късно то се върна и обясни, че човекът непременно иска да разговаря с мен, но се срамува да дойде тук. Исках вече да отклоня поканата, когато изведнъж си спомних как Дейвид Уилкерсън сам дойде в мазето. Тогава той се приближи без страх при мен и каза: “Ники, Исус те обича!” Това безстрашие, това себеотрицание ми помогна да направя първата си крачка към Исуса.

Тръгнах по улицата и за миг се спрях при входа на тяхната пресечка. След това, опипвайки стената, продължих напред в мрака.

Изведнъж човекът застана пред мен.

- Помогнете ми! - изхълца той. - Моля, помогнете ми! Аз четох за вестите относно Вас. Аз зная от вестниците, че Вие сте се обърнали към Бога и сте били в библейско училище. Моля, помогнете ми!

Почти не можех да повярвам, че това беше същия човек, който само преди час танцуваше на улицата и се подиграваше с нас. Казах му, че само Бог може да му помогне. Аз знаех това, защото Той беше помагал и на мен. Разпитвах човека за живота му и той разказа своята история.

Преди няколко години почувствал призив за служба на Бога. Напуснал работа и се записал в един библейски институт, за да се подготви за проповедническа служба. Обаче когато се завърнал в Ню Йорк, той се запознал с една жена, която го завладяла така, че напуснал жена си и децата си, за да живее с нея. Чувствал се обладан от нечист дух. Два месеца по-късно другата му се наситила и го изхвърлила на улицата. От тогава започнал пътят на неговото падение.

- Аз исках да ви попреча - каза той. - Затова и дойдох тук. Страхувах се от Бога. Но сега искам да се върна при Исус. Искам да се върна при жена си и децата си. Но не зная как. Искате ли да се молите за мен?

Поканих го да дойде с мен. Тръгнахме към микробуса. Той седна на една от средните седалки и облегна глава на предното кресло. Всички се молеха за него, а после и той се помоли. Изведнъж забелязах, че той цитира стихове от 51-ви псалм и поточно цитира думите на цар Давид във връзка с извършения от него грях. Никога до сега не бях чувствал така осезателно Божиата сила и присъствие, както в онзи миг, в който един бивш проповедник, отдал се на служба на сатана, изповядваше своите грехове и се молеше за прощение с думите на Божието Слово: “Смили се за мен, Боже, според милосърдието Си! Според множеството на благите Си милости! Изличи беззаконията ми! Измий съвършено беззаконията ми и изличи греха ми, защото признавам престъплението си и грехът ми е винаги пред Тебе! На Тебе, само на Тебе

сгреших и пред Тебе сторих това зло. Признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш и да бъдеш непорочен, когато съдиш. Ето, родих се в нечестие и в грях ме зачна майка ми. Ето, понеже желаяш искреност вътре в човека, научи ме на мъдрост в скришното на сърцето ми. Поръси ме с исоп и ще бъда чист. Измий ме и ще стана побял от сняг. Дай ми да чуя радост и веселие, за да се зарадват костите, които си строшил. Отвърни лицето Си от греховете ми и всичките ми беззакония изличи. Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух прав обновявай вътре в мен. Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мен Святия Си Дух. Върни ми радостта на спасението и освобождаващият Твой Дух нека ме подкрепи. Тогава ще науча престъпниците на Твоите пътища и грешници ще се обърнат към Тебе.”

Човекът избърса потта от лицето си и се обърна към мен:

- Преди няколко часа аз дадох моя последен долар на момчетата, за да танцуват на улицата. Не бихте ли могли да ми услугите с четвърт долар, за да мога да се обяда по телефона и да си купя билет за метрото. Искам да си отида у дома.

Имах принцип да не давам пари на алкохолици и наркомани, защото те можеха да ги използват за алкохол или отрова, но този път направих изключение.

- Вие ще чуете скоро за мен! - каза той. - Аз ще дойда отново.

И той дойде. Два дни по-късно той доведе жена си и децата си в нашия дом, за да ги представи. Лицето му грееше от радост. Отровата на наркотиците вече не можеше да го измъчва. Той беше изпълнен с Божия Дух.

ПРЕЗ ДОЛИНАТА НА МРАЧНАТА СЯНКА

Беше невъзможно да държа 40 наркомани под един покрив, без това да ни създаде проблеми. Не разполагахме с много персонал. Имахме чувството, че седим върху буре с барут и знаехме, че всеки миг можем да хвъркнем във въздуха. Единственият залог за успех беше нашето духовно единство и връзката ни с Бога. Беше особено трудно да оказваме необходимата помощ на наркоманите, защото повечето от тях бяха изкусни артисти. Чрез лъжи и различни трикове те се стремяха да получат от нас храна и средства за живот, няколко дена почивка и отново да се впуснат в лапите на своята страст. Когато Дейвид идваше при нас, аз се опитвах да разговарям с него за моите проблеми, но той винаги ми казваше:

- Ти трябва сам да се оправяш, Ники! Аз зная, че имаш голямо упование в Бога.

Но проблемите се събираха около нашия дом като тъмни, буреносни облаци. През есента аз отлетях с Дейвид за Питсбърг, за да участвам в евангелизационните събрания на Кетрин Кулман. Кетрин беше една от най-известните жени евангелизатори. Нейната дейност се простираше до всички краища на земята. След едно посещение в Тийн Челенч тя проявяваше жив интерес към нашата работа. Тогава аз я разведох из гетата и калта на Ню Йорк и тя ми каза: “Благодаря на Бога, че ви е извел от тук. Ако някога имате нужда, с която сам не можете да се справите, моля, обърнете се към мен!”

По време на престоя си в Питсбърг ми се искаше да поприказвам с нея, защото бях много подтиснат. Все пак не ми се удаде възможност да сторя това. Напуснах Питсбърг още по-огорчен, защото не бях в състояние да се справя със собствените си проблеми.

В началото на 1964 година работата се разрастна толкова, че беше необходимо да преместим жените в една стара сграда на другата страна на “Клинтън авеню”, която бяхме купили за целта. По това време започнах да чувствам, че наркоманите създаваха

интриги зад гърба ми. По този начин сатана подновяваше атаките си. Работата с наркоманите приличаше на голям пожар, който се мъчат да загасят с мокри кърпи. Отдадеше ли ни се да се справим с някоя малка трудност, веднага се появяваше следваща. Преживявах всеки неуспех като лична трагедия, особено когато някой наркоман ни напушаше, за да се върне в своя свят. Глория ме предупреждаваше, че не бива да нося всички тежести сам, но аз се чувствах отговорен.

Положението ставаше все по-трудно и по-трудно. От ден на ден чувствах, че неуспехите ми стават все по-големи и по-големи. Особено се огорчавах, когато не намирах в сърцата на хората почва за Благата вест. Глория се опитваше да ме утешава, когато се съмнявах, че свидетелството ми наистина стига до сърцата на наркоманите.

- Ники, дори Исус имаше неудачници между Своите ученици - казваше тя. - Мисли по-добре за успехите, за всички онези, които останаха верни. Спомни си за Сони, който се подготвя да стане пастор! Спомни си за Мария и чудната промяна в живота ѝ! Спомни си за това, което Бог направи лично за теб! Как можеш да се съмняваш и да губиш кураж за единични случаи на неуспех?! Нима трябва да бъдеш толкова малодушен? Да считаш всеки неуспех като своя лична грешка?

Глория имаше право, но аз просто не можех да се освободя от чувството, че моята работа няма никакъв напредък. Глория непрекъснато се мъчеше да ми вдъхне кураж, но моят интерес към работата ставаше все по-малък и по-малък. Това продължи до времето, когато се срещнах с Джими Бъз. Той беше наркоман от осем години, когато дойде в нашия дом, за да ни моли за някакво лекарство, като мислел, че сме някаква клиника.

- Ние нямаме лекарства тук, обаче имаме Исус! - отговорих му аз.

Той ме помисли за луд и се огледа. Явно търсеше начин да се измъкне от канцеларията ми.

- Седни, Джим! Аз искам да говоря с теб. Христос може да те промени.

- Никой не може да ме промени! - изръмжа той. - Аз съм опитвал, обаче нищо не е в състояние да ми помогне.

Изправих се и отидох при него. Молихме се дълго. Той остана при нас тази вечер и никога повече не се върна при инжекцията с хероин.

- Виждаш ли? - каза Глория. - Чрез Джим Бог иска да ти покаже, че все още може да те употребява. Как можеш да се съмняваш в това? Изминали са няколко месеца, откакто проведе своето улично събрание. Излез отново навън! Бог те изпраща! Той иска да бъдеш Негов проводник!

Глория имаше право. Аз отидох отново на улицата. Първата вечер монтирахме нашите високоговорители в Бруклин и проповядвахме. Беше топла, задушна вечер, но въпреки това имахме голям брой слушатели. Изведнъж аз го видях. Лицето му не беше се променило никак. Това беше Израел. През всички тези години бях се молил и постил за него. И ето, сега той стоеше пред мен.

Сърцето ми започна да бие лудо. Навярно Бог го е върнал обратно. Той слушаше внимателно. Портативният орган започна да свири и тогава Израел се обърна и си тръгна. Скочих от подиума. Трябваше да го настигна, преди да е изчезнал в някоя от съседните улици.

- Израел! Израел! - виках аз след него. - Чакай! Чакай малко!

Той се спря и ме погледна. От шест години не бях го виждал. Той беше станал зрял, едър мъж. Лицето му беше изваяно от същия нежен мрамор, но в очите му липсваше блясък. Аз го задържах с двете си ръце.

- Израел! - извиках аз с невъздържана радост. - Ти ли си?

Той се отдалечи на една ръка разстояние и продължаваше да ме гледа мълчаливо.

- Къде беше? Къде живееш? Какво правиш? Трябва всичко да ми разкажеш! Защо досега не се обади? Аз прерових целия Ню Йорк да те търся!

Очите му останаха студени и далечни.

- Трябва да си отивам, Ники! - каза той. - Беше много мило, че се видяхме.

- Трябва да си отиваш? Та ние не сме се виждали цели шест години! Къде ще ходиш? Ти ще дойдеш с мен вкъщи!

Той поклати глава и се освободи от ръката ми.

- Друг път, Ники! Днес не!

С тези думи той се обърна и си тръгна.

- Ти си мой приятел, Израел! Не е възможно просто така да си отидеш! - виках аз след него.

Той се обърна и хвърли студен поглед.

- По-късно, Ники!

След това той изчезна в тъмнината, от която беше дошъл.

Знаех, че трябва да напусна дома. Моята работа тук беше завършила. Всичко около мен изглеждаше празно. Бях загубил всякаква надежда. Бях провалил всичко. Нямах смисъл да оставам тук и да се боря с неща, с които нямам сили да се сражавам. Нямах смисъл да продължавам своята служба като пастор. Аз бях свършен. Бях поразен.

- Боже, аз съм поразен. Аз се излъгах. Аз уповах на себе си, а не на Теб. Аз съм готов да призная своите ужасни грехове. Смири ме, Боже, не ме отхвърляй!

Когато се върнах у дома, Глория беше току-що сложила бебето в леглото. Затворих вратата и тръгнах към креслото. Преди да мога да седна, тя застана пред мен, прегърна ме и ме притисна до себе си. Тя не знаеше какво се бе случило с мен на улицата, но чувстваше, че съм отчаян. Тя беше при мен, за да ме подкрепи и да ми даде силата, от която се нуждаех.

- Свършено е, Глория! Аз заминавам. Изглежда съм бил твърде горд. Изглежда съм съгрешил. Аз зная, че Божият Дух ме е напуснал. Подобно на Самсон, аз съм безсилен да продължавам борбата. Аз унищожавам всичко, до което се докосна.

- Какво се е случило, Ники? - гласът ѝ беше нежен и любезен.

- Аз видях Израел. За пръв път от шест години видях моя стар приятел и той ми обърна гръб. Моя е вината, че стана така с него. Ако преди шест години бях настоял, нямах да се случи това. Днес той щеше да бъде на моя страна. Вместо това той лежал пет години в затвора и е загубен завинаги. Бог вече не се грижи...

- Ники, това граничи с богохулство - прекъсна ме тя. - Ти не носиш никаква вина за съдбата на Израел. И как можеш да казваш, че Бог не се грижи за него? Бог се грижи за всички.

- Ти не ме разбираш - казах аз и наведох глава. - Откакто научих, че Израел се е върнал в бандата, аз нося през цялото време вина в сърцето си. Днес видях Израел и той ми обърна гръб. Дори не искаше да разговаря с мен.

- Но, Ники, ти не бива да се предаваш, когато Бог е започнал Своята работа!

- Утре ще подам оставката си! - отговорих аз. Не съм за тук. Изобщо не съм за Божията работа. Не съм достатъчно добър. Ако остана повече в дома, той ще се разсипе. Може би все още бягам от Бога и не зная това. Може би трябва да бъда изхвърлен като Йона през борда, за да се спаси корабът от духовната работа тук.

- Ники, това е глупост! Такива мисли може да ти нашепва само сатана! - Глория се просълзи. - Ники, опитай се преди това да разговаряш с Дейвид.

- Аз се опитвах, но той има прекалено голяма вяра в мен. Но това не е така! Идва време, когато трябва да призная, че не съм годен за нищо. Може би в мен живее сатана.

Когато си легнахме, Глория ме прегърна и ме помоли:

- Искам да ми обещаеш нещо, Ники! Обади се утре на Кетрин Кулман.

- Аз кимнах в знак на съгласие и зарових лице във възглавницата си, за да се моля Бог да ми подари една нова сутрин в живота ми.

В тези дни на тъмнина над мен грееше една светла звезда. Това беше тази забележителна жена, която ми вдъхваше чувството на сигурност и спокойствие. Още с първия телефонен разговор Кулман вдъхна в сърцето ми надежда. Тя настоя на другия ден на нейни разноски да отлети за Питсбърг.

На другата сутрин пристигнах при нея и бях изненадан, че тя не се опита да ме убеди да остана в Тийн Челенч. Нещо повече. Тя каза:

- Може би Бог ви подготвя за друга служба, Ники. Може би Той ви води сега през долината на мрачната сянка, за да ви изведе след това на едно още по-слънчево място. Гледайте само на Исуса! Не бъдете огорчен и безсилен! Бог ви е избрал. Но не забравяйте едно, Ники! Дори през долината на мрачната сянка Той върви с вас!

На следващата сутрин с благодарно сърце отлетях за Ню Йорк. Бях решил да започна живота си отново. Може би в Калифорния? Глория изведнъж даде съгласието си. Нейната любов ми вдъхна нови сили.

В понеделник сутринта предадох на Дейвид моята оставка и очаквах с напрежение реакцията му. Той беше много подтиснат.

- Объркал ли съм нещо, Ники? - попита той. - Зная, че това е моя грешка. Имах съвсем малко време за работата тук. Нямам време дори за собственото си семейство. Преди да започнем да разговаряме, аз те моля да ми простиш, ако съм съгрешил нещо по отношение на теб или съм изискал нещо много повече, отколкото съм предполагал, че можеш. - Аз кимнах мълчаливо. Дейвид се отпусна на фотьойла. - Кажи сега, Ники, какво те принуди да вземеш такова внезапно решение?

- То не е внезапно. Аз го носих дълго в себе си.

- Ники - каза той и ме погледна проникателно, - ние всички преживяваме подобни дни с чувство на поражение. Аз съм създам много проблеми на хората, но и от тях съм получил твърде много проблеми. Много пъти ми се е искало да се отклоня и да извикам: "Мили Боже, стига вече!" Ники, ти отиваше там, където дори и ангелите се колебаят и сега не мога да повярвам, че можеш да бягаш от подобни малки разочарования.

- За мен те не са малки, Дейвид. Аз съм решил. Съжалявам много!

На следващия ден заках Глория и Алисия до самолета, който ги отведе за Окланд, а аз отлетях на другия ден за Хюстън, където трябваше да проведе последната, запланирана преди това евангелизация. Беше август 1964 година. Две години и девет месеца бях работил в Тийн Челенч. В Хюстън се срамувах да кажа на хората, че съм прекъснал работата си в Ню Йорк. Моите проповеди бяха без сила и огън. Мислех само за това по-скоро да замина при Глория.

Докато летях към Окланд си спомних, че вече няма да мога да пътувам на служебни разноски. Ние почти нямаме спестени пари, а средствата, необходими за преместването бяха твърде много. Глория ме посрещна на летището. Тя беше наела малко жилище. Шест години от живота си бях посветил на Господа, но сега имам чувството, че Той ме е изоставил.

Не знаех по кой път трябва да тръгна. Затворих се в себе си. Не ми се ходеше на църква. Предпочитах да си остана у дома и да гледам стените.

След няколко седмици се разпространи новината, че съм се върнал в Калифорния. Започнаха да ваят покани от различни църкви. Вече не можех да отказвам и да измислям извинения. Помолих Глория да не се обажда по телефона и да не отговаря на никакви писма. Но нашето финансово положение беше достигнало до

там, че трябваше да предприемем нещо. До сега на Глория не беше се отдало да намери работа.

Последният ми шанс беше да приема да проповядвам на една младежка евангелизация. За пръв път стъпвах на амвона без предварително да се помоля и се чудех на своята самонадеяност. Бях приел една работа, за която щеше да ми се плати и толкова. Но при Бога нещата изглеждат по-иначе. Той имаше предвид по-големи неща от мен и не желаше тази проповед да бъде поднесена само, за да получа един чек.

Когато след проповедта поканих слушателите да преминат напред, преживях нещо изключително. Най-напред излезе едно момче, след него друго, трето... От всички страни започнаха да се стичат хора напред, така че пътеката пред амвона беше пълна с младежи, които желаеха да предадат сърцата и живота си на Исуса. Никога до сега не бях преживявал подобно богослужение.

Бог говореше и то не с тих шепот, но с глас на гръм. Той ми показа, че все още е Господ. Той ми напомни, че аз искам да Го напусна, но Той не желае да ме изостави.

Почувствах, че колената ми треперят. Хванах се за амвона, за да не падна. След това изведнъж коленичих и поднових със сърце, пълно с желание, моя завет с Господа. Той не беше ме оставил сам в долината на мрачната сянка. Божията милост ме беше извела на една слънчева равнина и на хоризонта аз вече виждах обещанието за един нов, чуден ден.

НА ТЕРИТОРИЯТА НА ГОСПОДА

През 1965 година проповядвах в почти всички големи градове на страната. Събранията бяха организирани от църкви от различни деноминации и имаха голям успех. Въпреки че не разбирах причината за това, нещо ме вълнуваше. Тогава срещнах Дан Малахук, книгоиздател от Ню Джърси, който съвсем независимо от мен беше разбрал онова, което аз самият все още не бях схванал. Една вечер той между другото ми каза, че Бог му е открил моята нова задача. Аз трябва да работя с деца. Не му отговорих, но думите му заработиха в сърцето ми. Спомних си за моето детство. Ако някой тогава си беше дал усилие да ме заведе при Христа, може би нещата в моя живот щяха да се развият по съвсем различен начин.

Няколко месеца по-късно Дан ми помогна в подготовката на една голяма евангелизация в Стил. След последното събрание той дойде в моята стая в хотела и каза:

- Ники, Бог наистина благославя по чуден начин. Младежите са събрали 3000 долара, които ти можеш да ползваш за своята работа.

- Дан, не мога да приема тези пари.

- Ники - каза той и се облегна на фотьойла, - парите не са за теб. Те са за Божията работа, която Той върши чрез теб.

- И аз мога да ги използвам, както иска Бог? - попитах аз.

- Точно така! - отговори той.

- Тогава ще ги използвам за децата. Искам да организирам дом, в който ще мога да работя с тях.

- Великолепно! - каза Дан. - И ще бъде добре да го наречеш "Ръководство за младежи".

Върнах се с 3000 долара в Калифорния, твърдо решен да създам подобен детски дом. Наехме една къща на "Бродуей" във Фресно и я подредихме, доколкото ни

позволяваха средствата. След това започнах да кръстосвам улиците. Първият ден видях едно 11-годишно момче, което седеше на прага на една къща. Запитах го как се казва. То ме изгледа отдолу нагоре и накрая каза:

- Рубен. Защо?

- Просто така - отговорих. - Изглеждаш малко самотен и си помислих, че може да си поприказваме.

Той с готовност ми разказа, че пушил вече цигари с марихуана. Напуснал училище след четвърти клас. Тогава аз му казах, че съм създал дом за такива като него и го попитах дали не би желал да живее с такива като нас.

- Как? Мога да дойда с Вас?

- Да, но първо трябва да поприказваме с баща ти.

- Не! - отговори той убедено. - Той ще се радва, ако изчезна.

Бащата даде съгласието си и до вечерта Рубен беше при нас.

През следващата седмица приехме още две деца и ги записахме веднага в училище. С Рубен отначало имахме неприятности, но той се справи и започна да се справя с домашните си, след като се прибереше от училище. Глория и аз се чувствахме щастливи и радостни. Тревогите ми бяха изчезнали.

Започнаха да ми се обаждат разтревожени майки, които не можеха да се справят сами с децата си. След няколко седмици домът беше изпълнен с деца, а получавахме все нови и нови предложения.

Една сутрин много рано иззвъня телефонът. Аз бях поспал само няколко часа и затова сънлив протегнах ръка към слушалката. Беше Дан Смит, активен съработник в съюза на търговците християни във Фресно.

- Ники, неколцина от нас особено много се интересуват от твоята работа. Ние бихме организирали един управителен съвет, ако ти нямаш нищо против.

Това беше един нов отговор на молитва. Сега цялата група влиятелни хора щеше да стои зад нашата работа.

През същия месец при нас пристигна Дейв Картър. Той беше едър, тих младеж. Аз го познавах още от Ню Йорк, където беше шеф на негърска банда. Две млади мексиканки допълваха нашия щаб от съработници. Те се грижеха за момиченцата и нямаха административни задължения. Последният член на нашата група беше Джим Бъз. Той току-що беше завършил библейско училище и се бе оженил за едно тихо, симпатично момиче. Той дойде да работи при нас като възпитател, но за мен беше нещо много повече. Той беше живо доказателство за онази чудна сила на Христос да промени човека. Трудно бе да се познае в този образован човек със сериозно лице и тъмни диоптърни очила някогашният млад престъпник, дошъл в Тийн Челенч да търси хероин.

Със сърца, изпълнени с вяра в Бога и ръце, непрекъснато заети с работа за децата, ние вървахме напред. Бог благославяше усилията ни и аз си мислех, че не би могъл да си представя по-голяма пълнота от благословения. За онези, които Го любят, Той държи с готовност безкрайни изненади.

През есента Дан Макхук организира поредица от събрания в Ню Йорк. След като ме посрещна на летището, той ме поведе с колата си из водовъртежа на Бруклин. Не, аз вече не бях съставна част от това гето и мислех за моите стари приятели и членове на бандата. Помислих си за Израел.

- Исусе - помолих се аз, - дай ми само още веднъж да говоря с него!

След вечерното събрание Дан дойде в стаята ми. Едва се бе настанил в креслото, когато телефонът иззвъня. Обадох се, но на другия край на кабела цареше мълчание. Най-сетне един тих, познат глас каза:

- Аз съм, Ники! Израел!

- Израел! - извиках аз. - От къде се обаждаш?

- От дома си в Бронкс. Току-що прочетох във вестника, че си отново в града. Обадох се по телефона на брат ти Франк и той ме упъти да те търся в хотела.

Исках да кажа нещо, но Израел ме прекъсна:

- Ники, много искам да те видя. Така, просто да си поприказваме за миналото.

Обърнах се към Дан:

- Това е Израел. Той иска да се срещнем.

- Кажи му да дойде утре вечер в хотела, за да вечеряме заедно! - предложи Дан и дългоочакваната среща бе уговорена за шест часа на другия ден.

От пет и половина до осем се разхождахме с Дан в хола на хотела, но Израел все още го нямаше. И изведнъж той се изправи пред мен. Неговото хубаво лице и дълбоките му очи, къдравата му коса - нищо не беше се променило.

- Ники! - каза той и стисна ръката ми. - Просто не мога да повярвам!

Изведнъж започнахме да се смеем и да говорим едновременно, без да обръщаме внимание на хората около нас. Едва след няколко минути той каза:

- Ники, запознай се с Роза, моята съпруга! - До него стоеше дребно порториканско момиче с усмивка, която раздвижваше цялото ѝ лице. Подадох ръка, но тя ме прегърна и целуна по бузата:

- Аз те познавам отдавна - каза тя на развален английски език. - През последните три години Израел непрекъснато говори за теб.

Влязохме в ресторанта и забелязах, че Израел и Роза не са спокойни.

- Хей, Израел, какво става? Дан плаща всичко! Хайде, тръгвай!

Израел ме погледна смутено и ме дръпна настрана:

- Ники, ние не сме за тук. Много рядко съм употребявал такива смешни инструменти.

След вечерята се изкачихме в моята стая на 14-я етаж. Израел беше отново мой стар приятел. Той започна да ми разказва за техния дом.

- Не е съвсем приятно да живееш там. Навсякъде настъпвам хлебарки. Но можех да бъда и по-зле. В по-долните жилища малките деца биват хапани от плъхове.

Той се замисли и сетне продължи:

- Аз съм вързан тук. Не мога да изляза. А и за децата това не е най-хубавото място. През изминалата седмица три деветгодишни момиченца бяха изнасилени в нашия квартал. Ние не смеем да пуснем децата си на улицата. Искам да се преместя, но...

Той се изправи, застана до прозореца и се загледа в блестящата светлина на "Емпайер стейтс билдинг".

- Все някъде трябва да се живее, а на друго място наемите са високи. Може би догодина ще живеем в по-добър квартал. Аз имам вече известни успехи. Започнах с миене на съдове. Сега съм чиновник на Уол стрийт.

- Но след като си успял, какво тогава? - попитах аз.

Израел ме погледна учудено.

- Не те разбрах добре. Какво точно ме питаш?

Сега бе времето да навлезем по-дълбоко в миналото.

- Израел, кажи ми, моля те, какво стана тогава?!

Той седна на дивана до Роза.

- Аз мога спокойно да говоря за това. Дори е необходимо. Неведнъж съм разказвал на Роза. Спомням си онази сутрин, когато те изписаха от болницата и трябваше да ме вземете с другия човек.

Аз кимнах.

- Чаках те три часа. Струваше ми се, че съм голям глупак. След това всички християни ми омръзнаха и аз се върнах обратно в бандата.

Прекъснах го:

- Израел, съжалявам. Ние те търсихме...

Той поклати глава.

- Забрави това. Може би животът щеше да се развие по-иначе, ако се бяхме срещнали. Имахме неприятности с "Апахите" от "Саут стрийт". Един от тях се заблуди на наша територия и ние му казахме, че няма какво да търси тук. Той се опита да ни разиграе, но петима от нас го пипнаха. Спомням си само, че един измъкна пистолет и стреля. Момчето се хвана за главата и извика: "Убиха ме! Убиха ме!" Ние се смеехме. Изведнъж той падна на земята. Беше мъртъв.

Израел замълча.

- Побягнахме. Четирима от нас бяха заловени. Момчето, което стреля, получи 20 години, а ние, останалите - по пет.

Израел отпусна глава.

- Това бяха пет години в ада!

След това се овладя и продължи:

- Ако исках да бъда свободен, трябваше да посоча някое работно място. Понеже не исках да се върна в Бруклин, предпочетох да започна съвсем отначало някъде на друго място. Казах ми, че е задължително да се установя в Бруклин. Работното място получих от един колега по килия. Той познаваше един човек, който притежаваше в Бруклин шивашко предприятие. Майка ми трябваше да му даде 50 долара, за да получа потвърждение, че ще бъда назначен. Тя му даде парите. След кратко време получих от фирмата в Бруклин писмо, с което ми съобщаваха, че ми подсигуряват място. По друг начин не бих могъл да получа работа. Кой би назначил един затворник?

- Получи ли мястото? - попита Дан.

- Не. Това беше ясно от самото начало. Беше необходимо само да имам писмен документ, защото едва след това щях да бъда освободен. В началото бях мияч на съдове, а след това смених още десетина професии. За миналото трябваше да мълча. Дори ако настоящият ми шеф научи, че съм бил в затвора, веднага ще ме изхвърли, въпреки че цели четири години работя при него и то с добър успех. И така, когато ме питат, аз лъжа.

- Твоят приятел не ти ли помогна? - попита Дан.

- Да, той направи всичко, което беше по силите му, но имаше още стотина мъже, на които трябваше да помага. Можех да разчитам само на себе си и засега добре се справям.

Аз казах:

- Израел, помниш ли как навремето търсихме "Фантом лордовете" и попаднахме в засада?

- Да, спомням си! - каза той.

- Тогава ти ми спаси живота, Израел. Днес аз ще ти кажа нещо, което ще спаси твоя.

Той ме погледна в очакване.

- Израел, ти си мой стар приятел. Ти сам забелязваш, че моят живот се е променил. Старият Ники е мъртъв. Човекът, който стои днес пред теб, чрез Исус е напълно нов! Спомняш ли си вечерта в "Никълъс хол", когато предаде сърцето си на Бога?

Израел кимна и наведе глава.

- Тогава, Израел, Бог влезе в сърцето ти. Аз зная. Бог сключи договор с теб и Той продължава да го спазва. Той не те е изоставил, Израел. През всички тези години ти си

бягал от Него, но Той продължава да държи на теб. В Стария Завет е разказана историята на един човек на име Яков. Той също бягаше от Бога. Но веднъж трябваше да се пребори с един ангел. В тази вечер Бог промени името му. Той вече се казва Израел. А това име означава:

“Един, който се е борил с ангел и е победил”.

Израел ме погледна и се обърна към Роза. След това се молихме заедно. Това беше дълга молитва. Когато свършихме, Израел продължаваше да се моли: “Господи, прости ми! Прости ми!” Дан се погрижи за такси, за да закара нашите гости до жилището им.

- Ники - каза той на раздяла, - това беше най-големият ден в живота ми. Аз категорично съм сигурен, че Бог ще изпрати Израел в Калифорния, за да работи с теб!

Аз кимнах.